

وَأَتِمُّوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ .

جج او عمره د خدايي د پاره پوره کړي

997

حج تمت

الحاج حبيب الرحمن - مولوی فاضل - منشی فاضل

قسم

دار التصنيف :-

۲۰۰۰ - ۲۰۰۱

ہندو یوگ :-

وَاتِمُوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ

حج تحفة

مصنّف :-

حبیب الرحمن

مولوی فاضل منشی فاضل فاضل دیوبند ^{لیٹ} میٹریکولر

روستہم ضلع مردان

فہرست مضامین

نمبر	مضمون	نمبر	مضمون	نمبر	مضمون
۱	دستم نہ ترکراچی	۵	۱۶	۳۵	د مکہ معظمہ صبرا
۲	پدکراچی کین	۸	۱۷		د صبرا الایہ
۳	دکراچی نہ پدجہاز کین	۱۲	۱۸	۳۷	د مکہ معظمہ نہ د جہاز کین
۴	مکوا در بندر گاہ	۱۳	۱۹	۴۱	خموشہ نہ تر وائی؟
۵	د سقط بندر گاہ	۱۵	۲۰		نہ کندے نہ اغوشیدم
۶	پد جہاز کین باران	۱۶	۲۱		پد کلا ویشو نہ تیل
۷	د جہاز دشکور ورحومہ	۲۰	۲۲		د سید علوی نہ تقریر
۸	پد بحرین نہ بار کین	۲۱	۲۳		لیلة القدر
۹	د بحرین نہ یہ لایہ کین	۲۲	۲۴		سرسایہ
۱۰	د بحرین او البحر جہاز نہ	۲۴	۲۵		بیت اللہ شریف
۱۱	د بحرین او البحر ملکی حالات	۲۸	۲۶	۵۶	د ج شریف فرض
۱۲	ریاض سعود عود الخلف	۳۰	۲۷	۱۱	د ج واجبات
۱۳	پد حسا کین شہر محمد بن ابوبکر	۳۱	۲۸		د ج سنت
۱۴	د الحسا اور ریاض صبرا	۳۲	۲۹		د ج مستحبات
۱۵	د ریاض نہ بار	۳۳	۳۰	۶۱	د ملک سعود نہ تامل

۳۱	د احادیثو درس	۵۱	دج پیر بار کن یو حدیث	۱۲۲
۳۲	خامشیز مہ عمرہ	۶۶	۵۲	حرم او کعبہ شریف
۳۳	دقوان شریف پیر حرم کن ختم	۶۸	۵۳	د کعبہ دے غرق نتیجہ
۳۴	مہ او عمرہ دو ستانوار	۷۱	۵۴	مقام ابراہیم
۳۵	د مکہ مغطی درو کے اختر	۷۵	۵۵	حجر او میزاب رحمت
۳۶	تبلیغی جماعت سو ملاقات	۷۶	۵۶	د زہرہ سپر یکے
۳۷	پیر مکہ کن تبلیغی دورہ	۸۵	۵۷	دج سفر او د حرم جنازے
۳۸	داد نیکی او خمنوز خوار	۹۰	۵۸	دج شپیر ورخے
۳۹	چہ ابو جہل کلمہ دے نہ دے	۹۷	۵۹	د زہرہ لوخے
۴۰	د حاجی دج غرض	۱۰۲	۶۰	د مدینے پیر سفر و نید
۴۱	جمعہ او کعبہ شریف	۱۱۰	۶۱	د مدینے سفر او بد شہد
۴۲	د طواف طریقیہ	۱۱۳	۶۲	د روضہ پیر فتح کن
۴۳	د صفا مہ پیر کن عشق منی	۱۱۸	۶۳	د مدینے منور اتہ ورخے
۴۴	پیر بنیتونو و ہل	۱۲۲	۶۴	د مدینے منور نہ واپسی
۴۵	د جنت المعطی مقبر زیارت	۱۲۶	۶۵	خما دج نہ واپسی
۴۶	نن جمعہ سپرلی ول	۱۳۰	۶۶	طوفان او خمنوز لایم
۴۷	د حجر اسود خصوصیت	۱۳۳	۶۷	د دار التصفیف دکاندا
۴۸	د زمزم دابو خصوصیت	۱۳۶	۶۸	د لید و نکوتات ثرات
۵۰	د ناجور تیا حاشعار	۱۴۱	۶۹	عطا الرحمن بیض
				بی ایس سی (انور)

بِتْ شَكْنُ

داتہ چہ خان تہ مسلمان وائے
 ستاپہ کعبہ کین خودی کات او منات
 پاسہ د خان نہ بت شکن جوہ کیوہ
 کافرو ساز کیوہو حائے سمونات

(ہمتا زخان نیاز کوتریا نوی اکبر کالج مردان)

پہر ہوستان او گلستان کین کوہ نیشہ
 کوم چہ بوی د خاور ورے دیار کوخہ کین
 دیشرب شکو کین اور غیرہ لاهو شدہ
 داموے نیشہ مکتب او مدرسہ کین

(سمندر د قرآن پیر پڑا کین)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله وكفى وسلام على عباده الذين اصطفى: ما غنید
 مے تورن تہ خدا مے دشکو میاشتہ موقعہ را کردہ۔ چہ خہ یکین
 حرمینو تہ لار شہم۔ پیر لار چہ ماخہ اولیدل۔ او پیر حرمینو کین
 ماتہ خہ کمتہ او شوہ۔ ددے پیر بارہ کین د حرمینو د عاشقانو
 سرہ خبرے کوم۔ خہ دے خیلو لیکو تہ کتاب نہ شہم ویلے۔ حکم
 چہ چو تہ خہ او چو تہ کتاب جورول۔ دومرہ دہ۔ چہ د اسما د زہ
 سیریک ضروردی۔ او ذریا خپوہہ ناپوہہ ہر شوکا کوی۔ نو داوری۔

درستم نہ ترکراچی پورے

۴ مارچ ۱۹۵۷ء تا ۷ مارچ ۱۹۵۷ء

د مارچ پہ خلورم تارخے مونہ د وہ کسان درستم نہ د بچ پیر نیت
 کراچی تہ روان شو۔ د خہ ور خوراسے مونہ پیر ہفہ حکمونو او مسئلو
 عمل شروع کرے وو۔ کوے چہ د بچ د پارہ ویراند ضروری وی۔
 ہفہ مسئلہ لاند لیکلے شوی دی:-

- (۱) خالص د خدای درضا د پارہ د بچ نیت کول۔ مکر۔ فریب۔ ریا۔
 اولوی د زہ نہ الیستل۔ او د خرخ د پارہ حلال مال یو خای کول۔
- (۲) د بچ حکمونہ معلومول۔ د بچ دعا گانو کتابونہ او قرآن شریف

حَافِ سِرِّهِ سَمَاتِل - دَکُتَا هُوَنُوَنَ تَوْبَهُ اِلَيْسَتِل - دَمُوَنُ رُوَرُجِ اَوَنُورُو
 اِحکَامُو پَرِ وَخْتِ وَخْتِ کُوَل - کَرِ دَ چَا حَقِ پَرِ بَاقِی دِی - نُو هَعَدَا
 کُوَل - اَمَانَتِ وَاپَسِ کُوَل - دَ خَلْقُوَنَ مَعَا فِی غُوبَتِل - دَ نَچِلِ رِیَالِ
 چَمِ دَ پَارِهِ تَرِ سِرِّ تَرِ رَا تَلُو پَرِ خُورَجِ خُورَاکِ پَرِ یُخُوَدِل
 (۳) پَرِ سَفَرِ کُنِی دَ چَانِیکِ سِرِّی مَلِکُ رِیَا کُوَل -
 (۴) دُو طِنِ نَرِ دَدَا سَرِ رَحِصَتِ یَکِی لَکَرِ چَرِ سِرِّی مَرِ شِی - اَوِ دَ
 اَخِرَتِ پَرِ سَفَرِ رَوَانِیَرِی -

(۵) دَ چَمِ دَ پَارِهِ دَ زِیَارَتِ پَرِ وَرَجِ رَوَانِیَدِل مَسْتَحِبِ دِی حَکَرِ چِخُوَزِ
 بَنِی دَا خُو یَچَمِ دَ پَارِهِ دَ زِیَارَتِ پَرِ وَرَجِ رَدَانِ شُوَی دُو - اَوِ یَا دَ
 دَمِیَا شِئِی پَرِ اَوَلِی کُلِ رَدَانِ شِی -
 (۶) دَ کُورِهِ دُو تَوِ پَرِ وَخْتِ کُنِی حَیْرَاتِ کُوَل -
 (۷) پَرِ لَارِهِ بَانِدِ دَ بِنَهِ خُو یَ نَرِ کَارِ اَخِستِل - پَرِ هِیَزِ کَارِی - صَبِرُ
 اَوِ دَ مَلِکُ وَ خَدَمَتِ نَچِلِ فَرَضِ کُنِی رِل -

(۸) دَ کُورِنِ دُو تَوِ پَرِ وَخْتِ دُو کَرِ کَعْتَهِ نَقْلِ کُوَل - اَوِ دَا دَعَا لَوَسْتِل -
 اَللّٰهُمَّ اَنْشُرْتُ وَاِلَیْکَ تَوَجَّهْتُ
 وَ بِکَ اِعْتَصَمْتُ وَ عَلَیْکَ
 تَوَكَّلْتُ -
 اَللّٰهُمَّ اَنْتَ ثَقِیٌّ وَ اَنْتَ
 رَحِیْمٌ -
 اے خدایا ستا درضا دِیَا دَ کُوَنُجِدَا
 شَم - اوستا طَرَفِ تَرِ رَوَانِ شُوَم -
 اَوِ تَرِ مَدَدِ کَارِ شِی اَوِ پَتَا مَ تَو کُلِ دَ
 اے خدایا! پَرِ تَامِ اَعْتَبَارِ دَ اَوِ
 سَتَا نَرِ اَمِیْنِ دَ نَرِ دِی -

اَللّٰهُمَّ اَكْفِنِيْ مَا اَهْتَمُّ وَاَهْتَمُّ
 مَا لَا اَهْتَمُّ بِهِ وَمَا
 اَنْتَ اَعْلَمُ بِهِ مِنِّيْ
 عَزَّ جَارُكَ وَلَا اِلٰهَ
 غَيْرُكَ
 اَللّٰهُمَّ شَدِّدْ رُفْقَ التَّقْوٰى
 وَاخْفِضْ لِيْ دُنُوْبِيْ
 وَوَجِّهْنِيْ اِلَى الْخَيْرِ اَيْنَمَا
 تَوَجَّهْتُ
 اَللّٰهُمَّ اِنِّىْ اَعُوْذُ بِكَ مِنْ
 وَعَيْتَاءِ السَّفَرِ وَكَآبَةِ
 الْمُنْقَلَبِ وَالْحَوْمِ
 بَعْدَ الْكَوْمِ وَسَوْءِ
 الْمَنْظُوْرِ فِى الْاَهْلِ وَالْمَالِ

ای خدا یا ما دپر سختی نه
 پیم کرے۔ او دلک تکلیف نه هم
 او دهغ سختی نه چته پر چمانه بنه
 یوی۔ ستا کاوندی پر عزت دے
 او ستانه سوابل معبود نشسته
 ای خدا یا ماته دخیل دیو تو بنه
 را کوے۔ او چاگنا هونه او بنه
 اوزه هر چرته چه هم۔ چمانیکی
 تر حنه کرے
 ای خدا یا! پناه خو ارم۔ د
 سفرد سختی نه۔ او دبیر والی
 د سختی نه۔ او دهغ سختی نه
 چه پس د خوشحالی نه وی او
 دخیلوانو او د مال دنا کار والی نه

او چه رخصتیری نو داد عا د لوی:-

اَسْتَوْدِعُ اللّٰهَ دِیْنِکُمْ
 وَ اِیْمَانِکُمْ وَ خَوَاتِیْمَکُمْ
 اَعْمَالِکُمْ

زه ستا سودین ایمان او
 آخره خاتمه خدای ته
 سپارم

او چہ یہ سورتی سورتی نوداد عاد لوی :-

سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا
هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ
مُقِرِّينَ وَإِنَّا
إِلَى رَبِّنَا
لَمُنْقَلِبُونَ ۝
وَالحمد لله رب
العالمین ۝

پاک دے ہفت ذات چاچہ
خونبہ دہ پارہ سورتی تابع کرے
او خونبہ پردا طاقت نہ
وو۔ او خونبہ بہ دہ طرف تہ
گرو۔ او ہوہ شاہ خدا
لوہ دہ۔ چہ ہر چیز تی پیدا
کرے دے۔

پہ کراچی کبں

۸ مارچ سنہ ۱۹۵۶ء تا ۱۳ مارچ سنہ ۱۹۵۷ء

موسم مارچ پر شپہ زم تارخ چہ کراچی تہ اول سید و۔ نو
جناب شاہ جی کل صاحب ولد رحیم کل سکند دستم خونبہ
لہر ستیشن تہ راغلے وو۔ ہنوی خونبہ داوسید و انتظام
د فحشہ نہ کرے وو۔ ہنر خونبہ کیا نہ تہ بو تلو۔ چرتہ
چہ خونبہ نیچر دلشت ورتی دیرہ وو۔ پہ دے ورتو کبں
ہنوی او محمد شعیب صاحب د چاگلے او دوی اہل بیتو
خونبہ ہوتسم خدمت پر بنہ شان سوہ او کرو۔ خدای
د دوی دین او دنیا خالیستہ کری۔ امین۔ پہ کراچی کبں

محمد سعید پچینے چند اوس دسیں محمد اکبر منشی دے جھون
 پر دارمدار کنس دیرے مندا دے و ہلی دی۔ مسافر۔
 سرور شاہ۔ پندیر جھون دے دوی کپری وہ۔ نتج محمد او
 سعید احمد جھون دے غلہ رافے دو۔

پر دے و دھوکن ہسے خود پرے خوشحالی اود پر
 غونہ مونز اولیدل۔ خوبو غم دچرق ہسے دو۔ ہفتہ داچہ
 دیکھوین پر لار حاجی ندرستان صاحب تر اجازت او شو۔
 او لار حاجی گل حسن صاحب دے شکلی۔ چہ مونز
 دزنیا و نہ ملگورے شوے دو تر اجازت او نہ شو۔
 اومونز سرہ غم شو۔ چہ جھون کئی بچ پاتی شو۔ نومادا
 فیصلہ او کرہ۔ چہ واپس بیرہٹ کلہ نہ خم۔ پر ہوائی جہاز
 کنس بر لار شہم۔ پر دے فیصلے سرہ خاھفہ کلک دے دلور
 مات شو۔ کوم چہ ماد کورہ دراو تو پر وحت کنس کرے دو۔
 او ہفتہ داو۔ چہ حد بہ چاتہ دمد دپارہ نہ ویم۔ سرہ
 دے چہ ماسرہ بے جاد وینانہ د حاجی حضرت اللہ۔
 حاجی مرگل۔ حاجی صالح محمد۔ حاجی محمد یوسف۔ حاجی
 سعید عزیز۔ حاجی ہمیش گل۔ حاجی پاچا گل۔ فضل عظیم
 نصو اللہ جان۔ فضل ربی۔ فضل مولی۔ عبد الودود
 خان بہادر خان۔ امیر محمد۔ شہزاد گل۔ حاجی گل۔ نور حبیب

فرید بابو - یوسف کل سالار - انور کل - محمد عظیم - عمور کل
 صاحبان واد دیو و بیسیان و مدد شامل حال وہو۔ بیا
 ہم ماسرہ دھوائی جہاز خرٹہ نہ پودہ کیدو۔ پہلے دجلہ
 مایو شود و ستانوتہ پہ خطونو کین نچیلہ ارادہ ظاہر
 کپوہ۔ اوپہ ہغوی کن سمدستی عزیز صدیق الرحمن
 دچمدیری۔ حاجی شیر حسن خان صاحب د کونویان
 حاجی سر بلند خان او حاجی عبد اللہ صاحبان د
 هوتی مردان او سما خوبزور و جناب سیف الرحمن صاحب
 دیر آمداد دمنی ار دیرو نو او تارو نو پہ ذریعہ کراچی
 تہ راو لیگہ۔ دوی تو لو سرہ د خدائی بنہ او کپری۔ او
 ددے بدللہ د خدائی ور کپری۔ (ہغہ بہ حماد بدلے نہ
 دیوہ زیاتہ بدللہ دی) او بے نر زندہ اصحابو لہ د خدائے
 پایندہ نر فوزندان ور کپری۔ (امین ثم امین)

بل خواہ حاجی کل حسن صاحب شیر باز کا کانوم
 یو سا ماچہ پہ کراچی کن تجارت کوی۔ مونہ تہ ہیرہ
 تسلی را کپوہ۔ او نچیل دوست محترم مستعان صاحب
 د صوابی (چر غمت سوداگر او جنون د تہود یو مشر مولوی
 فیض الحق صاحب شاگرد دے) تہ نے دا حال او دے۔ د
 ہغوی یو ہما جو منشی صاحب جنون د پارہ د بحرین پر لار

دَاجازت غوڻبتلوز مه واخسته. اوددوی ٿولو ڄموز تسلی
 اوکړه. چر دیوزر به تاسوته اجازت ملاوښی. د خدای
 مدد وو. اود مشرانو کشرانو دعا وه. یوشو ورځے پس
 مونږ د ځوین پر لار د سفر اجازت را کړے شو. او ځوین
 د زړه نل ودرک شو. ده د هغه دعا کا نو ذکر په تڼو کښ
 نه شم کولے. کوه چر ځما زړه دے درے وار د صاحبانو
 ته کړی دی. اودوی. خدای ددوی دین او دنیا بشپا یسته
 کړی. (سره ځموز به) امین ثم امین ۛ

اشعار

کوم چله په قیام د کراچی کښ لیکلی شوی دی ۛ

حاجی

حاجی څوک دے یو عاشق کله په فغان دے
 لار کوڅه کله پر کله په گریان دے
 دا عاشق د لور نه تند دے خبر نه دے
 په ده هر دخت د الله د نور فیضان دے
 فسق. فجور. کنحل غیبت په کله نه کړی
 دے په ځنل باند د دے هر څه روان دے
 تجارت. سوداگری او نور دے کپته!

دَودِ خیال کبش سراستوان اوزبان دے

بندگی و عبادت طواف او منہ دے !

دائے خوراک - دائے پوشاک اودائی گذران دے

خدایا ! دانا ذک منزل اودا سے مینہ !

کہ حاصلہ شوہ نو داستالوی احسان دے

دَعَا

دُورِ نازِ ہم خالی م شمعِ ادا دے

کہ سُر دے م ادبِ منان دے

کہ بے عفوہ درند لایم دیوم زیان دے

پیرِ سجدہ تپت پرت عاصی رحمان دے

زہ خودک دگنا ہو نو در حاضر شو

ہم م خدا ہیچ نہ دے رضا کو دے

رب بن دزدہ میلہ تہ میزبان دے

وہ وہ مومنان پیر ایمان لب کو دے

دَکراچی نہ پہ جہاز کبش

اسر مایچ سنہ ۱۹۵۶ء درے بے

داجمہ دے خبر نہ یم کہ جہاز دے !

پہ کبش م کبش درستو تنگہ سوز و ساز دے

اے جہازہ ! چوتہ تے راتہ او وایہ

شپہ دنیشتہ ورج دنیشتہ قلب و تاز دے

حال او وایہ زہ نہ پریندم جہازہ !

ستاپہ تلو کیں عجیبہ غوندہ کیں ناز دے
 خہ آ رہ پوئے شمع ترخو حال نہ دانی مائدہ
 تارخ کپے پر طوفان د جہاز دے

دگوادر بندرگاہ

(یوہ بیجہ ورخ)

وے وے ستاپس د غہ قدرے منہ

پر تلند شوے روان وایہ شہر راز دے؟

د جہاز خواب :-

زہ مخلوق ہم کلہ کلہ بہ اد ریشکم !

چہ خالق بس پر یو حال دے نیاز دے

د جہازہ شو کشتی شوے چا پیرو

پر کیں پیچھے شوے چہ ہلی دا جہاز دے

چا مال راورہ شوک اوری دے جہازہ

انوادینخوا بس یو حوص دے یواز دے

دریابونہ نتائج کرہ اے انسانہ

خودے ہنسی ای خدا یا پر اعراض دے

پر لکونو منہ مال او ویر و سیر خلق

پز دریاب کیں داسے ہی لکہ چہ قاز دے

بس راجی چه خیل تندے ورتے زریکیر دو
د رحمان خونوئے او نوئے هوحا اوازے

دگوادر نه دجهاز روانیدل

(بے قافیے)

خده خده چه روان شوئے اے جهازه
چوته چوته ئے حماخوبه جهازه
دادے را غم دیدن بدسره او شی !
تاسره م دیوه مینه ده جهازه
وسم نیشته کنه تاکنس به دیوه و مه
خفه نه شه ، کله مکه کوه جهازه
دریا بونه . حنکونه . اوهم غرونه !
ستانه دینخواه پراته دی ای جهازه
که حما مینه له تاسره ر بستیاوی
حقیقت به شی غالب زریه جهازه
دجهاز رفتار او تیز شولو رحمان
تر بس وایه ای جهازه ای جهازه

~~~~~

دَمَسْقَطِ بِنْدِ رُکَاه (اولر رُکَاه) ۲۵۴

دَمَسْقَطِ پَر بِنْدِ رُکَاه جَہاز اُد رِیگی
 عَرَبی ثَرِبہ پَر غَوْبِ دَم لَکِیگی !
 بِل مَطَرِ حِ نو م یو بِنارِ ہَم ورسرہ دے
 داسے لَبز غَوْنِد کور و نہ یی بِنکارِ بوی
 مایوس دے عَرَبو نہ بیا او کُرد
 عَرَبی ولے پَر رَا حَای کِنس چَہنیگی !
 دی دے "شَیخ" دَمَسْقَطِ رودہ عَرَبی دے
 عَرَبی دِلتہ کِنس حَک و ایہ کِیرِ ی
 ماوے شَیخ سَتاسو اَزاد دے کہ غلام دے
 دی دے خَپِل کور کِنس اَزاد باہر کُویگی
 ماوے کوم یو لوی بِنامارِ یی پَر سِر پُردے
 دہ دے رَاج دَا نَکُریز اَنو پَرے چَلِیزِ ی
 نِیم خَفہ اَو نِیم خُوشحالہ شَم جَہاز کِنس !
 خَوَا و شَا شَوہ اوس جَہاز رَا نَزد و کِیگی
 دَا شَنام سَکی کِیدل بَنہ خُوشحالی دہ
 دَوصال مَزے خُود پَرے پس بیا کِیرِ ی

اودریدے بھارہ دیو شولے حصار
 رات نہ کورے نہ کے حصار کی
 زہ مینیم پر رسول مقبول احمد
 د فواق پر تراستو کے م ترہ یگی
 د مسقط خواکین د خورخو یو درہ دہ
 د نہو سو یو غوند خورخو یو مہا لگیگی!
 نونا صر واورہ د مصرچہ ازاد دے
 سید سعید د مسقط ہنسی کدیگی
 بے صبری مگر د حسن صبر نہ دے
 د حرم باد نہ نہ کورے چلیگی

باران پہ بھار کین

(دویمہ ردثہ) (ر شورو شپہ)

شر د شولو باران شپہ د شور د دیر دریاب کین
 تیار وہ ہم سبلی وہ ہم چپے وے پر دریاب کین
 ہونہ خائے پر بھار کین وہ د یولو نہ ادجت
 گو مٹی نہ تختیت ورا غلہ نہ سخی خد پر شیباب کین
 تیر دینختہ ہونہ یو شقی پراتہ ووپر شر د کین
 سبلی پر چلیدہ لک نہ یو م دی پر دریاب کین

آخر شور اوچیت چہ نور طاقت مویاتے نہ شو
قصہ درج کپڑے فختصرہ دہ کتاب کنیں !

زریاسید و اودس تو لومنگو سرہ اوکرو
نمونہ شو شروع ذکر اذکار د خدا جناب کنیں

مونہ وئے پرید دی سید و اودس نو د پیک پرید دی
گرمی د عشق اخیتے یو چہ نہ راجی حساب کنیں

وریکہ چہ وریوئے تہ محو نماستان ا خط
خو موئزہ حرم تہ درحمت پر لو حجاب کنیں

پہ ورہ کن د جہاز موئزہ خور ملگوی پنہ شو
کولو پشمنہ موئزہ حالت د اضطراب کنیں

سحر شو خوباران لا ورید وپہ شیبو بانی
سید لئی وہ ملگروئے دغہ جناب وہ پد یاب کنیں

نکویوئے شی نکویوئے چہ پر کتو کنیں میدہ شی
پہ تیلو کنیں چہ سور شی نومزہ راشی کیاب کنیں

رضا د الله ہے چہ تہ لاد کنیں پر تہ نہ دہ
وصال بہ د حاصل شی چہ لونہ خشت پر سبب کنیں

دالتے داسو کوئے داسپیو م دی خو بنہ !
چکوئے اوچنکاری دی از غی پہ سور کلاب کنیں

پہ لسن بجے د ورے ہیلہ نمرخ را بنکارہ کرو۔
 برستینے تلیا نے شولے وچے پہ افتاب کن
 کم عقل کیلہ مند وود لو خدا یہ پدا ستال
 ہنہیار و شکوہ در رب ایستلہ یہ جواب کن
 رجن کر یہ عشق کن شولے مرنو تہ مرنہ نے
 قران حدیث گواہ دی دستخویہ لوی ثواب کن

حرم کن بہ جریکو

روان یو صدیئے تہ پہ جہاز کن چہ زانگیکو: حرم کن بہ جریکو
 دریا بہ سینہ تینک کہہ د پاسہ پر سوریکو: حرم کن جریکو
 درو دم و ویلے خو بہ کور کلی جہات کن: تہ لک غوندہ سا کن
 اوس قول وختو نہ مون بہ پر صلو صلو چغیکو: حرم کن بہ جریکو
 حبیب تہ بہ داوا پوچہ مونہ دیو کنہ کار: ستا سوال کو د بار بار
 شیفہ شد تہ مونہ پر قیامت چہ نہ کریکو: حرم کن بہ جریکو
 اندہ ورے بہ خواہ خواہ مونہ وی تر سوال: کو و بہ وصال
 جریکو بہ جریکو بہ بس ہلستہ بہ جریکو: حرم کن بہ جریکو
 رحمانہ دے حرم تہ در بوزہ زر ترزہ: محفوظ دھر شرہ
 خیلوان خان سرہ بوزہ چہ پر جمع خوشحالیکو: حرم کن جریکو

د بحرین په بندرگاهه!

مونږ دروژنه ماتی په وخت د بحرین بندرگاهه ته اورسید.
چا وډی خوږلی وه. او چا خوږله. چه مونږ د جهاز هغه
کمر ته ورغلو. چو تر چه د بحرین افسر پاسپورټونه
گوري. کافی ساعت لاینونه او قطارونه جوړیدل. بیا
هغوی راغلل. او شخړه وخت پس د مونږ ته هم اجازت
راکړه. بیا مونږ پیر منډه منډه خپل سامان ته راغلو.
د جهازه کیږ چایپیه د اوبو موټرونه (لاپخونه) ولاړه و.
او د جهازنه ورته پونږ ته زور ندی و. مونږ خپل
سامان د دروازې خوا ته راوړه. او د نابیل تیا په وجه
موسوه د سامان په پونږ په کوزیدو توکلی او نکلې شو.
یو سپاهی ته م اودے. او هغه د مزدورانو په دریچه
خونډ سامان لایځ ته کوز کړه. مونږ پیرید وریږیدو لایځ
ته کوز شو.

په جهاز کېن خونډ دوه ملگري فداحمد او ظفر خلی
صاحبان هم وو. لیکن هغوی پیر بل لایځ کېن پر دے وجه
پاتے شو. چه د هغوی سامان پاتے شوے وو.
چه بحرین ته لایځ روان شو. نو د ووره تیز تلو چه

د او بونه به تاتکی لاپښه ته را تلل. د لاپښه په تیزو مسو څو نوږ
 گزغی په سر سڅی بدله شوه. نیمه گهڼه کس لاپښه د بڅوړین
 بندر ښکته ته را ورسید. خلق چه کوز شو. نو د خپل ساه
 په تلاش شو. او د بعضو خزانانو په کس ساه مان گډ وډ
 هم شو. خو د خدا ای فضل وو. چه مونږ خپل ساه مایا نوږ
 دلته مونږ سره محمد یوسف نوم قند هارے هم ملگرو
 شو. او هغه راته اوږے. چه دلته په دے ښځو نو شپه
 تیره ول خه دی. مونږ هم د هغه خیرے ته خه اوږے
 حکم چه مونږ ملگرو (جناب قند العین او ظفر علی صاحبان)
 به هم په شپه کس دلته را رسیدل. د شپه د پد باد په
 وجه سر سڅی وه. په دے وجه مونږ د خپل نوی ملگرو
 جناب محمد یوسف صاحب قالینونه واغوستل.

په جهاز کس خلوړ ورځ

خلق وای د سمندری جهاز سفر د صحت د پاره
 مضر دے. ماوے چه یوه جابه په کس څه حال دی
 په اسم مارچ مابند چه مونږ جهاز ته څتو نو د حاجی زرستان
 صاحب یو دوست چه د لسو کالونه مکه معظمه کس د سې
 را سره ملگرو شو. هغه پښور ته راغله وو. او وایس

تلو. مونڙ ٿورو ملڪو جھاز تہ اوختو. اوئيغ برہ لاڍو.
 اول اول خوڄائے تنہا وو. غولس ٿنل منته پس راتہ
 دومرہ پراستے ڄائے ملا و شو. چہ ٿورو واڍو بہ
 پکين خد پہ بانسک او جماعت سرہ ٿول مونڙو کول.
 مونڙ سرہ ڍيو وخت نيم ڍو وڃي خود شاه جي کلي صاحب
 دلاس وه. او بيا بہ ڍو ڍي انتظام حاجي محمد شريف سا
 او حاجي زرستان صاحب کولو. مونڙ بہ خد پہ مڙہ خيتہ
 ڍو ڍي خودہ. پہ جھاز کين راتہ هر قسم آرام وو. ماليتہ اچار
 او چتني راسخه وے. او مونڙ تہ جناب فتح محمد صاحب
 چہ دکو تريان (ضلع مردان) اوسيد ونگے دے. ويئي وو.
 چہ خوراک خد خوري حڪم چہ جھاز اثر پہ اوڀرو خلقو کين
 مونڙ پہ تازہ هوا کين وو. او خوراک مو خد پاک وو. پد
 وجه ٿورو واڍو ورختے سفر ڍير پہ آرام سرہ او شو.
 ٽڪين سرہ ڍو لو مسافر وڃون خد ائ مل شي. امين.

د ب ح ر ي ن ب ن ا ر ک ي ن

۵ (د جتھ ورخ)

خد ائ فضل وه. زه سحر وختي پاسيدم. اودس ام
 اوکرو. اودام خيال وو. چہ لا وختي دے. پد دے وجه

مادوہ دگتہ بھجلاؤ کپڑہ۔ اوبیام وظیفہ شروع کپڑہ۔ خو
 لک ساعت پس راتہ معلومہ شوہ۔ چہ صبا ختہ دے۔
 منگدو ترم اواز و نہ او کپڑہ۔ او ہغوی پاسیدل۔ دمنو نہ
 نہ پس خہ کسان بازار تہ لالہ۔ او چالوخی دو نیخلو د پارہ
 یورل۔ اوزہ سامان پہ سوکئی مقرر شوم۔

ما قلم راولخت سیاہی م پکبن واپولہ۔ اودا حال
 لیکل م شروع کپڑ۔ نن د جتے ورہ دے۔ معلومہ شوہ چہ
 نن دلا پونو چیتی وی۔ پہ دے وجہ مونہ چار و ناچار
 پہ بحرین کبن پاتی شو۔ صبا تہ بہ انشا اللہ د عرب سرحد
 الخبر تہ روانہ ہو۔

پہ بحرین کبن د تیلو دیرے چینی دی۔ دلہ د انگریز او
 اقتدار دے۔ اودوی دیر پہ گرانہ چاتہ د راتلوا جازت درکو
 د پینجو ورہونہ یو مسافر دلہ زیات نہ شی حصاریدے۔
 د تجارت سامان دلہ دیر ارزان دے۔ دے حایہ
 سودا کو دیر مال پاکستان تہ ادیری۔ دلہ د عربو داسے خہ
 نام بھاد حکومت دے۔ لک چہ دفونگیانو پہ وخت کبن
 سمونہ د ملک د نوابانو حکومت و۔ سہما (اوستا سود پتو) زہ
 دا غواری۔ چہ خدای د ہر مسئلہ ان نہ او خاصکو د عربونہ
 د ہر قسم کا فرائض یا دیر (خومرہ چہ دی) تعلق لے کوی۔

د بھریں نہ علاوہ مستقطا و دوسے "نوم" دودہ بنارونہ ہم دی۔
 د اہارونہ دی۔ خود عربو۔ لیکن اقتدار پکس د انگریزانوئے۔
 گویا ماستہ اوپر د انگریزانو دی۔ او تھے شہل اولسی عمر گوئی۔
 جو بن ملگوری د بھریں بنارنہ راغلہ۔ او خیل پاکستانی
 روپی (سٹل پاکستانی روپی پر شپیتہ دیار چہ عربی
 روپی دہ) بدلے کرے۔ او عربی روپی موپر راوا خستے۔
 ماہم پنچہ سوہ روپی د بدلہ د پارہ ور کرے۔ او نور
 کہ خیر وی بیابہ پر "الخیر" کن بدلہ وصلہ۔

یوہ عجیبہ غوند قصہ پر دے وخت کن دااوشوہ۔ چہ
 زہ پر قالین ناست دم۔ حمانہ کیو چا پیوہ قالینونہ صند توہ
 او قسم قسم لوتی خانک او دیکھی پراتہ و۔ او پر دے وخت
 کن زہ او حمانہ سامان دیو خاستہ او مزید اربکارید و۔
 پر دے کن یو دودہ انگریزان راغلہ۔ او حمانہ چا پیوہ گورچید۔
 دوی سرہ یوہ کیموہ (د شکل جوہر و لو مشین) ہم وہ زحیون
 شوم۔ خو حان م دیو کلک کرو۔ او ورتہ م کتوہم نہ۔ پدے
 کن یو او وے۔ مونہ ستا سو دے سامان او ستا تصویر
 او خٹل غوارو۔ ستار ضادہ ہ ماور تہ پر انگریزی کن
 او وے۔ "نو" (No)، یعنی نہ "جہا اجازت نیستہ"۔ هغوی واپس
 لاوے۔ زہ خو شحالہ شوم۔ چہ بے اختیارہ تصویر کشی خو

رانہ شویده۔ پہ اختیار ی کنس خوم انکار او کړو۔

د بحرین په مینځ کښ یو جامع مسجد دے۔ په هغه د
ترکو د زمانے (چې هکښ په ټول عرب د دوی اقتدار وو) یو
په لویه میناره ده۔ حجامگری حاجی زدرستان صاحب
او دے۔ چر د امو ناره لے په تیر شوی کال کښ نوک کړیده
بحرین د وړو دریا بوته والی۔ د ابنار د وړو دریا بوټو
په مینځ کښ پروت دے۔ په دے وجر دے ته بحرین ویل
شی۔ په قرآن شریف کښ "مَرْجَ الْبَحْرَيْنِ رَاغِلٌ دے۔ د دے
متعلق حاجی محیو یوسف صاحب او دے۔ چر هغه په سمند
کښ ما په خپلو ستوگو لیدلے وو۔ په حقیقت کښ هغه تر وکے
او خوږ لے او به دی۔ چر یو حای بهیو بی۔ او د واده او بو په
مینځ کښ قدرتی کیله ښکاری۔ د اکیله سپین (خوږ لے) او
تور لے (ترو لے) او به جدا کوی۔

د بحرین نه په لاپښه کښ ۶/۵

دوه درې کینته زه ناست وم په لاپښه کښ انتظار وو
پاسپورټ م دیولیس سره دستخط ته چې حصار وو
تو دے حده چې منوځ د نماز پښین په کښ شروع شو
عرب د بیلمازی نه راته خکاری چېر مینا (ما وو

دشنو او بو په مینه کین لایځه شروع کولو رفتار
 بهرین شو تر نه پاتې انځور ته په فرار ورو
 اوس کورو چه په شو کینته کین د هلمه رسیځی
 منو مانه شو په لایځه کین د یو وخته ناکلار ورو
 مستط دویته بحرین دره واره دی په نیم ازاد
 خود یو د فوکلینو په دے سای کین اقتدار ورو
 الله د عرب خلاص کړی غلامی دیو لو عذاب د
 موکون کین د اسلام خود قرآن حدیث سگار ورو
 انځور انبکاره شو چا واقف تر نه خبر کړم
 بس وایه سعودی عرب چه خان له فی اختیار ورو
 د اسر دهنه ملک دے چه عاشق میله پر خانه
 نومیا شتول راغله میله دلمه د یو کار ورو
 دارحم د الله دے. د الله مهر بانی ده !!
 رحمان غونډ له چو ته د احمد غونډ دلد ورو

انځور مبارکین

راغی نن حجاز سمونیز حجاز به حقیقت شی
 الله به په رحمت شی سمونیز به مغضات شی

حجازہ اچہ تہ راغلے او کہ زہ را غلمہ تالہ لے صاحب جمالہ
 نبی بہ شفاعت او کپری بدل بہ موشی حال۔ زہم دینی خوالہ
 خہ دا ہفہ حجاز دے چہ مادہ پسے جو کپڑہ ہم اہ او ہم بکا کو
 خاوندہ زرم اور سے کبے تہ زوا بجلالہ : ادبیاد اچہ خوالہ
 د شکوہ اپند و نہ کوہے اسان راتہ لے ر بد : چہ دم شیلگی تہ
 ضعیف یمہ کمزور یم تہ مل شے جمالہ لے صاحب جمالہ
 بیدار شد لے رحمت چا چہ راوستے تودے : کو کپڑے فی پردے
 مدد دے او کپری و لے پروت فی بے جمالہ : چہ دینی خوالہ

د بجرین او الخبر جہاتونہ

د دے سفر پہ ورخو کین زہ پہ خنے لوی لوی یونبار و نو
 کین حصار شوم۔ دلہ ماہ دے خار و نو کین د جہاتونہ
 متعلق خندہ معلومات حاصل کول۔ ماد جمعہ نوئے د
 بجرین پہ یو جامع مسجد کین او کپڑو۔ ہلہ ماہ اولیدل۔
 چہ جماعت د قرآن شریفونہ نہ دک دے۔ او شوک چہ بہ
 جماعت تہ راتلو۔ نوپہ تلاوت بہ فی شروع کولہ۔ او دوئی
 بہ د اول بانک نہ خندہ کین راتلہ۔ پاکے جاہ بہ
 دے ا غوستے وے۔ عطربہ فی لکوی دد۔ او د میر پہ

پہ دمہ او استقامت بہ جماعت نہ راتلہ دا سہ بہ
 معلومیدہ۔ چہ ملزم د بادشاہ دربار تہ سی۔ پدے
 وخت کینم پیرزہ خہ جوش غونڈ راغے۔ او اوم
 وے۔ چہ خدایہ! پینتو نہ ہم داطریقہ اوشائی۔

اشعار

زہ بنار پیرنار حصار شومہ د بچ پدے سفا کین
 بحرین او الخیرم دی نن واورہ پیر نظر کین
 جعہم د بحرین پیرلوی جمات کین ادا کرے
 چہ شوک بہ راغ صفا تہ نوقوان برو ویر کین
 نیچے نہ سورے وے نہ خہ چاک چاک کر جید و و۔ کین
 جماعت دوم خوشبونی وہ چہ بہ نہ و پیر غنیر
 کہ شوک بہ شوہحتاج خہ ضروری غونڈ کلام تہ
 رور و بہ عکیدہ لکہ ملزم پیرلوی دفتو کین
 داسوالم ہلتہ او کرو چہ پینتون پدے خبر کرے
 چہ کوی جماعت کین ذکر لا یعنی تر تبول بہر کین
 جماعت تہونہ جہرہ شوہ کپے شپے پیر کین کیوی
 امام او مقتدی دوارہ ددے گناہ خبر کرے

جماعت دے دے نہاٹھ دپارہ یاد تلاوت
 سواد دے شد کوہ گناہ بہ پتہ پر سر کوٹے
 راجی چہ جہا تو نہ دے نہاٹھ دپارہ خاص کرد
 جھونہ مخالفان خدا یہ! گنار کوٹے پر ستر کین
 رحمن تہ پچھیلہ عمل او کوہ پر دے باند
 داکٹر زہرہ ہر ہلہ تر ثانی دختہ کوہ کوٹے

د بحرین او الخبر ملکی حالت

پیر دے دو ایرد بنار و نو کین د تیلو کوہان دی . او
 انگریز انو او امریکینیا نو سرہ دے دے او خکلو تیکر دہ .
 بحرین دیونو اب پر لاس کین دے . چہ ہفتہ تر شیش وائی .
 او الخبر د سعودی عرب یونو ختینز بنار دے . داد بنجد
 علاقہ دہ . او دے خلقو تر ہنوی شوقیان وائی . دلستہ د
 مالکی "او حنبلی" مذہب خلق دیو دے .

پیر دے بنار کین عجیب خان نوم یون خان د تر لاندے .
 (تر د چار سدا) اوسی . مونو چہ اڑے تر را غلو . نو حما د
 چار سدا دے یوشا کرد خانیتم اللہ صاحب چہ جھونہ د

کاتلنسٹ ملکہ وترے لہ راغلے دو۔ اتفاقاً مونہ سسرہ ہم
 یومائے شو۔ پستہ راتہ اولکیدہ۔ چہ عجیب خان
 صاحب حاجیمیانو صاحبانود پاره خپیل کورخمنوس
 کرے دے۔ اود عجیب خان صاحب دتیلوپر کیستی
 کن غتہ حصہ دے۔ اودے دسعودی عرب دیو
 اعتباری دے۔ دے د حاجیمیانو دیو خدمت
 کوئی۔ یونو کرے پر ثلور شوہ رو پئی خاص د حاجیمیانو
 دیارہ ساتلے دے۔

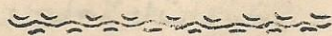
مونہ خانیتم اللہ صاحب تہ پاسپورٹونہ دوستخط
 کو لود پاره ورکرو۔ اود پرہ کیدل مورسسرہ مناسب
 اونہ کنرل۔ پراہہ کنس یونوی د کان کنس دیوہ شو۔
 د عجیب خان صاحب نوکر (چہ هغوی) د حاجیمیانو خدمت
 دیارہ ساتلے دے) مونہ پاسپورٹونہ رمام نوم بنار
 تہ یوول۔ مونہ وضاعت جناب عجیب خان صاحب
 اوکرو۔ دوی د ثواب پر خاطر داہما تہ کوئی۔ پہ
 دے د جہ خلایے د دوی لہ پر دواہہ جہانہ کن
 غورہ برخہ ورکری۔ ماتہ افشوس دے۔ چہ د دے
 نیک سوری سرہ جہاملا قاتا اونہ شو۔ وجہ داہہ۔
 چہ دایتول کارونہ یوازے حاجی زرستان صاحب

کړی دی. پدريه ورځ مونږ ته پاسپورتونه راکړه
شو. اومازيگر د خان صاحب پورشته دار (اوغه)
مونږه روږه ماتي ته روان کړو. خو په لار کې مونږ ته
موټر ملا د شو. پدريه د جرمونږه رياض ته روان شو.

د رياض بنار ۱۰۴

د الخبونه تر رياض پورې سړک پوخ دے.
ما سختن په لاري چې کيناستونو د پيرې باد په وجه
مونږ په شپږو کې رسيدو. چې تلایانې موهم واغسته
نو کړم شو. په الحسا بنار کې (چې د رياض په لاره کې د)
لاري او دریده. او د پيشمني انتظام شروع کړو.
د اطلاع د پاره توپه خلاصه شوه. د سحر رنځرالی سره
بله توپه هم خلاصه شوه. د کرمي او د چچانو په کې
زور وو.

پہلے حسا کین شیخ محمد بن ابوبکر سرہ

ملاقات

دما پستین دمانحہ نہ پس زہ او حاجی زرستان صاحب
 دشیخ محمد بن ابوبکر ملاقات تہ لالہ۔ پیر سعودی عرب
 کین ددہ دیو قدر او عزت دے۔ او سعودی عرب
 کین ددہ دبح اجازت نامہ چلیبزی، مونہ ورتہ او دے
 چہ شہ نصیحت راتہ او کورہ۔ ہفتہ او دے چہ مکہ معظمہ
 او مدینہ منورہ کین ہمیشہ قطب دزمانے اوسی۔
 او ہغوی حاجیا نو تہ دعامکانے کوئی۔ خود غہ کسان
 کوم چہ دچاپہ کیر و پورے خاندی، امین بالچہ پور
 پوتے کوئی۔ او بازار نو کین چکرو نہ دھی، ددہ دغا
 نہ فاندہ نہ شی اغمستہ۔ ددے نہ پس ورتہ ما عرض
 او کورہ۔ چہ مونہ تہ دغا او کورہ، ہغوی یوہ او زدہ او
 درد ناگرد غا او کورہ۔ دہفتہ دتقوی راود عاد اثر پہ وجہ
 جمونہ سترگو کین او بنکے راعل۔ بیائے مونہ تہ دساوڑہ
 ماتی دعوت را کورہ۔ ماور تہ عذرا او کورہ۔ نحو ما حیگو
 ہغوی مونہ پسے خیل پستون شیخ را او دیکھو۔ او مونہ
 دہغوی خائے تہ لالہ۔ دہغوی دسترخوان دومرہ

لوے اود قسم قسم خوراکو نو نہ دک دو۔ چہ زہ ورتہ
حیران شوم۔ اللہ ددھغوی رد حانی برکات پر مونہ وچو۔

دالحسا اور یا ض صحر

دک تروک د پاسہ تہ پنجرے غونڈ وے۔ پر ہی
کینہ پر پر منتا شوک یو یوا و شوک دوه دوه کینا ستو۔
اردی د شیم پر صحر کین پر د یجقو روانہ شوه۔ کل راتہ
او پسینے ملا وھی۔ او کلہ پوزہ۔ بیدار ناست یو۔ بل خوا
باد و نہ دی۔ باران شوے دے۔ یوہ شری راسرہ ده
خود گرمید و تہ امید نشتر۔ د و مرہ راتہ معلومہ
شوه۔ چہ د عربو کر او سر جی لہ اعتبار نشتر۔ د و اہ
جہاں سرہ را خستل پکار دی۔ پر دے حالت
کین م دالشعار اولیکل :-

الشعار

عشق د الله کین پر صحر کین زہ روان یمہ۔ خہ خوشحال خدا
بہ زہ بود خود مولا عشق کین حوان یمہ۔ خہ خوشحال خدا
ناست یمہ پر تروک کین چہ د مال خہ دک دے یکیم زہ کلکے
د پاسہ تہ پنجرے دی پکین زہ زورند پیز و ایدہ۔ خہ خوشحال خدا

دوہ دوہ پر یوہ خانہ کین تنلہ لندہ مو نو نا یوہ ہر یو تہ بہ نوا یو
 اخواتہ شہ زہ تنلہ شوم پر اسو یلو او پر نغان یمہ : خہ خوشحال خندا یمہ
 دے لاتہ خر کے باران ہم یکین را کے شدہ : اسباب خون بہ نہ نشو
 نن داباد چلیمنی لک زہ چہ پر اسمان یمہ : خہ خوشحال خندا یمہ
 لاری شولہ پیچہ مو نو بہ پر جمع تر را کوز شوہ شرع و ہر یو نوہ شو
 ہر سائیں جو رہ شوہ مکے تر وس وان یمہ : خہ خوشحال خندا یمہ
 دوہ حلہ بیا لارہ کین پیچہ خون بہ لاری شولہ جوہ پر خوار شولہ
 شہر شوہ ریاض پر خوا کین لار کین بند یو یمہ : خہ خوشحال خندا یمہ
 لارہ خون بہ خہ وہ پختہ کپے باران روہ : دے فضل تہ کورہ
 دے وہ بہ و دے کین زہ در ب زیر احسا یمہ : خہ خوشحال خندا یمہ
 ہفتہ در ریاض ماتہ خمارینہی خو حصار یمہ : زہ پر لویہ لاریہ
 ربہ لاری سہر کپ تنلہ زہ پید میدان یمہ : خہ خوشحال خندا یمہ
 سہر بہ شہی ار جمانہ صیورہ ترا دکوہ تہ : نیت دور تہ خہ کپ تہ
 موخ بہ د جمعہ او کرم ریاض کین چہ رو یمہ : خہ خوشحال خندا یمہ

در ریاض بنبار

دانبشار دھنے بادشاہ دگدی حائے دے : کوم چہ د
 مکے معظی و مدینے منورے خادم دے : پیر دے بنبار
 کین دھوائی جھار و نواہ دہ : او د اور دکلاہی د حصار یمہ

سہیشوں دے۔ دنتہ بنار کبش تھہ دموجودہ مغربی تھن بپ
 پر شان اوٹھہ دیکھہ د خاورو پوچتہ اودوہ پتہ کورو نہ
 دی۔ او پیرے د نوی طرز بنکے ہم دی۔ او بازرونہ ہم
 دمغربی طرز غونہ دی۔ تیر شوے بادشاہ صاحب د
 کافرانو اویاد فرنگیا نو دشمن وو۔ دھغہ د کافرو ہتھ کار
 خوش نہ وو۔ ہغہ پر ہو کار کبش د سنت نبوی تابعدار
 وو۔ موجودہ بادشاہ صاحب ہم د سنت نبوی پابند
 دے۔ خودے د نوی تعلیم اود نور و ملکو نو د سیاحت پر
 وجر دے نتیجے تہ رسید لے دے۔ چہ پر ملکی اوخاری
 ترقی کبش د کافرانو سرہ سیالی کول تھہ بدہ نحوہ نہ
 دہ۔ دغہ وجر دہ۔ چہ تھونہ پر لارہ کبش د دمام نہ بتر
 ریاض پورے حای پر حای د پترو لو کارخانے خکاریدے
 د دمام نہ تو ریاض پورے کادے بوتلے دے۔ یوہ ورج
 کادے خئی۔ او بلہ ورج نہ خئی۔ پر یو کبش اترویشٹ روپی
 اخلی۔ او بل کبش د وہ تھو لیست۔ د ریاض خوا کبش دس
 د سینتھو پونہ سرک جوزیری۔

مونہ د جمعہ نوٹہ د ریاض پد یو جامع مسجد کبش دکنہ
 دلتہ پر سوونو قوا ان شریفونہ اوسپارے پر تے دے۔
 شوک چہ ہر جماعت لہ راتلو نو تلاوت ہرے شروع

کولو. خداوند پاک درخمنون: جماعتونہ ہم د قرآن تلا و اباد کن
 بیایو خلیہ خطیب منبرتہ اوختو. همسا ورسا وہ. او
 خطے جائے ای اغوستہ وے. ددہ تقریر پر مالی بد حالی باند
 وو. اود انداز پر (چہ د قرآن دہ) نے خلقتہ او خود لہ. چہ
 مالی بد حالی بہ ہل لہ شی. چہ دنیا د اسلام یو خاص
 قانون چہ ہغہ زکوٰۃ دے اومنی. او امیران د خیل و مالونو
 نہ یو خاص مقدار فقیرانوتہ ورکوی. دوی او وے. چہ خدا
 سرہ دمالدار و فقیر د وار و قدر نیشتنہ. خداے سر عورت
 ہغہ پادے. شوک چہ متقیان دی. (د تقویٰ تفسیر یو جدا
 کتاب غواری. ممتاز کو تو پانوی)

د مکہ معظمہ حکماء

د بچرین نہ مکہ تہ سفر دیر گران دے. خود خدای مہربان
 وہ. چہ باران او شو. نوشکے کینا ستہ. او پند اسان شو. پر
 یونو یو باد و نوگرچی لہے شوہ. صوبن پر لاری کن صولت لسان
 وو. دیو کس کو ایہ لسن روپی دہ. اود اس سفر د شوار روزہ دے.

اشعار

چہ پر کومہ ربہ شکر ستا د اکرم:

تاروان چہ د مکہ پہ لوئے صحرا کرم

مابہ دیو کپڑا رسا نو نہ چہ اے دیہ!
 دے مکے پر دے سفر بہ خان فدا کوم
 چاچہ جو کپڑا سبب نہ قول د غیبو
 زہ بہ تل خوشہ دھنے خور موئی کوم
 چرتہ زہ او چرتہ داسے سفرونہ
 نن صبا بہ زہ طواف د بیت اللہ کوم
 د خدای کور بہ وی او زہ بہ تر زار یکم
 زہ واللہ کر ہلتہ بندہ تہ سودا کوم
 د انعمت پر دیو دولت نہ حا صلیبی
 کہ شو وخت حما ضائع دابہ جفا کوم
 خدا یہ او س راتہ اداب د حرم خالی
 چہ یہ خہ ادب توبہ د نصو حا کوم
 چہ داد و مرہ احسانات د او کپڑا خدا یہ!
 د اتوفیق ہم راتہ را کپڑہ چہ تہ اکوم
 مورا دیلا رہم رونہ خونیدے اود وستان
 اہل بیت ہم م اولاد دا ور جد اکوم
 ما رحمن بہ او بنی خدای چہ رحمان دے
 شپہ ادرخ چہ ورتہ زہ او و بکا کوم

د مکے پہ میرہ کین چہ لاری او درید

شعار

بوید امیرہ ده خوزراو باسه ترما : اے ربه حما
 کوم حائے ده کعبه چہ مشورت شه پدا : اے ربه حما
 سترکے م شوے سرے هم پر بادو هم پر شکوہ پر درواو پر لگو
 نہ وینم کعبه خو بس میړده او میړه : اے ربه حما
 ناست میړه لاری کین کله لاند کله باند : زره هم پر جوشاند
 هر خادم قبول دی خوزراو لے کعبه : اے ربه حما
 هغه دی او بنان دی چرته گلی : او بزمی دی : حه تور دی سرده
 دغه دی لاری دی حه پدا : حه پدا : اے ربه حما
 روح هم ده دریمه دوه پشیر او شو پر لاری کین : دانه پر بیتابی کین
 دایتم مصیبت نه دزه پتایمہ فدا : اے ربه حما
 بس کوہ ای رحمن بے تابی دخیلے پریده : بس غارہ ورته کید
 فریاد نشسته پر عشق کین او دلار جدا : اے ربه حما

د پرومبی عمرے احرام

نن مونږ سکر پر توان نوم مقام کین د عمرے د پاره
 پر چنیو کین اولامبل - یو خادر مولنک او بل موپه اوکړ

وایجو۔ بیا یوجاعت تہ راغلو۔ او پہ نیت د عمر مودودہ رکعتہ
 افضل او کول۔ پہ اول رکعت کین مو الحمد لیے قل یا ایہا
 الذین امنوا او پردیم کین مو الحمد لیے سورۃ اخلاص او شتو
 او بیا مود عمرے دا نیت اللہم انی ارید العمرۃ فیسرها
 لی و تقبلہا منی و اعنی علیہا و بارک لی فیہا۔ نویت
 العمرۃ و احرمت للہ تعالیٰ۔ (ترجمہ) اے تماریہ! یہ تحقیق

سرہ زہ د عمرے کو لو ارادہ کوم۔ پس تہ دا عمرہ حماد پارہ
 اسان کرے۔ او حماد طوفہ فی قبولہ کرے۔ او پہ د کین برکت
 راکرے مالوہ۔ زہ د عمرے نیت کوم۔ او د خدا د رضا د پارہ
 احرام توں۔ بیا موداد عاودے دے تہ تلبیہ والی۔

حاضریم دربار ستانہ اربہ حجا

تاتہ حاضریم۔ تاتہ حاضریم۔

نشہ ہیشوک شریک تالو۔ حاضریم

پہ تحقیق سرہ شاہو قسم تالوہ

دہ۔ او باد شاہی تالوہ دہ نشہ

ہیشوک شریک تالوہ۔

لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ
 لَبَّيْكَ۔

لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ۔

اِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ

لَكَ وَالْمُلْكُ لَكَ

لَا شَرِيكَ لَكَ۔

بیا مودرود شریف اوے۔ او داد عامو او لو ستلہ۔

اے خدا یہ ازہ ستا رضا او

جنت غوارم۔

اللَّهُمَّ اِنِّیْ اَسْأَلُكَ رِضَاكَ

وَالْجَنَّةَ۔

اوره ستاد غضب او اور نه
پناه خواهم.

اے خدا یہ ازہ خپل و نیمتہ
او وجود او غوثیہ او و بیله
حرامہ و مہ۔ پیر شیخو او پیر
خوشیوئی او پیر ہر ہر غفر شیز
چہ پیر احرام کین حرام دے
پیر دے کارستا خوشیوئی
خواہم۔

وَاَعُوْذُ بِكَ مِنْ غَضَبِكَ
وَمِنَ النَّارِ
اللّٰهُمَّ اَحْرِمْ لَكَ شَعْرِي
وَلِبْسِي وَلَحْيِي وَدَهِي
مِنَ النَّسَاءِ
وَالطَّيِّبِ وَكُلِّ
شَيْءٍ حُرِّمْتَ عَلَيَّ
الْحَرَمِ ابْتَغِيْ بِذَلِكَ
وَسَجِّدَكَ الْكَرِيْمِ۔

پس دے نہ لاری تہ را غلو۔ کافی وخت لاری د غورنو
پیر مینہ کین روانہ وہ۔ مونہ ہر د عامکانے لوستل کوے چہ
لوسنل پکار دی۔ او د مکے معطی د سار پیر انتظار دو۔ آخر
لاری د مکے معطی پیر بازار کین او دریدہ۔ او مونہ قول سامان
دیو پشتون نانی پیر د کان کین کیسودو۔ بیا د محترم عبد القادر
نصیر صاحب دیو تہ را غلو۔ ستیری دو۔ د هغوی پیر دفتر کین
سملا ستو۔ شہ ساعت پس هغوی را غل۔ سلام کلام سر
اوشو۔ بیا هغوی ماتہ یو خط را کرد۔ چہ پیر هغے کین یوہ رقعہ
د عزیز محبوب الرحمن وہ۔ او بلہ خوب عطا الرحمن لیکل و
یو خط د عبد القادر نصیر صاحب پیر نوم شمار در سیف الرحمن

صاحب لیٹا و و۔ چہ پہ ہنغ کیں حمایپژند کلوئی د عبد در
صاحب سرہ کپڑے وہ۔ یوہ رقعہ ما حاجی ز رستان صاحب
تہ ور کپڑہ۔ او نچیل پاسپورتونہ مو عبد القادر نصیر صاحب
تہ حوالہ کپڑ۔ پیر دے کیں د نماز یحنین بانہ او شو۔ او د نمونہ
د پارہ مو حات تیار کپڑ۔ د نماز تہ پیں او دہ شو۔ ما بنام د
عبد القادر نصیر صاحب میلما نہ شو۔ او د تراویح نہ در ستو
ہنغوی تھونہ سرہ طوافونہ او کپڑ۔ د سعی د پارہ رسمایو
ہلک راسرہ کپڑ۔ عبد القادر نصیر صاحب مو بنہ تہ پیر دفتو
کین د حصارید و خواست او کپڑ۔ او پیر قدرے راسرہ
ورحہ شپہ تیوے کپڑے دے دیر قابل او قدر دان سر دے۔

د خدا فضل و محمد رمضان شریف عمرے

پیشپار رسم اپریل سنہ ۱۹۵۶ء د خان د پارہ صا د مقام قون
نہ اجرام تپڑے و و۔ معلم عبد القادر صاحب راسرہ طوافونہ
او کپڑ۔ او د سعی د پارہ یو ہلک راسرہ کپڑ۔ د خیلہ خانہ
تہ ہلک تہ درے رو پئی ور کپڑے۔

پیر اولسم تاریخ د شپہ د تنعیم نوم مقام نہ م احرام او تار
درے کینتہ پیر او لکیدے۔ درے میلہ تنعیم تہ بیادہ لارو۔
بیاد نیہ لارے نہ پیر لاری کیں کیناستو۔ بیامو طواف او

سعی او کرده. او د ده عمر ثواب م والد صاحب او د هغوی
مور پلار او ټول خاندان ته اوباخته.

په اتلسم تاریخ بیا تنعیم ته لایم. د عمر نیت م او کړه
او کچه شریفه ته راغلم. طوافونه او د هغه حله سعی م او کړه. او
د ده ثواب م مور ته او د هغه ټول خاندان ته اوباخته.

په نولسم تاریخ م د مرحوم رور خلیل الرحمن صاحب
د پاره د هغوی د ستر خواشیه. بی بی او اولاد د پاره عمر او کړه
په شلم تاریخ م د خپل بی بی او د هغه د مور پلار او خاندان
د پاره د عمر نیت کړه وو. او پیاده روان وم. د سړک په
غاره یو کنده ته او لویدم. او زنگون م په کتبه او لیکیدو.

حاجی درستان صاحب را اوچت کړم. یومیل نیم لاری پاته وه
د موټر لاری درک نه لکیدو. د غرونو خوا وه. خان م ملک
کړو. او عمر م او کړه. د میقات نه حرم ته پرموټر کښ راغلم
په طواف کښ م زنگون بے شانہ درد کولو. او چه قیام کاه ته
راغلم. نو زنگون م بے اندازے درد شروع کړو. پشمنه م او کړه
او سلاستم. د سحر او نماز پخپن نمونو نه م کور او کړه. چاته شوم تلل.

عمر شعله ته والی ؟

تاسو ته د دا خبره معلومه شی چه چې او عمره د دایره جدا
جدا څیز ونه دی. لکه فرض منوځی او نفل منوځی چې په هر مالدار

مسلمان فوض دے۔ او عمر فوض نہ دے۔ خو کہ چرے چا او کمرہ
نور یو ثوابونہ او کپتی۔ حج پہ درے خاصو میاشتہ کین
کیزی۔ او عمر قول کال کیدے شی۔ د عمرے او د حج کارونو کین
خبر لک غونہ فرق دے۔ د عمرے کارونہ لاند لیکی شویکی
د مکہ د سارہ بھر چار چا پیرہ خبر حایو نہ دی۔ چہ هغه ته
میقات ویلے شی۔ د دے حایو تونہ د حج او د عمرے نیت
تپے شی۔ اول اولامبی۔ بیاد وہ شادرے را واخلی۔ یو
لند کوی۔ اوبل پہ او کو و اچوی۔ بیاد وہ رکتہ نفل او کوی
پہ اول رکعت کین الحمد نہ ورستو قل یا ایها الکفرون۔ او پیر بل
کین قل هو الله الہ اولوی۔ بیا کینی۔ او د حج د پیارہ د حج او
عمرے د پیارہ د عمرے نیت او تری۔ د عمرے د نیت الفاظ دادی
اللهم انی ارید العمرۃ فیسہا لی و تقبلہا منی و اعننی علیہا
و بارک لی فیہا۔ (ترجمہ) اے ربہ حما پہ تحقیق سورہ زہ د عمرے
ارادہ لوم۔ پس ته مانتہ داعمر اسانہ کرے۔ او د طرونہ حمانہ
ے قبولہ کرے۔ او ترجمہ د پیارہ برکت و اچوے پہ دے کین۔
نویت العمرۃ و احرمت بہا لله تعالیٰ۔ زہ نیت د عمرے کوم او
احرام ترم۔ صرف در ضاد خداے پہ خاطر۔

د حج نیت دادے :-

اللهم انی ارید الحج فیسہ لہ و تقبلہ منی و اعننی علیہا

وَبَارِكْ لِي فِيهَا۔ نَوَيْتُ اِيَّاهُ وَاحْرَمْتُ بِهَا لِلّٰهِ تَعَالٰی (ترجمہ)
 ای ربہ حجازہ دیج ارادہ لوم۔ پس تہ دایح اسان کپے ماتہ۔
 او قبول کپے دایح د طرفہ حجازہ۔ او ماسا پیر دے کن مدد
 او کپے۔ او برکت دایچوے حجازہ پیارہ پیر دے حج کن زہ د
 حج نیت کوم۔ او د خدا ای د پیارہ احرام ترم۔

د دینہ درستوبہ تبلیہ چہ پیر حکمن صفہ لیکل شویہ۔
 لولی۔ پس دے نہ بہ درود ادا فی۔ او د صفہ ۳ ہفتہ دعا بہ
 ہم او والی۔ چہ حرم شریف تہ اور سی۔ نو د طواف نیت
 بہ د حج اسود نہ للہ پیرہ ثنل او کپی۔ نیت دادے۔
 اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اُرِیدُ طَوَافَ بَیْتِکَ الْحَرَامِ۔ (ترجمہ) اے ربہ
 حجازہ تحقیق سوہ نہ ستاد کور بیت الحرام د طواف۔
 کہ عمرے لہ وی نو دا بہ والی۔ اَللّٰهُمَّ لَا۔ او کہ نیت دیج وی نو
 لیج بہ والی۔ (ارادہ لوم د پیارہ د عمرے دیج)۔

فَیَسِّرْ لِّیْ وَتَقَبَّلْهُ مِنِّیْ سَبْعَةَ اَشْوَاطٍ لِلّٰهِ تَعَالٰی۔ (ترجمہ)
 پس اسان کپے د طواف حجازہ پیارہ او قبول لی کپے حجازہ طرفہ
 اوہ چک نہ خاص درضاد خدا ای د پیارہ۔

پس دے نہ کہ د پیرزور نہ ود۔ نو حج اسود بہ نکل کوی۔
 او کہ نزد دے ورتہ د زور او د گنرے پیر وچہ نہ شور اقلے۔ نو
 ہس اشارہ بہ ورتہ او کپی۔ درے گذارہ بہ پیر نہ منیہ

طواف او کړی. او باقی خلور چکوند په دمه اووهی. د
طواف په وخت کښ معلمان لوی لوی دعاگانے خای. خو
په ا حاد یشو کښ صرف داد عار اغله ده. په وخت د طواف کښ
بر داد عالوی:-

سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ
وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللهُ
أَكْبَرُ لَا حَوْلَ
وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ
الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ

پاکي ده خدای لره او هر قسم
شنا صفت خدای لره دے
اونشته هیئتو ک معبود برتی
مگریو خدای دے. او خدا
دیرو لوی دے.

د جی اسود اور کن بیانی په منم کښ د داد عالوی:-

اللَّهُمَّ رَبَّنَا آمِنَّا فِي
الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي
الْآخِرَةِ حَسَنَةً
وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

اے ربه حمار کړی په دنیا
کښ ماته غوره (برخه) او په
اخوت کښ غوره (برخه) او
ماو ساتی د اوده د عذاب نه

بیایه اخر کښ د ملتزم سره سیند یو خای کړی. او د
ژاری. او دعاگانے د خدا د او غواری. بیایه مقار
ابراهیم کښ د دوه رکعت واجب او کړی. او هلته د هم غه
سوالونه او کړی. بیار مزوم ته د ورشی. او په مړه کیدو د
او به د زمزم او تښبی. او د خان د پاره د علم او د صحت او

دَرِ ساقِ سِوَالُونَدِ اُوکُوی۔

بیاپہ باب الصفا باندِ بھراوچی۔ اود صفا غونہائی چہ د
حرم شریف بالکل خواکین دہ۔ سرتہ داوخیڑی۔ پہ وخت
دختو کین دد قران شریف دا ایت والی۔ اوسوالونہ د کوئی
اَبَد اَبَد اللہ۔ اِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ تَرَشَاکِرُ عَلَیْمُ پورے۔
بیا د غونہائی پہ سردانیت اوکوی۔

اللَّهُمَّ اِنِّیْ اُرِیدُ اَنْ اَسْعٰی	اے ربہ سجادہ ارادہ لوم د
بَیْنَ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ	سعی کولوپہ منیم د صفا و مروہ
سَبْعَةَ اَشْوَاطٍ۔	اوہ چکرے۔
لَوْ جِہَکَ الْکَرِیْمُ	د پارہ درضا ستائیس اسانہ
فَیْسِمِہُ لٰی د	کرے داسعی ماتہ۔ او قبولہ
تَقَبَّلَہُ مِنِّیْ۔	کرے داسعی لہ طرفہ سجادہ۔

پس دے تہ د مروہ طوف تہ پہ کوزید و شروع
شی۔ اود قران شریف یاد احادیثو دعا کاغے د (یاد کوئی)
لوی۔ کوم وخت کین چہ د منیم شتوتبتوتہ اورسی۔ نومنیہ
دوہی۔ چہ مروہ تہ اوخیڑی۔ اوسوالونہ د کوئی۔ د مروہ
ترسہ پورے یوچکر پورہ شی۔ پر دے طریقہ بہ اوہ گزارہ
قلہ راتلہ کوئی۔ فن صباد صفا تہ مروہ پورے د سعی پہ
لار د سینتہو آبادے دے۔ اوفرش فی ہم پونہ دے۔ پہ

دے وجہ نہ مر دگرمی اود دود و نہ خلق پیم وی۔ پداووم
 حل چدر سببی اوکوی۔ نود و مروه پسرے خلاصے اوشی۔
 نوا حرام پرائزی اوعمر ختمه شی۔
 حضرت رسول خدا ویلی دی چه چا پیر ورثه کین عمر
 اوکوه۔ نود و مروه ثواب به لی اوشی۔ لکه هغه چه ماسره
 جج کرے وی۔

مونز داعمرے دتیم نوم میقات نه کو دوا حائے
 مکے نه درے میلہ لرے دے۔ مونز پونک د شپے عمرے
 کو لے۔ پد لے وجہ اکثر به پیاده تلو۔ اووالس به کله
 سورلی کن راغلو۔ اوکله پیاده۔ مونز به چه عمر ختمه کو
 نودرے درے نیم کینتے دخت به لکیده وو۔ اودیشنی
 دیاره به توپه خلاصیده۔ مونز به دیشمنی نه پس شوک
 اوده شو۔ او بعضه مجتور به دحرم شریف زیارت له بیا
 ورغله۔ ماخوبه پد زور و نود سعی نمونے لاند کوو۔ تر
 تنه پورے مونز پنجه عمرے کو دی۔ خدا لے ته د
 قبولے شی۔ او خدا ای د ماته زر صحت را کو ی۔ چه نور عمر
 هم اوکوه شم۔ خدا د د کعبه شریفه دا خک تندار چه
 نن صباد هومسلمان ته اوسبانی۔ پاکه اوستر جاف
 خکی خکی خلق دی۔ چه د کعبه نه کبر چا پیوه چوری۔

ضعیف او معدن وره پر وړ وړ وگاډ وکښ ناست طواف او
 سعی کوی. تور. سپین. کل. شل. روغ. رانده. امیران.
 غریبان. عالمان او امیان ټول دخپل مالک حقیقی پر محبت
 کښ دیو بل نه بے خبره خپا بله خپه روان دی او طوافونه کوی
 ماسختن د منافع نه پس پر توار و یو کښ د قرآن شریف
 ختم شروع شی. نو د یوه شپه یاد سو او ده شپکو روحو ختم
 نه ده. د پوره میاشت ختم وی. د شپه یوه یوه سپارلو ستی
 شی. د اواز د غږولو مشینونه (لاوې سپیکو) لگیدلی دی.
 دخول او ازخاوندان پر کښ د خدا په پاک نوم په خک خک
 اواز و نو اخلی. زیاتو ورکو کښ د منافع نه پس یوه یاد ده
 جنازه هم راشی. او د حرم شریف ارام او نور خلق د اجازت
 او کړی. یوه یوه شپه یی د ټوله دنیا د باد شاهي نه غوره
 ده. خدا په د ماورته سوه دنورو شوقیانو د پندار و خلق
 بیا هم راوی. او شوک چه د دنیا په ختمو کښ د یو ککړ دی.
 هغوی ته د رب دخپل محبت مزه او ښای. امین.
 یوه شپه او ورځ خوزه دهغه خپه وجه حرم ته نه
 شوم تلل. کومه چه د پریوتو پر وجه پر کتته زخمی شو ده
 خواوسم په بله خپه یوه پوله راختم ده. او ټوله نېټه
 م پرسید لے ده. ماوے خه! یک نه شد دوشد.

ماتے ہیں خیال اونہ سنا تو۔ اوپر لٹ دخت کبھی ہنسنے مانتے
 دومرہ تکلیف راگرو۔ چہ پنچہ نو ٹھونہ سرہ دے جمعے راتہ
 قضا شو۔ دوار ولیم دے شپہ دے کو مے پو دے تیکور درگرو۔
 اومالش م کو ہے۔ شہ قدرے آرام راتہ اوشو۔ دے کو حید
 نہ دم۔ نو کو م وخت چہ دے ماسپینین بانہ اوشو۔ نو
 پاسیدم۔ اورس م اوکرو۔ او دے صحابہ کو امو ہنہ وقت
 م را یاد کول۔ چہ دے زخونہ دے درہ بد نیم بے ہوشہ حات
 کبھی ہم جماعت تہ روان و۔ داخہ خیرہ دہ۔ کہ تھا خیرہ
 نکہ او برنیدہ۔ زہ صرف پیدے کور پر یو تم۔ تو کل م اوکرو
 او دے ملگرو نہ کبھی جماعت تہ لایم۔ تکلیف راتہ پیدے
 ضرور و۔ خود بنی آدم فیصلہ پیرہ زیاتہ کلکہ وی۔
 دے ناخہ نہ درستوم کافی تلاوت اوکرو۔ او دے ناخیکر
 نوٹے چہ اوشو۔ نو حیاہ خواکب دے باب سلیمانی سرتو دے
 دے مکے او سید و نکے سید علوی صاحب کینا ستو۔ او خلقو
 تہ لے دے مسلم شریف (چہ دے حدیث کتاب دے) در بس
 شروع کولو۔ زہ پیر خوشحالہ شوم۔ او ورتہ م غور کینو
 ہنوی نین دے کر پیر فضا لہ جٹ کاوہ۔ ہنوی او دے۔
 چہ در رمضان شریف روستے لسن ورتے او شپہ دے پیر
 ثوابونہ دے کے دی۔ ہنوی او دے۔ چہ پید ورتے خواکب

یو بازار لگی. پر دے بازار کیں اختونکے خدائے وی. او
 خرخونکے بنی آدم وی. او د خرخ مال عبادت. ذکر. عمر
 طوافونه. نیک کارونه. تلاوت قرآن شریف وی. او بدل
 د خدائے ارمانا وی. هغوی یوه قصه او کړه. وے چه یو صهییب
 نوم سړ وو. دے دروم نه مکه ته سوداگری له راغله وو.
 د وړه ترقی لے او کړه. چه د سوداګرو سردار شو. پدې
 وړو کښ حضرت محمد د پیغمبری دعوی او کړه. حضرت
 صهییب چه د هغوی د پیغمبری نه خبر شو. نوزدے پر لے
 ایمان را وړو. نور سوداګر و ته چه دده د مسلمان کید
 پته او لیکیده. نو هغوی دده نه جدا شو. او دده د سوداګری
 کار خواب شو. هر کله چه حضرت رسول مقبول د مکه نه
 مدینه ته هجرت او کړو. صحابه ورسره هم لاړل. صهییب
 هم خپل مال خرخ کړو. او اشرفی لے په خوندی کښ خان
 سره واخست. او حضرت پسر مدینه ته روان شو. بل خوا
 ابو جهل اعلان کړه وو. چه شوک هجرت نه خي. نو هغوی
 په زوره واپس کوی. ابو جهل تر چه د صهییب د هجرت
 پته او لیکیده نو سره د شو مکر و پخپله وړپسے او و توپ
 لاره کښ لی صهییب لاند کړو. ابو جهل ورته او وے اوس
 خوم لاند کړه. د ابیری به درته خپو کښ اچوم. او بیرته

بہ مے۔ صہیب اووے۔ "خہ ازادیم۔" لاس کینم تیر توره
 ہم شتہ۔ "خہ رنل تاسو ماژوندے واپس بوتلے شی۔ زہ
 پہ ژوندون دچا غلاخی نہ خوینہ وم۔" خو خہ بہ دا
 وی۔ چہ مونز یو بلہ صلاح اوکړو۔ تاسوتہ بہ ہم فاندہ
 وی۔ اوزہ بہ روغ پاتے شم۔ ابو جھل وے۔ "خہ رنل بہ
 صہیب ورتہ اووے۔" چہ زہ بہ تاسوتہ دخیل سر مناسب
 قیمت درکړم۔ اوزہ بہ مدینے تہ روان شم۔ دوئی ورسر
 بیجہ اوکړو۔ او پلست زہ روپی باند جوہ او شوه۔
 ابو جھل تہ زر صہیب غوندے او سپردو۔ او ورتہ نے
 اووے چہ پنجه زہ روپی یوے غاږے تہ او پنجه زہ
 روپی بلے غاږے تہ دی۔ ابو جھل خہ وو۔ خو وعدہ ئی
 نہ شوه ماتولے۔ او خہ روپی ئی واغستہ۔ او صہیب
 مدینے تہ روان شو۔ اوزے درکړو۔ و جاے ہم را کړو۔
 صہیب ورتہ جاے ہم او خکے۔ اولنل کین مدینے تہ روان
 شو۔ بل خوا جیو میل امین پیر سول باند وچی را وړ چہ
 په تحقیق سره خدا مومنانو
 نه پیر و جد هغوی نفسونه
 او مالونه اغستی دی۔ چہ هغوی
 له به جنت درکړے شی۔
 اِنَّ اللّٰهَ اشْتَرٰی مِنْ
 الْمُؤْمِنِیْنَ اَنْفُسَهُمْ وَ
 اَمْوَالَهُمْ بَِاَنْ لَّهُمْ
 الْجَنَّةَ۔

او د صلیب توله واقعہ کی حضرات تہ خکارہ کردہ۔

پہرے درس سرہ زہ بے انتہا خوشحال شوم۔ اوپہ خان
م افسوس اوکرو۔ چہ ہفہ د کانر نہ خیل خان د خدائے
د پارہ پہ خیلو پیسو و اخستو۔ او مونیز د خان د آرام د پارہ
دوزخونہ د جنت پہ بدل اخلو۔ خدای تعالیٰ د خونیز پہ حالت
رحم اوکری۔ او د خدائے سرہ او د ہفہ د رسول سر و خونیز
مینہ پیدا کری۔ چہ بغیر د ہغوی د رضائے خونیز یو قدم ہم
اونہ خوزی۔ آمین :

نن سید علوی صاحب د نسائی نوم کتاب یو صحیح حدیث
شریف او دے۔ چہ لیلۃ القدر پہ بارہ کس رو۔ ہر کلمہ چہ
قرآن شریف کن د دے شپہ ذکر او شتو۔ صحابہ کرام دے
چہ د ابہ کومہ شپہ وی۔ حکمہ چہ د اشپہ د زرو میاشتو
نہ زیاتہ درجہ لری۔ اوپہ دے شپہ کین عبادت کو نکلی تہ
د زرو میاشتو نہ زیات ثواب ملاوینوی، حکمہ چہ پہر دے
شپہ قرآن شریف نازل شو دے دے۔

ابو ذر نوم یو صحابی دیو زیات فکر مند وو۔ دہ بہ
کلمہ د ابو بکر صدیق او کلمہ د عمرؓ نہ سوالو نہ کول۔ چہ دا
شپہ کومہ دہ۔ نو ہغوی تہ خہ پتہ وہ۔ حقیقت داد
چہ خدا د اشپہ پرد و چہ مسلمانانو تہ نہ خود لہ۔ چہ

دوی بہ لبس پہ دے شیعہ پسے شوی۔ او نور عبادت بہ
 پر پزری۔ نو بندہ عاجز دے۔ دے نو پختہ والی۔ ابو زر
 فیصلہ اوکڑہ۔ چہ نیخ در رسول اللہ نہ بہ یتوس اوکڑہ۔ چہ
 خیر شوم۔ یوہ ورے دہ پہ یو مجلس کنی در رسول نہ یتوس
 اوکڑہ۔ چہ د اشیہ دلیلۃ القدر پہ کومہ میاشت کنی
 دہ۔ ہغوی ورتہ او دے۔ چہ پہ رمضان شریف کنی
 بہ وی۔ بیابوزر او دے۔ چہ پہ کوملستو ورخو کنی بہ
 وی۔ ہغوی ورتہ او دے۔ چہ پہ ورستولستو کنی۔ او ورتہ
 دے او دے۔ چہ لبس ابو زرہ! نور بہ ثلثہ نہ والی۔ بیاب
 ہغوی دے وچ نہ مجلس نہ پاسبیدل۔ چہ ہسے نہ
 ابو زر چوتہ بل سوال دے متعلق او نہ کری۔

ابو زر رضتہ ورے صبر اوکڑہ۔ خود یوے ورے پس
 بیابو مجلس کنی حضرت رسول کویم نہ یتوس اوکڑہ۔
 چہ دلیلۃ القدر بہ کومہ شیعہ کنی وی، حضرت دقہوہ
 شو۔ او ورتہ دے دے۔ چہ ابو زرہ! نہ مامع کو نہ دے
 دلیلۃ القدر بہ نہ تگوشیو کنی وی۔ نو گویا شیعہ د
 لیلۃ القدر بہ در رمضان شریف درستولستو پہ نہ تگوشیو
 کنی وی۔ یوہ ورے حضرت عائشہ در رسول اللہ نہ یتوس اوکڑہ۔
 چہ کہ چہ ما دلیلۃ القدر بیا موندہ نو شعر نک دے

پہ کین او کرم. حضرت ورتہ داد عا و خود لہ.

اے رب! تہ بخونکے لی۔ او	اَللّٰهُمَّ اِنَّكَ عَفُوٌّ
بخانہ خونہ لی۔ پس ما	تَحِبُّ الْعَفْوَ
او بٹہ۔	فَاَعْفُ عَنِّيَّ.

سیّد صاحب اووے۔ چہ د سر سائے مثال د سجدہ
 سہوے دے۔ کہ د چانہ پہ نماختہ کین واجب پاتے شی۔ نو
 شریعت ورتہ علامہ سجدہ سہوہ کر حولیدہ۔ د غہ رنک
 پہ روڑہ کین سجونز نہ دیری غلطی کیبی۔ چہ مونز پرے
 پو ہہ نہ یو۔ نو د ہغے غلطی پورہ کولو د پارہ سوسایہ ورکو
 پکار دی حکم چہ پہ دے سرہ ہغہ پورہ کید شی۔ دا پہ
 ہا مسلمان چہ بالغ وی۔ لیونے نہ دی۔ کہ شہہ وی۔ او کہ
 ازادی یا مرے (غلام) وی۔ واجبہ دہ۔ سوسایہ پتہ
 پاوہ ہغہ غلہ یا میوہ سپری پہ سرور کول پکار دی۔ کومہ
 چہ عامہ خورے شی۔ لکہ سجونز وطن کین غم شو۔ پہ سوات
 یا پہ نہ کال کین دریچے او پہ عا بو کین کجورے۔ او کہ چاکوہ
 اور بٹہ وی۔ نو ہغہ بہ دوہ نیم پاوڑے یعنی دوہ نیم سپرہ
 ورکوی۔ حکم چہ اور بٹہ پہ قیمت خرشیموی۔ او د پنکہ
 پاؤ نہ ہغہ نہ جوڑی بی۔ وخت دور کولوے د سحر د نماختہ
 (دور کی اختر پہ سحر) نہ ورستو او د ساخ د نماختہ نہ

نکسین دے دابہ فقیرانو۔ او ہنہ چانہ ورکوی۔ چہ ہنوی گور
 کین پدے خلی سیں دتہ پنخو لو طاقت نہ لری۔ او گوری
 داسلام دے اقتصادی مسئلہ۔ پیردے طریقہ بہ
 ہا امیو غریب تہ پیردے سحرشہ سرسایہ ورکوی۔
 او تول غریباناں بہ ہم دتہ پنخو لو قابل شی۔ او پیردے
 صبارکہ ورخ بہ د سوال کو لو تہ پی پاتے شی۔

مونہ خلقوتہ زکوٰۃ ورکول دیر گران حکاری۔ پیر زکوٰۃ۔
 ورکول مال پاک او ستوہ شی۔ کہ شوک زکوٰۃ ورکوی۔ نو
 مال نے پلینت شہ۔ او ہر شومرہ نور مال چہ ورسرہ یو
 حای کوی۔ ہنہ ہم پلینت شی۔ پلینت مال چہ او خوری۔
 نو بدن کس نی پلینتہ وینہ او غوبنہ پیدا شی۔ او سد ا
 پلینتہ وینہ او غوبنہ تول بدن پلیند کوی۔ او پیر پلیندہ
 گو کہ بیا د خداے رحمتونہ کلہ عمل کو لے شی۔ باران پیر باغ
 او پیر دیرانہ دوار واو شی۔ خو باغ کین کلونہ او تو کیری او
 پیر دیوان د سپو بے کارہ خیری راخکارہ شی۔ رحمتونہ
 د خدای پیر ہر چا وریزی۔ خو عمل پیر نی کواد شی۔ او
 د ہنوی درجے نورے ہم اوچتے شی۔ او بد عملہ پلیند
 نور ہم پلیند شی۔

چونہ بعضے رونہ کہ زکوٰۃ ورکوی۔ نور ورتے تہ

کلمہ دے لگی۔ چہ روژہ نہ نیسی نو بیا ہفتہ نمونہ اوتراویچ
 اود شپہ شوکیوے کلمہ کوی۔ اوسر سایہ بہ دشہ ورکوی۔
 اوکہ چار دشہ جماعت تہ پر خیال دتراویچ راشی۔ نو
 ہفتہ خہ تراویچ اوٹہ نمونہ وی۔ مخونز امامان صاحبان
 پر یو غرکین ہر شہ ختم کوی۔ دقوان داتلاوت وی۔ چہ
 پر یوساہ نے تول اووائی۔ اود رکوع اوسجد ونہ دچرکانو
 تونکے جورے کوی۔ چہ سرے شوپہ حان پوہیہی۔
 نو نمونہ اوتراویچ ہر شہ ختم وی۔ اوخلق بیاد چاہو نو بہ
 شوق پر مندیہ منداہ حج و تہ زغلی۔ دکوم قوم دمقتدیا
 اوامامانو چہ داحال وی۔ نو ہغوی بہ شہ ترقی اوکوی
 امام والی زہ دمقتدیا نو نہ عجیویم۔ سرہ دعلمہ پر
 دین پورے پوتے کوی۔ ددے نے پچیلہ نہ لگی۔ اوغورہ
 پر مقتدی ورواہی۔ ہدی کہ مقتدی دزرر کو نو خدا
 اوکوی۔ ہم نو امام صاحب تہ پکار دی۔ چہ ہفتہ پوہہ کوی
 چہ دے تہ نمونہ نہ شی ویلے۔ دادچرکانو تونکے دی۔
 خدای دموہز تہ ہدایت اوکوی۔ چہ پر خہ طریقہ سرہ
 نمونہ اوپر خہ طریقہ داسلام نور ضروری ضروری کارونہ
 پورہ کوو۔ اوخپل خدای اود ہفتہ خوبز رسول مخونز نہ
 رضاشی۔ امین ۛ

دَعَا بُوخِ عَجَبِیہ غونہ دنیادہ۔ پیر وژہ کین ٲول کاروندہ
 دَشیپے کوی۔ دفترونہ دَشیپے لکی۔ او تلل راتلل ہم دَشیپے وی۔
 دَعَا ب لوی۔ والدہ۔ جوانان۔ بوداگان۔ نراو ٲی ٲول ٲہ
 جما عتو نو۔ کورو نو او بازار و نو کین وی ٲہ ناست وی۔ شوک
 تلاوت کوی۔ شوک استغفار لوی۔ او شوک نفلوندہ او طوافونہ
 کوی۔ اللہ اکبر دومرہ ٲنہ خلق دَدے خدائے ٲہ عشق
 کین دومرہ لیونی دی۔ چہ خوب تر ہل و ہیر دے ٲمونہ
 والدہ ہیملہ داختر ٲہ شپہ شو کیرہ کوی۔ او ہغہ ہم ٲہ ٲیو
 او خند رو کین۔ افسوس دے۔ ربہ۔ تہ ٲہ مونہ درجم او کیرہ
 او توفیق رکیرہ۔ چہ ہرہ شپہ ستا ٲہ عشق کین لک ٲہ غونہ
 ٲہ ٲحان بانہ بے قراری راو او تا تہ درجم ناز لو د سوال
 قبولو ٲہ خاطر جو کیکو۔ آمین ۛ

حج خد تہ والی ۛ

ٲمونہ اکثر امیان نراو ٲی ٲول دَدے خیرے نہ ٲہ
 خہ طریقتہ سرہ خیرہ دی۔ چہ دا ٲہ خہ تہ والی۔ او
 سرے چہ مکے معطی تہ لاریشی۔ نو د ٲچاد قبر زیارت
 کوی ۛ او کہ نور خہ کوی۔ نو خیرہ دادہ۔ چہ ٲہ د کعبہ شریف
 چہ د خدای کوردے۔ زیارت کولو۔ او د صفامرہ ٲہ منیم

کين اوڻه خط منڊا ڏي و هلو ته وائي.

ڪعبه شريف د خداي پي دنيا کين يو مقدس ڪور دے. دے
ته بيت الله هم وائي. پي دنيا کين د ٿو لو نه فڪيس خداوند پاک
د اڪور پيدا اڪو دے دے. اوڏ دے ڪور د پيدا ايش نه ورستو
نوره زمڪه پيدا شويدہ. خداي پاک پي قرآن شريف کين
د دے ذڪر داسي ڪوي. اِنَّ اَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي
بِبَكَّةَ. يعني پي تحقيق سوه وروجه ڪور چه د بني آدم د پاره
جو رشو دے. هغه دے چه پي مڪه کين دے.

د بيت الله شريف ڪو ته خلور واره طرف ته د لسو او پنجلو
گزنو پي مينع کين ده. پي کين دننه خالي زمڪه ده. د حفاظت
پي خيال پري اباد دے شو دے. چه ادم زمڪه ته راع
اول ورته حڪم داوشو. چه د دے ڪور نه چا پيوه او ڪوزه. پي
طوفان نوح کين نوره ابادي اسمان ته اوخته. او صرف
بنيا دونه پاتے شو. بيا حضرات ابواھيم او د هغه حوي
حضرات اسماعيل د دے ڪعبه اباد دے او ڪوه: د رسول ڪريم
پي زمانه کين جي اسود تر دے بارانو او غور زولو پي دے
وجه عاب جناب ته تيار شو. حڪم چه هس يو غوڻي تڪي چه
زه د جي اسود پي ڪعبه کين کين دم. رسول ڪريم پي تحادر کين
هغه ڪنٽه کين بوده. او د هرتبر مشر د دے تحادر يو طرف

اونیو لو او کتہ رسول کریمؐ پر دیوال کین بودلہ داد
کچھ مختصر تاریخ دے۔

ہے خود بچ دیوے فائدے او مقصد و نردی۔ خو
اصلی مقصد د خدای تعالیٰ دے نہ دادے۔ چہ کوم
کسان چہ مایہ کورونو کین یاد وی او سجاد محبت دعوہ
کوی۔ هغوی د حمار صاد مال نہ خوبہ کوی۔ او خیل
دیو مال د خراب کوی۔ او مکے مغلطے تہ بیت اللہ شریف
زیارت تہ دراشی۔ پردے طریقہ سرہ د سہری پر زہ کین
د خدای د محبت ہغہ کور مضبوط شی۔ او مال نہ ورتہ
خدای خوب شی۔ بل پر بچ کین سہری دیوے فائدے حاصل
کوی۔ د ابیت اللہ شریف خو پر ظاہرہ د گتہ ابادے دے
خود پیرانوار اور حمتونہ پرے ہر وخت وریزی۔ اولک
خرنپ چہ مقنا طیس کرہ روپی حان تہ را کازی دغہ
رنپ پاک او د خدای رشتونی عاشقان د اکبر حان تہ
را کازی۔ اور حمتونہ در ب پرے او وزیزی۔ پردے حای
کین سہری د خدای بندگی او غلا ہی زدہ کوی۔ د دنیا د
ہر طرف نہ پر لکونو مسلمانان د بچ دیارہ را غونہ شوی
ئی۔ قول بہ یوہ جامہ کین د خیل مالک حقیقی ادا قاد
رضاد پیارہ منہی تہ وہی۔ ہغہ تہ سجدے کوی

اوڙ پوپه ٿاڻند و ٿاڻند و ورته ٿاڙي. هر طرف ته چر سڙ
 گوري. نوڌ قيامت د ورته غوند ٻي شماره مسلمانان
 چي ايلر چي او سو توڙ سو شوڪ طواف نه کوي. شوڪ سجد
 کوي. شوڪ د صفا و مروي مينه کين منڊ ٿي وهي. او
 شوڪ ميقات ته دا حرام ٿر لوڌ پار ه روان وي. ٿه عجيبه
 ننداره وي. پير شپه وره. پير جو رنا جوده نه دي. سڀ
 ستومان نشته. خوانان. بوڊاگان. بڻي اوڙه ٿول هر
 وخت د خيل خوڙ پار د کورنه چا پير لک د چور لندى غول
 تاو پري. دا دومره کوي او ٻي اراڻي. دا عشق اوڊا بيتابي
 د ٻي بيت الله شريف خيل اٿو ٿي. اوڊا اثر چر پير چا
 اڻ شي. نو هيل پوره مسلمان شي. نو کوم کسان چر د
 بازارو نو او عيشو نو او سيلو نو پير مزوشي. نو هغوي دلت
 خد پليت شي. لک ٿه رنل چر خوابي او کوٽه روپي
 د مقناطيس پير ذريعه د کوه وروپونه جدا کيڙي. دغه
 رنل دلت د انيم مسلمانان اوڊرو غودا پير خدا مين
 د ٿي نور و پاڪدامن و موانو ته خداي بشڪاره کوي. اوڊو
 د کوه مسلمانان و نه صفا بهر اوڻي. خداوند قدوس د
 جوڙ د ٿولو د الله غوند عبادت او بندگي پير د پرڻه قبوله
 و منظور ه کوي. او مونڙ د کوه مسلمانان نو پير صف کين

داخل کوی۔ چہ دے رحمتو نو د بارانہ فایده واخلو۔ او
اخوت اود نیامو خالستہ شی۔ امین:

فرض عبادت کین دھغہ کار نوم دے چہ دھغہ دکولو
مونہ خدایہ قرآن شریف کین حکم کوئے وی۔ او بے دھغہ
دکولو نہ دھغہ عبادت پورہ نہ شی کنہ لے۔ دچ فرض دادی۔
اول پیرہ کین دچ کو لونیت کول۔ او پیرہ اقرار کول۔
دویم تلبیہ (اللہم لبیک) وکیل۔ دریم پیرہ عرفا کین حصار^ت
خلورم طواف زیارت او طواف دجی اسود نہ شروع کول
پنجم داہول فرض پیرہ وار وار پیرہ طریقتہ سہارہ کول۔ چہ
غنکین احرام (رومی دواہ فرض) بیا وقوف (دریم فرض)
او بیا طواف او کوی۔ شپہزم دافرض پیرہ خیلو خیلو وختو نو
او خیلو خیلو حیونو کین کول۔

واجب دھغہ کار تہ وائی۔ چہ مرتبہ فی د فرضو نہ
لکہ کوزہ وی۔ یعنی دھغہ دکولو حکم خدای پیرہ مونہ فرض
کوئے وی۔ خود قرآن شریف نہ ثابتہ نہ وی۔ کہ واجب
کار پاتے شو۔ نو د عبادت اخر کین داپہ لکھ سیوا عباد پور^ت
کیدے شی۔ لکہ مانجہ کین سجد سہوہ باند او پیرور و کین
سرسایہ باند۔ واجب دچ دادی:۔ دمیققات نہ احرام تول
عرفات صفامروہ منہ کین سعی کول۔ سعی د صفانہ شروع

کول۔ یہ عوفہ کین دہر پر یو تلو پورے حصار یدل۔

دملک سعود حرم ترانل

د نماز یکو د نماحہ نہ ورستو د علوی صاحب پیر د رس
 کین د دنیا نہ بے خبرہ غوند ناست و م۔ هغوی پیر زکوة
 بخت کاوہ۔ او د توان شریف ایتون او حدیث فی هم
 اور ول۔ عجیبہ غوند نے کوئے وہ پیر دے کین ناسا پیر
 شہ د زے وار پیر دار کیدل شروع شوئے۔ د حرم شریف
 پیر زردگو نو کونترے بے وارہ الوقتی۔ چہ برہ بھکوتہ م
 او کتو۔ نو خلق قول پیر تماشہ ود۔ سید علوی صاحب
 هم د وخت نہ غنکین درس ختم کوئے چہ ریا سید و۔ نو
 شہ عجیبہ مند ارہ وہ۔ قول حرم شریف د بادشاہ سعود
 د لبس کونر دک دے۔ چاسرہ تماچہ وہ۔ خلق پیر برنل
 کین وو۔ اولارے خالی وے۔ شہ خاموشی غوند وہ۔
 رنگارنگ سپایان وو۔ د چاخاکی رنگ پتلون او
 قمیص وو۔ او د چاشین رنگ قمیص او خاکی پتلون وو۔
 د باب سلیمانی د خوا د دروازو نہ حبش توپک پیر لاس
 د عمرے پیر شادر د کین راخکارہ شول۔ ورپے بیا غوند
 غوند پیتکی پیر سرا و سرہ رو مالوند د پیتکی د لاندے

توپک په لاس ډی کسان راغله. او د بیت الله شریف ته
په منډه منډه چاپېر شو. په یوه ډیره کنړه کښ چرمه
پکښ جدائی نه شوه کولې. د وسله دارو سپایانو پر منځ
کښ یو درې خلور کسان دنلې لور د بیت الله شریف
طواف تر د عمرې په جامه کښ روان وو. چه زه شو
در رسیدم نو بیا ډیره کنړه تر تاو شوې وه. دوی
طوافونه کول. او کله کله به م په طواف کښ د اکسان پر نظر
راتله. چا سودا و ملتزم سره به دوی خه ساعت
حصاریدو. او چا سود تر بهرې لاسونه وروړه. داوه
طوافونه پس په مقام ابراهیم کښ دوه رکعت نفل
او کول. او په باب الصفا سعي له لار ل. زه کور تر راروان
شوم. چه بړه رااوختم. نو ما اولیدل چه د صفا مروه
مینم کښ هم د غدرنلې انتظام وو.

الحمد لله چه د مرکز بادشاه په دوه خادرو کښ د
بیت الله شریف طواف خپل عزت گنډی. د بنسټیا
خبره خوداده. چه شوک د کعبه عزت کوی. نو د دواړو
جما نونعتونه پړ وریږی. جدائی د سعودی صاحب ته
د فیونگیانو د دوستی توفیق نه ورکوی. حکم چه هغوی
د نیاوی ترقی غواړی. او هغوی مقصد رو حاتی ترقی

ده. والی چله په دے خبر د شاه سعود ورونه هم د
 شاه سعود صاحب سره مخالف شوی وو. هغوی نن
 صبا نظر بند دی. بهر حال د نظر بندۍ او د مخالفت
 نورے وچه هم کیدلے شی. خو خدای د سعودی صاحب
 ته توفیق ورکړی چه د کافرانو د مکرو د جاله پچه شی.
 او د حرمینو په مینه کین د وپ پاتے شی. او نیک نیک
 کارونه او په ښه طریق سره د دین خدمت کول
 خپل فوض او کفری. خدا به ته ټول مسلمانان د دین
 خادمان او گورځي. آمین.

نن د جمع ورځ وه. او د خالی شپه به د روژے
 او ولېستم پلښمنه وی. عرب خلق د او ویشتمه شپه پدے
 وجه دېچ نه دیر قدر کوی. چه پدے شپه د لیلة
 القدر زیات یقین وی. دے شپه ته نن د ورځه دین
 مصر. لبنان. افریقا او نورو د یرو ملکونو نه په خدای
 مین مومنان حرم شریف ته راغلي دی. د حرم شریف
 تداره نن د ټولو د ځونه څه عجیبه او ځکه ده. د جمع
 ورځ ده. د وچه اذان شویدے. مونږ چه حرم شریف
 ته داخل شو. نو برنډ و ته د کینا ستود پاره ورغلو.
 خو هلته موځای بیانه موندو. او بهر چه راغلو. نو

دیو زیات حقیقی پہ خدائی میں پہ دے کوئی کبں پہ
 شکو کبں مرتہ ناست و۔ چہ د چاہہ سرچتری وے۔
 او د چانہ وے۔ ماہم د خادرنہ جانماز جوہ کپو۔ او
 کینا ستم۔ لک ساعت خوشگو چکونہ او چنہ ار او لکولے
 او نیچے راتہ داغ کپوے۔ چہ حماد عشق کرہ کو تہیر معلوم
 کپوے۔ نو بیایہ قلازہ شوے۔ دویم اذان او شو۔ خطبہ
 شروع شو۔ دليلة القدر تعریف پہ کبں او شو۔ او امام
 صاحب پہ دے وجہ نمونہ مختصر کپو۔ چہ بھو دیو
 خلق پہ نمونہ لاہ دو۔

زہ یو طواف سحر کوم او یو ماسختن۔ خون چہ دا
 گنہم اولیدہ۔ نو غم شور اسرہ۔ چہ فن طواف راندہ
 جوہ پاتے کپوے۔ او شاہ سعود صاحب ہم نن پہ حرم
 کبں دیوہ شوے دے۔ سپایان دی چہ پہ راشپیلو نو
 اوہی۔ مہنام دزمزم او بود و موہ کوانے شوے چہ
 یو صراحی پہ یوریال او لکیدہ۔ ماچہ دا حال اولیاد
 نور وژہ ماتی لہ دیوے تر اغلم۔ او خیلہ دزمزم صراحی
 چہ مونزلہ روزانہ راجی۔ او کلمہ کلمہ ورتہ مونزلہ یوریال
 و رکو۔ م راوا خستہ۔ چوارے م راوہے۔ او کورم
 روزہ ماتہ کرہ۔ بیاحرم تہ لایم۔ د ماسختن ممانحہ

نہ پس د طواف ارادہ م اوکرہ۔ پیرہ کنڑہ او تہیل وو۔ خود
 خدای قدرت دے۔ چہ ہر شومرہ کسان د طواف پر نیت
 راشی۔ نو ہغوی دلتہ حائیکلی۔ د طواف نہ پس م مقام
 ابواہیم کین دودہ رکعتہ نقل اوکرہ۔ اب زمزم بند وو۔ پر
 دے وجہ کورترہ راروان شوم۔ دیوے ستنے خوانہ م د
 خلقو کنڑہ اولیدہ۔ چہ ور غلم نو یو خکلی عالم تقریر کاوہ
 ماوے عجودہ بیاد موتہ۔ ورتہ کیناستم۔ عالم صاحب
 دے۔ د اسلام نہ فکین خلقو بہ دے۔ چہ خدا یو دے
 او کارونہ کنڑ دی۔ (نعوذ باللہ) دا خدای تہ گواندہ۔ راجی
 چہ شہ مدد کار و دلہ او کورو۔ بیہ ہغوی شہ مہری او
 ژوندی بتان خدای لہ ملکوی کول۔ (نعوذ باللہ) او شہ
 میدہ پس نے دے چہ دادیر شہ کسان دی۔ د خدای۔
 (نعوذ باللہ) مدد کوی۔ راجی۔ چہ دوی لہ ہم شہ خیر اتہ
 او قربانی کوو۔ او دوی تہ سجدے او کرہ۔ پیرہ بیان
 اورید و نکو او دے۔ دا پیر نیاپو ہر کسان وو۔ ہلکہ
 خدای خو پیر یو کن ہا شہ کوی۔ ہغہ خو کارونہ نہ
 کوی۔ نو مدد کار بہ شہ کوی۔ عالم صاحب او دے چہ
 خہ داتاسو کو یا پیر عالمان او پوہ تی۔ مکنے ولے تاسو
 د خدای خدای د ہغہ موجود والی کین زندہ و شیلے ۹

تاسو خوهم نیم سوا لونه او حاجتونه د خدا په غواړی. او نیم
دولیا نو او د خو خلقو د قبر و نونه غواړی. تاسو خوهم د بابا کانو
په نوم غوان. که ان او په حلا لوی. دا ولیا و کوا مت حق د
خودا تاسو چه کوی. دا کفر دے. دویم خدا ی په کیوه دسری
او بشی فوق راو سته دے نو تاسو او لکپی کیوه کل کوی.
او د خانه د خک جینی د جوړ و لو کو شیش کوی. سړیا
سم ټول یو یخودل پکار دی. او یاسم ټول خوړل. نو تاسو
غاړه ور لږه کوی. او مینه کبش سړی په پر یز دی.
اوس و دانی چه هغوی ستاسو نه سیوا کم عقل وو.

گوری خدا ی هر کناه معاف کوی. خو په خپله باد شاه ی
کبش د بل چا باد شاه ی نه منی. که تاسو د هغه خدا ی منی.
نو د سړ و باد شاه ی مه منی. که خدک بزرگ وی نو تاسو
هم د هغه غونډ کار ونه او کوی. او د خانه بزرگ یا خه
سړی جوړ کوی. دا نه چه تاسو د هغه شحامن. بشی
قلبه او خوائی غواړی. عالم صاحب د تقریر په خو
لفظونو کبش او که. او دوعا کولونه پس دا جمع خوړه شوه
زه کور ته راغلم.

حاشیېر. مه عمر د خپل خاندان د پاره

ما سختن د وږی ته ناست وم. فکرم شه چه هلک هیلیم
پنجه عمر د کوی دی. هغه هم د یوشو کسانو د پاره او خاندان
د په هیروا تڼی. لنډی. چار کلی. چپا یوی. کنیت.

کو ترپانہ۔ او نور و کلو کین خوردے۔ داتول ستانہ ددعا
 طمع لوی۔ نو ددوی دپارہ خوشہ او کپہ۔ داراتہ معلومہ
 شوے وہ۔ چہ کچے شریف کین ہر عبادت دیولک نہ تر
 او وہ لکوپورے ثوابونہ لوی۔ ارادہ م او کپہ چہ درمضان
 شریف یوہ عمرہ ددوی دپارہ اکم۔ کہ قبولہ شی۔ نو دپیر
 ثواب بہ نے وی۔ او د خاندان ہمایہ فرد بہ م ددین او د
 دنیا پہ خوب و مویشی۔ حاجی زرستان صاحب تہم او
 نہ تراویہ نہ ورستو مویشی تنیم تہ لادو۔ ماد کورہ د
 احرام شادرے اچوئے دے۔ تنیم کین مودوہ رکعتہ
 نفل او کول۔ او پیریت کین م خدای تہ دپرو کلو چہ
 راتہ یاد وو۔ خیلوان ورشکین کول۔ او او م ویل کہ راتہ
 نہ دی یاد خوچہ راسرہ شہ رشتہ دمچاشتہ۔ خدا یہ!
 ہنغ تولوتہ ددے عمرے ثواب برابر برابر اورسوہ۔ او د
 دوی د طرفہ داعیہ پیر پیر شہ قبولہ کپہ۔ او او م دے
 کہ دچا اولاد نہ وی ترفوزندان صالحان ورکپہ۔ کہ
 شوک پیر ورائہ لار روان دی۔ ورتہ ہدایت او کپہ۔ او
 کہ دچابل شہ حاجت وی۔ ہنغری تروسہ کپہ۔
 شوک چہ ناجوہ دی۔ صحت ورکپہ۔ طالب علمان
 پیر نومبر و پاس کپہ۔ ملازمان لہ رخ نوکری ورکپہ

امین. بیا پر مو تو کین واپس حرم شریف تہ را غلو. طواف
 مو شروع کرو. چچم درد کاوہ. خوماوے چہ ہتھیکہ
 شد. طواف م او کرو. بیا ملتزم سہ م پر ترہا کین دتہ بد
 پارہ خہ خہ سوا الٹا او کول. بیا مقام ابواہیم اوزمزم سہ
 م ہم دتہ بد پارہ دعا کاغے او کولے. بیا سعی تہ ردان شہ
 یوخل سعی د وہ فلا نکہ وی. او پر گلاہ خیمہ او وہ خلہ
 سعی کول (خوارلس فلا نکہ یاد رہے نیم میلہ) گوان کارود
 خو خان م کلک کرو. سعی نہ پس م سرسنت او کولے.
 او کورتہ را غلم. خدا تہ قبولہ شی. او دیول تہ ایمان د
 سلامت شی. سہ حما. امین.

پہ حرم کین د قرآن شریف ختم

داد رمضان اخوی شپہ وہ. جناب حافظ صاحب
 د خدای پاک اخوی کلام دیو پر خوند خوندے کلہ بہ
 قرآن شریف دا ایتونہ وے. چہ ای کا فوانا تا سو حما
 د نعمتونہ نا جائزہ فائدہ اختہ وہ. او حمانا فرمائی مو
 کوی وہ. تا سو بہ زہ خہ کلک اونیسیم. تا سو بہ فریاد کوی
 او اوازیہ مو چاتہ نہ رسیبری. پر ہنہ دوزخ کین بہ واچو
 شی. کوم چہ ستا سو پر طبع کین دیو رہے مو نہ لہرہ

تاسو بہ زقوم خوری۔ اور پسے بہ کڑے کڑے او بہ خمینی۔
اوستاسو کلے بہ پڑے سونختہ غورزی بی۔ داقسم ایتو نہ چہ
بہ حافظ صاحب اورل۔ نو تا بہ دے چہ حافظ صاحب۔
پہ لاس قاریدے د بادشاہ پہ دربار کین ولادے۔ اور بادشاہ
احکام دیو پہ رعب سرہ اوروی۔ کلہ بہ حافظ صاحب دوستا
سرہ دہجیت اور مینے خبرے کولے۔ چہ خفہ کیلکی مہ تاسو
بہ دیو زر د دنیا نہ زہ خان تر راو غواہم۔ ستاسو بہ ماسر
دیو اوچے موتی وی۔ تاسو بہ د نور د بنیائے سفارش
ہم کولے شی۔ اوستاسو د ارژوند بہ چرے ہم نہ ختمیگی
بیدار شی۔ دنیا د الکلیفونہ پہ خندا او صبر تیروی پہ
دے باند بہ دسپی زہہ خوشحال شو۔ خو حافظ صاحب
اورید ونہ۔ کلہ بہ دے خوشحالی۔ او کلہ بہ دے د غم چخ
وہل۔ بل خواد حرم شریف پہ خلور واد و غار و کین د نیچے
کینبود و حائے نہ وو۔ پہ د غر وخت کین بہ شہ عجیبہ نکار
اوریدے شوے۔ کلہ کلہ بہ داسویلو او د ژرہ ادا زونہ
ہم راتلہ پہ دے حال اتو کین حافظ صاحب آخری سورة تہ
اور سید و او پہ خپل عربی انداز کین دے د ختم ہفہ عامکا
شروع کڑے۔ چہ ما پہ خوب کین ہم نہ دے اوریدے۔ لکہ
د ہفہ ہجرم چہ د پاسی ادا پر شوی وی۔ اور بادشاہ د

وخت ته فریاد کوی. حکارید و نکه چه یو قاتل او د مرگه
 ویوید و نکه فریاد کوی. او کله د خدای رحمتونه او مهربانی
 ستائی. او کله د پیغمبرانو په واسطه معافی غواړی. کله
 ورته خان دبیت الله کاو ندی کوی. او کله د خوک محمد
 مصطفیٰ صلی الله علیه وسلم د امت والی په وجه خان
 خلاصول غواړی. کله خپلو و جلو نکو ته والی چه هیلے
 جاد پارسفارش او کوی. او زده سوز و نکه چخه و هی کته
 زده ونه په میدان د حرم کین داو بو غونډ نرم شول. او
 په ره اشول. د حافظ چخه ټی خپل سفارش او فریاد کونډ
 او دوی ورسره په اه و بکا کین شریک وو. ناسا په حافظ
 صاحب غریب او نیو. او لا و سپیکو ونه غلی شول. شه
 اپتی غونډ به معلومید. او خا خیال راغ. چه کنی د حافظ
 نه د عاهیره شوه. ورستو پته او لکیده چه نه دا د بندگانو
 د طرفه د نماینده بنا غلی حافظ د غریب سکتده ده. په د
 سره قدرتی خبره وه. د حرم شه حالت بدل غونډ شو.
 د جلال غلبه شوه. خلقو سترگه پټه کړه. شه رنوا
 کله. شه سوکو دانته. شه د سینو غو بخار د کتوی هسه
 په بیش راغله. په دے کین بیاد حافظ صاحب او ازیه مینے
 کین واوریدے شو. او د دے په وجه د دعارنل بدل شو.

دَمَكْ مَعْظَمِ وَرَوَكِ اختر

دَنَكْ (پَنجے) اور خ

سُکَر دَمَا نَحْدَ نَه پِس م طواف او کړو. او بیا کورنہ را غلم
استغفار م لوستلو. او خوب زنگولم. د خلاصولو نه پِس
د ننه را غلم. خو ناساپه د توپوډزے او شوے. دام هیدو
خیال نه وه. چه کڼے دابه د اختر ډزے وی. حکم چه لشمینه
موکړے وو. او نیت در وژے وو. دلته د توپوډزے هر
وخت کیږی. ماوے چه شخه د پاره برے کړے وی.
هچو دانئ م دا غسته. او د خوب په غرض سلا ستم.
شخه کورم چه بڼا غلجاچی زرستان راغی. ماته وځوے.
چه دینے شه. اختر راغی. هله او دس کوه. کڼے ورستو
به په حرم شریف کڼ خای نه وی. او دس مو او کړو. او
کوم وخت چه حرم شریف کڼ داخل شو. نو حرم
شریف بیا په ډکیدو وو. لپ ساعت پس منځ د اختر
شروع شو. او دوه رکعتہ منځ نه پِس خطبه شروع
شوه. خطیب د سر سائے مسیله دا غستلو او خرڅولو
په وخت کڼ د تول د کی زیاتی عذاب. په غریب رحم کول
او نور مسیله او کړے. خطیب او وځے. د مسلمان په اختر

کین عباد تو نہ دیر شی۔ او حکہ دے تہ اختروائی۔ ددے
 نہیں مونہ دیرے تہ را غلو۔ خوب را تلو۔ اودہ شو۔
 خوراک سکا کہ تہ حاجت نہ وو۔ دما سپنہین نمازہ تہ
 راپاسید و۔ نمونہ مو او کہ۔ بیار غلو چائے مو او کہ۔
 بیالک ساعت پس معلّم عبد القادر صاحب قسم قسم
 خوراک نہ را او لیکن۔ دھنہ بچو تہ مونہ اخترو و کر دے
 و رستو ہنہ لہ برہ اوختو۔ ہنوی خیل داو سید و تھا
 پہ قالینو نو او نور و قیمتی قیمتی خیز و نو دے لے کر دے وو۔
 ہنوی شربت را غوینتو۔ او مونہ دھنہ شکریہ ادا
 کہ۔ او را کوز شو۔ بیاد نمازیکو منافعہ تہ لا رہ۔ ن خلق
 پہ حرم شریف کین کم وو۔ دبھر مسافرو تول واپس تلی
 وو۔ دودہ تلور زردہ میلانہ وو۔ خو پہ حرم کین ورک وو۔
 داد و الہ اوختو میاشت بہ لکہ پہ قلا رہ وی۔ الحمد للہ
 دژوند پہ تولو اوختو نو کین مادا سے اوختو نہ و ولید لے
 خدا دے اوختو دے دیوخلہ مونہ نصیب کپی۔ امین۔

تبلیغی جماعت ملاقات پہ سوال

داختو دریمہ ورج وہ۔ دباب السلام پہ خوا کین د
 سکود منافعہ نہ پس ناست دم۔ وظیفہ کم کولہ۔ چہ

یو درے تنہ بہ کلی نیکان سہی م خان سرہ راتلو نیکی
 اولیدہ۔ چہ را اور سیدہ۔ نو یو صاحب راتہ او دے چہ
 تہ پیر اردو پوہیکے؛ ماوے او۔ ہغہ راتہ اوے۔ چہ د
 نماز یگورہ روستو د حنفی مصلے شاتہ د قو ان حدیث
 و عظ کیو بی۔ کہ تہ ورلہ راشہ نو خبر بہ وی۔ ماور تہ او
 چہ شوک و عظ کوی۔ او د کوم جماعت سرہ تعلق لوی۔
 ہغہ راتہ او دے۔ چہ د مولانا الیاس مرحوم تبیلیغی
 جماعت ہلتہ جمع وی۔ ماوے چہ خہ۔ زہ خواہو پہ
 دے پسے گوزیدم۔ او زہ خود ہغوی ملاقات کو نیکی
 و م۔ پیر دے کن بل صاحب اوے۔ چہ امیر جماعت
 خو ہلتہ ناست دے۔ کہ تہ ورسرہ کورے۔ ماوے
 دیرہ خہ دہ۔ یو صاحب ماسرہ شو۔ او زہ نے ورلہ
 بوتلم۔ چہ زہ ور علم۔ نو ما او پیکندہ۔ چہ داخو ہغہ
 مولانا رحمت اللہ صاحب دے۔ چہ ماد کو ہات لو یہ
 اجتماع کن لید لے وہ او ددوی پیر نوم مالہ پرو فیسو
 محمد اشرف صاحب خط را کوے وو۔ سلام کلام او شو۔
 مولانا راتہ اوے۔ چہ د ناشتہ نہ پس صولیتہ مدر سے
 تہ راشہ۔ او د پرو فیسر صاحب خط ہم را ورہ۔ تو لے
 خبرے بہ ادشی۔ زہ کور تہ را غلم۔ حاجی صا ز رستان

زرستان تہم حال اووے . چائے م اوشک . حاجی زرستان
 داسرہ مدر سے صلیتے تہردان شد . چہ لب ساعت
 اوشہ . نودرس شروع شو . پیدے درس کن یو د
 سودان طوف تہ قلوئے تبلیغی جماعت وو . چہ د
 راوالپنڈی نہ راغلے وو . او دروڑے آخری جمعہ لہرار سید
 وو . یو صاحب پیر کن ددویشٹ کالونہ دتیلیخ کار کوئے
 وو . چہ دے کلہ مدینہ منورہ کن اکلہ مکہ معظمہ .
 طایف . اود حجاز پیر نور و حایو نو کن کار کوئے پاتے شو .
 وو . مولانا رحمت اللہ صاحب لاندہ راغلے . پیر درس کن
 اول دالحمد للہ صبح اور ول شروع شو . بیا پیر حلقہ کن
 جدا جدا تو لگی جو رشول . او یو بل تہ اور ول او صبح
 کول شروع شو . پیدے کن مولانا رحمت اللہ راغلے . او
 داسے اووے . چہ نن د مکہ معظمہ د بعض علما و سرہ
 ملاقات دے . او دخت اوشہ . پیدے و چہ درس
 بس کوی . اود ملاقات دپارہ سو دانی جماعت دیو دو
 پوہید و نو واقف کسانو پیر امارت کن رخصت شو .
 بیا مولانا ماسرہ خبرے او کیرے . ماورلہ خطوط
 و رکوبہ . ہفتہ اووے چہ موبز تاتہ درخواست کو و چہ
 نہ دلتر پیر مدر سے کن پاتے شد . جو ماور تہ عن راو کوبہ

چه دلتہ بہ ماتہ خاطر خواہ خوراک نہ ملا دیو بی۔ پڑے
 و جہ تاسو ماتہ خیل کار و خانی۔ زہ بہ ورلہ باقا عدہ
 راجم۔ او بیابہ آرام او خوراک لہ جائے لہ تم۔ پڑے فیصلہ
 او شوہ۔ چہ زہ پرتولو و ختنو پوپہ شہ۔ نو ہفتی راتہ
 اووے۔ چہ پس دمنار یگونہ پہ حرم کین درس او وعظ
 دی۔ او مونیز بہ تہول جماعتونہ دتیم خوا کین پڑ شہدائے
 نوم محلہ کین د نواب صاحب بھوپال پہ جماعت کین د
 جمعہ شبہ لہ زو۔ تاسو ماز یگو تیار راشی۔ ماوے دیوہ
 خہدہ۔ ماز یگو چہ حرم کین یو جائے شو۔ نو جماعت
 راوت۔ او پیلاری کین شہدائے روانیدہ۔ چہ ہجائے
 د حرم نہ نو خاتہ طرف تہ یو جماعت خکارہ شو۔ د
 دویشٹ کالو مبلغ اووے۔ چہ ددے جماعت نوم
 "مسجد ہلال" دے۔ دا ہفتہ جماعت دے چہ دلتہ
 حضرت ولارو و۔ او د خیل کوئے پہ اشارہ لی سپورہ
 دوہ تیکوئے کوئے وہ۔ او س دانوم و ران شو۔ او
 خلق ورتہ "مسجد بلال" والی۔ او والی چہ دلتہ بہ حضرت
 بلال اذان کوئے۔ خیر مونیز پیلاری کیناستو۔ "مسجد
 شہدائے تہ اور سید و۔ پیر سید و سرہ جماعتونہ تقسیم
 شو۔ یو یو طرف تہ او بل بل طرف تہ پیر کشت روان

شو. زچہ کوم تو لگی کین دم. دھغوی ملاقاتونہ د غره پہ
 غارہ دیدوانو سرہ وو. چہ هغوی پہ تبنوا نو کین اوسید
 مونز خلورتنہ وو. چہ هغوی بہ مونز اولید وو. چہ مونز
 دی لہ درخونو مونز بہ سلام اوکړو. او دی به جواب
 اوکړو. چہ تَفَضَّلْ بَارَكَ اللّٰهُ اوزر بہ نے پہ زمکه شوی
 واپولہ. بالختونہ بہ نے راوړل. او دچاے ست بہ
 نے شروع کړو. تمونز ویونکی بہ منع کړه. او خبر بہ نے
 شروع کړه. پر ورومبی کذارده بد و ته اووے چہ
 اخوان روره! گوره دابره پر غره کین و رانه بنکله وینے!
 هغه اووے. او. ده ورته اووے. دابره دچاوه کنه!
 ده اووے. او. مبلغ اووے. هغه شه شه. بد و اووے.
 مېر دے. مبلغ اووے داکورے کمان سرہ یونہ وېر. هغه
 اووے نه. مبلغ اووے. اخر شه نے یو وکړه نه؟
 هغه چپ شه. مبلغ اووے اخوان عملونہ خوے
 ادرہ. بد و اووے. او. مبلغ ورته دعوت ورکړو. چہ
 نن ما بنام دغه جماعت کین د عالماتو جمع ده. ما بنام
 ورلہ راشه. ددے نیکو عملونو و غط بہ پہ کین کیږی.
 هغه دیر په شوق ورته اووے. چہ دیرہ خه ده. بیا
 بل جو پرے ته لاړو. د هغه نه هم مونز ته کورواله اوتہ

اودا اھلا و سھلا و مرجبا و نیلو نہ پس د مبلّغ اود بد و
تو منجے داسے خبرے شروع شوے :-

مبلّغ :- ھخہ د غره نہ اُرخ تہ د چاقو حکاری ؟
بدو :- داد عبد اللہ بن عمر شہید قبر دے .

مبلّغ :- کورہ دلّہ د عبد اللہ بن مسعود شہید قبر ھم دے
کنہ اودے چم تہ د دے پہ و جرہ شہدا ارھلہ والی .
نود دی د نیکی پہ و جہ د دے خائے شو مرہ قدس
کیبری . دی د دین پہ خدمت کنس وخت تیر کیرے دو .
پہ د و جہ ھغوی مرہ نہ دی بدکر ژوندی دی .

بدو :- نعم (او)

مبلّغ :- خدہ . پہ مسجد شہدا اربنس بہ ما بنام د علماء
چہ خیل خانو نہ دے د دین د خدمت د پارہ ورکری
دی . و عظوی . تاسو ورلہ راشی .

بدو :- نعم نحن بخئی . مونو بہ خواہ ھخواہ درزو .

د دے بد و نہ درخصت کید و نہ پس یو بل کور کنس
دیو بد و او مبلّغ منجے کنس پد رنلک خبرے او شوے .
مبلّغ :- یا اخوان ! کوری کہ تاسو د کانر دیو دیوے جو
کری . او پہ بازار کنس چخے وھی . چہ نہ پر دیو دا
کانری خر خوم . نو شوک بہ قوت کانری پر دیو دا خلی ؟

بدو:- نه.

مبلغ:- چه که تاسو غنم خرشوی او په هغه کښ کانډی هم
وی. نو دا کانډی به په غنمو کښ خرڅ شی. که نه؟

بدو:- او.

مبلغ:- نو د کنه کار و ناپوه هر خلقو مثال د کانډو د ځای.
له جدا کانډی څوک په کښکه هم نه اخلی. دوه موره ده
که د نیکانو په کښه کښ ځان ځای کړو. نو دوی خدا
ته قبول شی. او د دوی د عمل جزا خدا یی ورکوی نو
کانډو له به هم د دوی په برکت ثواب را کړی.

بدوان ترڅو د یو په جوش کښ راغلې او جماعت ته د تلو
و عده لږ او کړه. په د ځای کښ په یوه د اکر جماعت کښ
مو نږدېد و اوسوه د مابینام موخې اکره. او پس د
مابینام نه د شهیدانو جماعت ته لاړو. هلته څه کافی
کښه وه. مولانا رحمت الله صاحب امیر جماعت
اوسو د انی جماعت او بارانی د کاند اران او بدوان
په حلقه کښ ناست و. په یوه حلقه کښ په عربی او
بله حلقه کښ په اردو تقریرونه کیده. د عربی تقریر
په عربی ژبه کښ د د ځای خپل او اظهار د تقریر په
شکل کښ او کړو.

گوری! پہ بازار کس د لو بود پاره خلقو لاری. موترے
 توپکے. تماچے. پیمیانے جوڑے کرے دی. او د خلقو نہ
 پر روپی. پلسیہ اخلی. خوتاسو پوہہ تی. چہ داد چا
 نہ پر روپی اخلی. دہنسیار انونہ کہ دنیا پوہونہ د
 اختریہ ورخ بقتاسو وارہ بازار تہ تلی وی. او کلمہ کلہ
 ورسرہ پلار ان ہم لاری شی. وارہ چہ داتماچے. توپکے
 او موترے او وینی. پرتوپکوشی. او پلار تہ وائی. چہ
 مالہ داواخلہ. کہ پلار ورتہ دیر وائی. چہ داخترہ دادھو کے
 خیز وند دی. سورلی پہ کس نہ کیبی. چہ زے پر نہ کیبی
 کلک نہ دی. مکوہ بچیہ ما اخلہ. خو ورو کے ناپوہہ دی
 خواہ خواد پہ پلار داشتے واخلی. او لا کورتہ راغلہ نہ دی.
 چہ هغه خیز مات کدشی. مبلغ او وے. چہ دغہ د
 عام دنیا او دینی ادمو مثال دے. ناپوہہ خلق مال
 دولت. بنکلو. کوتو او بادشاہوتہ د کارشتے وائی. او
 پہ دے باند وختونہ لگوی. او ددے اغستل او کتیل
 کمال کنہی. حال دادے. چہ داخیز وند یا خواہ و بیانہ
 موہی. او یا چہ پلاس راشی. نو دے تر لاری شی. پیچیدان
 وائی. چہ داد دنیا او ددے داخیز وند لھو، ولعب. د
 ورو موتر لاری دی. چہ سورلی پہ کس نہ کیبی. بقا

نہ لری۔ پس پہ دے فختلفو خیالونو د پیغیو انو او د کافرانو
جھگڑو دی۔ پہ ظاہر کین پیغیو ان کزوری معلومیندی
او خلق ورتہ لیونی والی۔ خو پہ حقیقت کین دنیا نادانہ
او بے ستر کو لا تزان دی۔

تاسو پو یہ شیئی چہ داشومرہ بے عقلی ده۔ چہ پہ
فانی چیزونو د حشکے قول طاقونہ لری۔ او باقی چیز چہ
د خدای دین دے۔ د هغه پہ زده کړے او پہ هغه د عمل
د پاره مینو سره هېڅ وخت نه دی۔ پہ کعبه شریفه کین
یونو مخ یو په لک ثواب دے۔ خو پیغیو او د هغه صحابه
دنیا کین خواړه شو۔ دنیا ترے د دنیا او اخوت حقیقت
بیکاره کړو۔ څوک په خاے او څوک بل خاے شهیدان
شو۔ دا د لے ۹ حکم چہ کعبه کین عبادت یوالے د حان
د خیکړے دے۔ او بھرو په تبلیغ کین د نو و په سمه لاره
د روستلو کار دے۔ په دے تبلیغ چہ شومره خلق
په اخوت یقین او کړی۔ د هغوی په نیکی کین دا مبلغ
شریک شی۔ نو د مبلغ ثوابونه د کعبه د عبادت د ثوابونو
نہ دیر چندہ زیات دی۔ او نه ختمیدونکی دی۔ د کعبه
عبادت چہ ته کوے خو ثواب به موے۔ چہ ته موے
نو ثواب ختم شی۔ لیکن د مبلغ ثواب ترقیامتہ جاردی۔

د غسے ملغزو هيسے خبرے کیدے۔ چه د ماسختن اذان
 او شو۔ پس د نماز نہ بیا د ویدی او خورے شوہ۔ اوجماعت
 او شو۔ سحر بیا لک د رس د امیر یہ حکم ما او کړو۔ او مکے تہ
 راغلو۔ اللہ تعالیٰ تہ د خون د داد و مرہ قبولہ شی۔ آمین۔

د مکہ معظمی بازار و نو کس تبلیغی دورہ

الحمد لله! نن د پیغمبر صلعم د سنتو ژوندی کولو د پاره
 تبلیغی جماعت د مدر سے صولیتہ نه د حجاج د ملاقاتو نو
 د پاره د امیر رحمت الله په مشرۍ کس د دو۔ په هغه کس زه
 کنه کار هم وم۔ مکہ معظمه د اسلام او لږ مقام ده۔ او د
 دے حال نه اسلام هم د غسے بهر ته دتے وو۔ چه پیغمبر
 او صحابہ و کبار ائی حجاج سره ملاقاتو نه کړی وو۔ او په هغوی
 نه د اسلام صد اکت ښکاره کړے وو۔

نن ورځ په عالم اسلام کس د عباداتو۔ نوته۔ روژے
 حج او زکوٰۃ نه څه وجود خوشته۔ لیکن روح پکس نشته۔
 نو تبلیغی جماعت په دے خیال د ملاقاتو نه کوی۔ چه صاحب
 دل او نیکان خلق خپلو د رسونو ته چه په حرم کس د ختی صط
 خو اکس کیږی۔ را ابلې او پدې اسلام صحیح حقیقت ښکاره کړی۔
 مونږ د افریق د باطنه د اعلیٰ حجاج سره او د کجرات۔ سوات۔

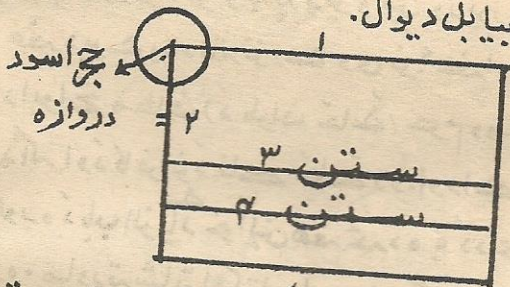

هندوستان حاجیانوسوہ ملاقاتونہ اوکڑہ اوہغوی دیو
 پر خوشحالی دما زیکراو ما بنام نہ ورستو پر درسو نوکن
 دشریکید و وعدے اوکڑہ پر دھونہ تقریباً دوہ کینتے
 اولکید لے دما سپین بانگ تہ یوٹو منتہ پاتے وود
 چہ مونہ حرم شریف تہ را غلو امیر جماعت پتیکے اوتارہ
 اوپر بیت اللہ ورغہ اوپر دغہ غرملہ کن لے طواف شروع
 کرد۔ محمد دے عشق داسے حیران کرد۔ چہ پر ہنکبن
 صف کن م پر غرمود وہ رکعتہ دمنوٹ لکھہ قدر پیش
 کول شروع کرد۔ مطاف دیو لے کو متی پر وجہ خالی وود
 نودخت بزودو۔ زہ پر ورغلم۔ چہ دہنا تہ نہ فارغ شوم۔
 نوکینا ستم او د خدائی دیوہ شکر یم ادا کرد۔ چہ
 ای ربہ انا ما غوندہ فتورن دے پاک کورتہ دچہ درخو
 نہ دیو ہنکبن پر رورہ کن را اورسو۔ اوس بہد اچاناراستی
 اوبد بختی وی۔ چہ زہ داوختونہ بے حایہ اولکوم۔ اے قادرہ
 خدایہ انا دافضل اوکڑہ۔ نودا ہم اوکڑہ۔ چہ زہ دبیت اللہ
 انوارو۔ فیوض او برکاتولہ پر زہہ کن حائے ورکوم۔ ادا
 خیلہ زندگی دگندگی نہ خلاصہ کرد۔
 پر دے فکوبش پروت دم۔ چہ امیر ماسخہ راغہ۔ ما
 خیل شاد فراج کرد۔ اوہغہ پر اسرہ کینا ستو۔ بزودخت

دو۔ ما تو تپوس او کړو۔ کوره ادا چہ یہ احادیثو کیں راجی چہ
 پیغمبر علیہ السلام بہ یہ ترخ د کعبہ کیں مونہ کا دہ۔ نو
 چہ دا بہ کوم خائے وہ۔ دا کعبہ دہ۔ ہفتہ خائے راتہ اونبایہ
 ہفتہ او دے۔ چہ خائے خوراتہ نہ معلوم میوی۔ خو ترخ
 دیو نزد سے تہ والی۔ نو معلوم میوی چہ حضرت بلہ
 دیو نزد سے کعبہ شریف تہ مائخہ د پارہ او دریدہ۔ ما
 ورتہ او دے۔ یہ دے حدیث کیں دا سے را غلی دی۔ چہ حضرت
 بنوئے کا وہ نو کا فوانو بہ یہ دیو کیں وریورے خندل۔ نو
 ہفتہ دیوے بہ دلتہ نزد سے وی نو؟ ہفتہ او دے۔ او کنبہ
 دایو ائے مطاف (د طواف خائے) حرم دو۔ دانورہ خو
 داکہ او د کا فوانو د ناستے خائے دو۔ او دا سے نے او دے چہ
 کورہ د باب الزیاد خوا کیں ہفتہ شہ دہ بہ ددی د جوئے حجرہ
 وہ۔ ما ورتہ شاتہ او کتل۔ او پوہہ شوم۔ او بیائے راتہ
 اوے۔ چہ ہفتہ فحاج۔ دَام ہائی دروازہ کیں دنتہ خائی
 چہ دے۔ د دے خائے نہ حضرت معراج تہ تیلے دو۔ او
 ہفتہ کس طرف تہ باب السلام دے۔ د غلتہ د ابو جہل کور
 دو۔ چہ فحکین یہ کیں تہمتی وے۔ او اوس وراں کپری شوی
 دی۔ بیامائخہ تہ او دریدو۔ ما تو داپتوس ہم کپڑے دو۔
 تہ خوبیت اللہ شریف تہ دنتہ تیلے دے۔ حکمہ چہ تہ خو

دہ پیرے مودے نہ دلتہ پیرہے۔ دہ وے او۔ مادے۔
 داخنکے خائے دے۔ دہ وے دغہ دروازہ وینے۔ دے
 تہ پیرے پونہ و خجی۔ دنتہ زمکہ تودغہ دکہ دہ۔ ادرش دہ۔
 دقسم قسم خوشبو یونہ معطر دہ۔ دروازہ خود جج
 اسود سرہ دہ۔ اوچہ دنتہ لار شے۔ نو دے اوکد
 طرف تہ دہ ستین دی۔ نوکویا بیت اللہ دا حصہ شہ۔
 دیوال دجی اسود۔ بیادروازہ دیت اللہ۔ بیاستن بیا
 بلہ ستن او بیا بل دیوال۔

مادے پیرہے خوند بہ اوکری۔ چہ سرے ورتہ
 دنتہ لار شے۔ خوبیا م وے۔ چہ چہ تہ زہ۔ اوچو تہ بیت
 اللہ شریف تہ دنتہ تلہ۔ خیر خدا ای تہ کرانہ نہ دہ۔ کہ
 فضل اوکری۔ نوکیدے شے۔

رب دتا سوورلہ ہم را دی۔ چہ پیرہ خیلو ستو کو د احایو نہ
 او دینی۔ داکوم چہ زہ لیکم۔ او ورتہ کورم۔ امین
 ماتر پیوس اوکو وچہ دا حطیم (ہفتہ دیوال چہ غلبے لارہ)

دادنیازی او جھونر خواری

زه د پړسودائی غوندې سپړه يم. هسه مابه په کلي کښ
 دے. چه ديار لس کاله جھونر خورنې بډيره مکه کښ
 خنکه و غطونه کړی وی. د دے کچه نه خوچار چاپيره
 او پکښ دنده درے سوه شپيته بتان پراته وو. او د
 سپړونه دی د دے بتانو بنديان وو. نو ايله بېگانه سودا
 اوتنه چه امير جماعت يو تقريرو کړو. تا سو ترهم خبروم
 هغه او دے چه :-

د کله نه دادنیازی اباد ده. نو پدے کښ هوبو
 بنی ادم خه نه خه خواری کوی. محنت کوی. نه نه کور
 يو چوپړ دے د سحر نه تر ما بنام جاروپه لاس پردی
 ټپتي پاکوی. او کوم جمع د سر ټپو کور بل زیات
 شی. نو د پړ خوشحال شی. دا هم يو محنت دے. بل
 خواد د نیا بادشاه دے. د دے هم خواری کوی. د
 خلقو د آرام. امن او خوشحالی د پاره فکر و نه کوی.
 او پښه خه محلو نو خوراکو نو عیشونو کښ اوسی.
 دا هم محنت دے. خوشحال خوداد واره دی. لیکن
 باراني دنیا چوپړی ته سپیک کوری. او د بادشاه

عزت نہ کوی۔ نو معلومہ شوہ۔ چہ محنت خواری یواخے
 قابل تعریف چیز نہ دے۔ بلکہ دآخر کار دپارہ محنت
 دے۔ او دنا کارہ کار دپارہ محنت نا کارہ دے۔ نو دغسے پر
 دنیا کس شہ خلق دے۔ چہ یواخے د دنیا دے دزدند دپارہ
 محنت کوی۔ زمینداری۔ سوداگری۔ ملازمتونہ کوی
 او ہول دزدون شپہ او ورخ پید کس نگوی۔ داہم یو
 خواری او محنت دے۔ او دا خلق ہم خوشحالہ دے۔
 بل خواہ غہ خلق دے۔ چہ دوی د آخرت دزدند
 پارہ داسے خواری او محنت کوی۔ چہ ہم د غہ علی
 مطلب دی۔ او دنیا دگتے دپارہ کہ شہ کار کوی
 نو پیرہ دیمہ درجہ کس او پیرہ نا خوالی نے کوی۔ نو دا
 ہم خواری او محنت دے۔ او دا خلق پیرہ کار کس
 خوشحالہ دے۔ او سد اخکارہ خبرہ دہ۔ چہ د دنیا
 دزدند فانی دے۔ نو پیرہ خواری درلہ دو مرد تعریف
 خبرہ نہ دہ۔ او دا آخرت دزدند باقی۔ ابدی ددائی
 دے۔ نو دے دپارہ خواری قابل تعریف او د
 ہنسبیا رتیا خبرہ دہ۔ بیاد آخرت دپارہ محنت ہم
 دیرے مرتبہ لوی۔ ادنی او کم مرتبہ خواری نوے دا د
 چہ یواختی د حان د خوالی کو شیش او کپی۔ دین او ددین

کتاب نہ زدہ کوی۔ اوپر ہننے عمل اوکری او بس پتہ قدر
 محنت خواری صابروشی۔ داولا دیر بددینی خفہ نہ دی
 پرتبر پستی پتہ پودا نہ وی۔ دتبر پرتہ نازی نہ
 در دیوی۔ اونن ورے جو بن دیندار طبقہ اکثر دغہ
 قدرے خواری تہ کافی دانی۔ داخو ہیلہ در واد دینہ
 کیدل دی۔ دینی محل و فوش فروش خو خنک دی۔
 دومیدہ در جہ دادہ۔ چہ پچیلہ ہم دیندار وی خود دہدہ ہم
 پرتہ نہ حایگی۔ چہ پچیلہ در خدای رضا حاصل کوی
 اودہ بال پچ۔ خاندان۔ کور کلی اونور مسلمانان دینہ
 کئے محروم شی جہا بیگاہ دوی غم کین شو کیر کوی۔ کوشہ پرتہ
 کوشہ کوی۔ خلقوتہ منتونہ کوی۔ دوی پرتہ ہنہ خبر پوہہ
 کوی۔ پرتہ کومو چہ پچیلہ پرتہ وی۔ او بس کوم خلق
 چہ دہدہ وینامنی۔ نوہم خوشحالہ وی۔ او چہ دہدہ اونہ منی
 نو بیابہم نا امیدہ کین ی نہ پرتہ خواری محنت کین دہدہ
 عمو تیروشی۔ پچیلہ ہم نیک وی۔ اونور نیکان ہم پرتہ سونو
 زرگو نو پید کوی۔ داکار دھکنو پیچو اونو و۔ بیا درمیدہ
 اودہ تونو نہ لویہ در جہ پرتہ خواری محنت حاصل کوی
 چہ پچیلہ خود اخوت دیارہ خواری کوی۔ بیا د
 نور و خلقو دیارہ دومرہ خواری او محنت اوکری چہ

پہر ہفتویٰ کہیں دیو کسان دالے پیدا کوی۔ چہ د کسان
بیا نور نیکان پیدا کوی۔ اود د ورمینی نیک او خوار
کچ بندہ نیکی دے دعوت ور کو نکوپہ وجہ پیر دنیا
کین خورہ شی۔ او پس پیر تولا دنیا کین دین رنرا بلہ
شی۔ او خلق د دنیا کی پیر حای اخوت د چل ژوند
مطلب او گر حوی۔ د خوار ی اود اعنت خونز خوب
نی پیر د مکہ معظمہ کین کویدے۔ خلونیت کالہ د نبوت
نہ مخکین خوب نی ہفہ غار حوا کین د اثر اکلنے کوی
دی۔ چہ رہہ ا بنیاد شرک اوبت پرستی نہ خلا کویدے
دے د پیر ہے د و مرہ خوار ی کوی۔ چہ ستوان بہ
نے واغشتہ۔ اود پیر ہ پیر شیعہ بہ نے شوکیو کوئے۔ آخر
خدای ورلہ پیغمبری ور کوہ۔ اوسینہ نے ورلہ و مرہ
کلکہ کوہ۔ چہ د تولا د بنیاد مود نیک والی د پیر
نے ملا او تولا د اور مینی خوار ی وہ۔ بیار اغے اود غہ
صفا غر حہ دے ؟ دایہ باب المصفا چہ ور تہ سہ
ورشہ کنہ ! اوسعی تر شروع کوی۔ د دینہ نے چغہ
کوہ۔ چہ خلقہ را او چلیکی۔ یو خبرم را ور لے دے
خلق را غہ۔ دہ ور تہ و د مے نصیحت او کوہ۔ د دے
خدا تراوشہ۔ یا اوند شرہ ؟ د اسیلہ خبر دہ۔ نو

خوب نپی خواری او عنت او کړو. بیا به د دج پر ورځو
 کښ د قافلو تانبو انو ته تلو. او هغوی ته به د
 اخوت او یونخدای منلو دعوت ورکړ. چا به منلو
 ټوک به هسے فکر مند شو. د غسے دا خواری او
 عنت دیارلس کاله جاري وو. چه کافرانو پر دغه
 باب الزیاد کښ د دغه د مرگ صلاح او کړه نو خدا
 خوب نپی د پاره د خواری او عنت حائے بل خوښ
 کړو. او هغه ته د حکم او کړو. چه ته اوس مدینه
 ته لاړ شه. هلته به ستا خواری حائے اونیسی. د
 دے خواری او عنت نه شومره کسان په دیارلس
 کاله کښ پیدا شو. په جنگ بدار کښ چه اولنې
 جنگ دے درے سوو او دیارلس (۳۱۳) کسان
 شریک شوی وو. دغه قدرے مسلمانان به وو
 کښ به تاسو به والی. چه بس دغه قدرے به دا
 خود یو لږ دی.

رونړو! دا حُماست غونډه تش خاندانی
 رجسټری په نامه مسلمانان نه وو. دوی خوداسه
 مسلمانان وو. چه دوی زمکه اچو قوله. او یو
 یو کس د ملکونو ملکونو د پاره کافي او کو حید و. اخر

لسن کاله پس تر خوب نبي په صدينه کښ وفات شو.
 او د ادا عيان باعمله و اعطان په ملکونو خواره شو.
 او د خوب نبي نه زده کړه جنت او نواړی فی شرع
 کړه. او نوڅو نه نوڅو نه خلق ته په اسلام کښ داخل
 کړو. پخپله هم ځای په ځای شهیدان شوي دي.
 او نور ته هم شهادت ته تیار کړی دی.

دامیر جماعت د خولی د تقریر خلاصه تاسو واورید.
 اوس د پد قسمنی نه چه مونږ د غه خواری او محنت پرېځود.
 او تش د دنیا ری پڅې شو. نو کفر د بد دیني خور و لود پاره د غه
 خواری شروع کړه. د بتانو پر رنډ د لو بوڅیز د نه بازارونو
 تر راغله. نړی نړی چا په د زمانه و د پاره جوړه شو.
 فتنه فات چا په چه زمانه فی واغونډی. نو د زمانه وهر
 غمت اندام سور سپین په کښ خه ښکاری. اخر شیطانی
 جال خلق د نظر په زنا کښ کوفتاره وی. څو بز په سرو نو
 کفر قبضه. څو بز په مخ د هغوی قبضه. څو بز په خوراک څښاک
 ناسته. ولاړه. ابادو. غم ښادی. یعنی د ژوند په هر وځینه
 د هغوی حکومت دیر په خوب و طریقو شروع شو. ا خور اولی
 نور وړه! دا حکم چه هغوی د بد دیني خور و لود پاره خوار او محنت
 کړی. او مونږ د دین داری او ښکې د پاره هم کار نه کوو. د کافرانو هس

دبد دینی مبلغ دے۔ او جو نبرد دینداری دُخور و لو دپار نہ د
 بادشاہ اسلام سربیت المال کین تھر روپی شتہ۔ او نہ دمالدار
 سرہ پر زکوٰۃ۔ خیوات کین تھر حصہ شتہ۔ اثر سوخ نہ استعمال
 دو تمند او غرتمند خلق پچنپلہ پر بد دینی مین دی۔ نو خوار
 بہ تھر پچنپلہ نیک شی۔ او تھر بہ بل نیک کپی۔ داد نیکی دجو نبرد
 او جو نبرد دین پر کین اول ہفہ حال وو۔ چہ تاسوا و لو ستوا۔ او
 اوس دبد دینی د حال دے۔ چہ تاسوی پہ کور کلی۔ لا کو شو
 او جہ کین دینی۔

اے رب او جو نبرد ہفہ خواری او تخت نصیب کرے۔ کوم
 چہ خوب نبی مونز تہ پر یسود دے۔ او دے بد دینی نہ
 جو نبرد کور کلے جو نبرد خواری خلاص کرے۔ او جو نبرد اسپکر
 سپورہ تشہ د دنیا دپارہ دچوری ہسے خواری پہ پکر خواری
 او تخت بد لہ کرے۔ ربہ ادا عاپہ مکہ معظمہ کین لیکم۔ تہ فی دے
 نبہر پہ برکت دے کرے۔ کجے او حوم پہ برکت او دے پاکوغا و نوا و حایو
 پہ برکت قبول کرے۔ اول ما اولیٰ۔ او بیاما و حما قول طاقتو
 دے خواری دپارہ قابل او کو جوے او چہ شوک دے کتاب لوتنی
 دی۔ ہنوی دچیلہ خواری او دچیل مقصد پہ پاک والی اولیت
 والی پوہہ کرے۔ او دکا کھل مسلمان فی طرف تہ مور وان کرے
 امین ۶، سوال۔

ابو جہل کلمہ ولے نہ دے

شجاع عبدالقادر نصیر کورتنہ دھرم نہ دلا تولا دیا ب سلیمانی و
 حداد کتب خانے پہ طوف وہ دیرے ورنہ پاپس راتہ حاجی +
 درستان اوے چہ اُستاد! اوکودہ نہ داد ابو جہل کور و و :-
 پروسکال دلتہ بقی وے خواہنہ و دانے کرمی دی دلتہ بہ ادس نور
 خہ جو بکئی نو ما وے نہ داد ہف سودکا فر کور و و پیر یہ تعجب ام
 ورتہ ادکا تہ او داس ام اوے چہ اے ابو جہل تاخو یہ خیل خیال اسلام
 او مسلمان زکا و خواہ اسلام خود شو او د مسلمانا نو تعدا د کر و و و و
 تہ اور سید و اوستا نسل و رک شو او د کور نہ ورتہ پتی جو ہرے شو
 صحیح دہ چہ شوک د پیغیر او د پیغیر دین خلاف کوی ددوئی ہم دغہ
 حال وی - تنم سورۃ یسین تلاوت کا نو پکین ہم اولوستہ چہ یوہ
 ورنہ ابو جہل پہ دیرہ کئی د خلقو مین کئی دیر پہ مستی قسم اوکودہ
 چہ ہلکو کہ محمد مو پہ حرم کئی پہ مانعہ اولید و نو ما تو خبر کورٹی خہ
 بہ تے پہ کتبہ ما ذغہ او با سم نو یوہ ورنہ داسے اتفاق او شہر - دہ
 غت کت کت او اغشت او پہ منلہ فراغے چہ حضوت لہ د الواسید
 اوکلت تے را اوچت کور و نو یو طوف تہ تے کت پہ لاس پورے او غت
 او نہ تے ددو تے کت د ابو جہل پہ وچہ پوس تہ شو ست کے تے پتے او تے
 ددو یو عزیر د مخزومی "قبیلے را غلے غلے پہ زور و نو تے دگنہ کت

خلاص کرو او دے ویل چه پر پیوره مړه- هسه پر پیو وادینغا
 شه داکره داکتر چه خه ورسه او کوم چه ده کپ و اغشت او
 او ورنه دے شونو هغه خدای په سترگو ورنه کور- بیائے رسول
 نریدو، دا واقعات ما اولو ستر او پخپلو ستر کوم د دے پلایت کور
 اولیدونو هسه خیال پر پیل شو چه داکوم داسے غت کور ان کارو
 چه سیه د دے دومره معجزه کاف، داکمه نه دے چه له الله اکبر
 بد پختویه داکمه ویلے وه او بی کول به ئے چه خه کول،
 داده مونو کلمه نه ده ویلے او خائسته په کولونو مونو نه کوو قبله
 نه پیږنو زکوٰۃ خو خیر ملیانو د خان د پاداره مسئله جوړه کړه ده
 او د پاره هم خه داسے ضروری کار نه کترو او چه! په چه او خایانو
 پورے خه توتلی کوئ- او خائسته ښه پاک مسلمانان یو په سوداگری
 کښی د حلال حرام تمیز نه کوښه تونه د خج و هسه استعمال او د روغ د دے
 متعلق خو مشهوره خبره ده- وایي چه به د روغو سوداگری نه
 کیږی پکښی د ناجائز و دعو- کو اهو- او پلټونو د وی- کجیب
 اړخونه په ئے د مثلونو- کاغل و نو او تار یو نونه د وی او خه په
 په غلیل چانه شوه په چه سچ و د مسلمان وی جنازه پر کیږی
 استقلال پر ویشل شوی په مقبره د مسلمانان د کښی نخیکی او غیر اسلامی
 قانون باندے فیصله کیږی او دانه کفر دے نه شول د دے بس په
 یوه کلمه دا دومره ناف مان خلق مسلمانان کو خیل شتی نو دوی

کم بختانویہ ہم کلمہ ویٹیل وہ اوکھوتہ فوند سے نافرمانی بہ شے کو
 مسلمان شوی بہ وڈ اتباھی خوبہ پرنہ راتلہ - دایوسوال وڈ
 چہ تھا پزیرہ کنی پیدا شو اورینتیا خودادہ چہ ابو جہل دیر سپین -
 دے وڈ اکرا کہ کافر وڈ خود مکے مشی وکنہ از دہم پر خوبہ شہ
 چہ کہ کلمہ شے ویٹیل وے نود دے شوم نہ خوبہ خلاص دوشنک
 سوال خود پیر نامناسب نہ دے - و خدائی کار و نوتہ کورہ چہ بیکار
 تہ لہرم یوہ میواتے (د اڑھلی پہ خواکن دتیلی جماعت یومبار کہ
 علاقہ دہ) آرم وڈ پہ خیلہ ماتہ گناہ باندا چچی اورد وکن شے پے دے
 تقیر کا وڈ چہ دھکے کافر وڈ لے کلمہ لمبیہ نہ وے اول خود ورتہ
 حیران شوم چہ دے غریب بہ دے دومرہ لوی سوال جواب خہ
 دنگ ادکری - خوچہ ہڈ دوان شہ نودا سے اووے - چہ کورڈی
 دتکو پہ لحاظ کو کلمہ طیبہ دودہ تکی دی یو لا الہ اوبل اکا اللہ
 او غورہ کافر وڈ لوی دعویٰ کتا بونہ یاد وڈ نودا دودہ تکی بہ
 شے پکین نود زیا ت کوری وڈ - خیلہ ڈبہ شے دہ - خوہوی سورہ
 دکنہ نہ یو خود و غزن نہ وڈ اوبل تا پوہ نہ وڈ وھوی تہ چہ خوبہ
 نبی ۴ داکلمہ اووے نوہوی پوہہ شوچہ دایغیر موتہ دھ قسم
 دودہ یو بیتا وڈ - محبوب و خیز وڈ - باغو وڈ - بادشاہ وادعیاشونہ
 یو اڑخہ کوی وای چہ دافانی اوکوردی خیز وڈ دی داد
 ڈوند مطلب مہ کورٹوئی - یو اڑ سے اللہ چہ کامل - باقی اود

صفا تو مالک دے ہفت خدائی حاکم او بادشاہ آدمی لو کافی ان خود
 وکیل نہ چہ کہنے سی یہ کلمہ یہ او دایہ او غوسہ بہ خپلہ کوؤ او سم
 یہ دشتیائے ددے پیغور دے عقیدے خلافی شوری کوؤ دخیلو
 کار و نو دیار دے یوائے یو خدائی کافی نہ کانہ کلمہ ی تو نڈ خدائی
 نہ چغے و ہفت او کلمہ دچانیل مہ سی دیت سیہ قویانی کولہ اد
 خود سیہ دسلوک پہ بارہ کبیئے پؤلہ نہ منلہ شواب شے
 پر یخودل "دوژو تہ تیار نہ دو پہ بر نیل شے حج کاؤ داسلا
 پہ رنگ شے نہ کاؤ۔ خلاصہ داچہ شکل شے ڈر کاؤ دھفصہ
 شے ڈ بہ وہ اوید خیمال داسے تنگ وچہ د پیغور بہ کترو
 ویشتل "د۔ مکے پہ شکو کبی دحضوت بلال د غرول ددے
 نہکا دہ نمونے دے او بیا ترو دے پور سے چہ دباب الزیاد دتہ
 پہ جو کہ کبی فیصلہ او شہ چہ خوبینو قتل کویشی ہلہ بہ مخمور
 دخیال کتہ کیجی دوی۔ د مخلوق سینہ د خالق د پادہ نہ
 پرینبودہ او مسلمان خپلہ خونہ او د مخلوق خونہ د خالق
 د اذق مالک د پادہ پر جردی ادا دابو جہل او د نور و کافراؤ
 د کلمے نہ ویلا و جہ وہ مہ

دا جواب چہ م و او دید کتویر طرف تہ م تسلی او شہ او بل لوف
 تہ م خان تہ فکوشو چہ ہلکہ ما، اخی و پہ خونے کلمہ اوے
 او حہ شہ او و دچ بہ میا شتو یہ کلونو داللہ ہدی و پشخان

شے کھنرمہ نہ؟ خیر و ایم ہلکے د خدائی خما د وجود سہ شے کا د
 دے چہ ماتہ پنچہ و خستہ د مانجہ د پارہ چنے دھی خما خیل وجود د
 د بل چا پکنی شے کا د دے کہ وائی ذکوۃ و د کہ د خدائی تکیس دے
 چہ دھت باد شاہی و پہ لہ الہ الا اللہ کنی او منلہ نو تکیس و د کوہ
 پہ دے وخت کنی شے باغی شمع و ایم ذہ سہ یہ ہلک و کہ تکیس و د کوہ
 کوہ جیل تہ م فردا یکنی پاتے قیامت شہ نو کوہ دویہ۔ بدیہ چہ قیامت
 دا خی او موند تہ پکنی سہ ادا کیوی۔ دھتے و د و دے او چ
 د پارہ خیل مشور او ذور استاذ د کتاب دین نہ مسئلہ دا او باسی
 او موند دے پہ برقی ہوئی پہ مجلس کنی پہ تو تو تو تو او ایو۔ نو ہسے
 ما دے چہ د ابو جہل پہ کلمہ نہ وینلو او نافرمانی کوہ کنی او موند
 کلمہ وینلو۔ او نافرمانی کوہ کنی چہ بہ نحوہ و فاق وی خبرہ وین
 نا ذ کہ دہ د مسلمان کلمہ وینلو او د کافر کلمہ نہ وینلو د کلمہ کوہ نافرمانی
 کول او د نہ کلمہ کوہ نافرمانی کول بیاماد دے ہلکے تہ شے قاضی
 عے۔ مفتی عے۔ کہ چہ تہ خدای د فیصلو د پارہ مقود کوہ دے
 خبرہ و او کوہ کتوئی بہ پنپلہ اند اذہ او کوہی او نتیجہ بہ تر
 او باسی د مانجیگو بانگ عے او دے۔ حرم تہ شے ÷
 نکو پر اد کوہی چہ موند تر کوہ حد پور دے د کلمہ وینلو کنی د عمل پہ لحاظ
 سہ د سببی یو او کہ شہ بدیاد بدیو موند کنی کے یا زیاتے وی نو موند
 لہ خدای مہلت د اکوہ دے دے دا خی چہ پہ صحیح معنوی کنی د خلق

یہ کھائے اور پھیل خواہش بلکہ دشمنان پہ کھائے خدائی چہ ٹھونڈ
خائق۔ مالک اور اذق دے پہ تیرہ پہ زہرہ او پہ تو لو اندامو نو او
منو او ہم دغہ دلہ لا الہ الا اللہ مطلب دے چہ مونڈ واپو۔ بل شوک
م خدائی مالک اور حاکم نشہ بس یو اللہ دے معبود۔ مالک اور حاکم دے
اور کھد دودہ بندہ غلام اور فوما بندہ ادریم دیرہ دمکہ معطلے بنہ سہل
کبئی ناستیم مانتہ اور دکتاب کتو کونہ تیرہ نافرمانی معافی کورے
اور اوس دانہ د فوما بندہ ادرئی توفیق داکرے

کچ غرض

پہ دنیا کبئی یو خالق خدائی دے اور بل مخلوق دے۔ خالق یو دے
پہ یو حال دے، دھیشہ نہ دے او ہمیشہ بہ وی خو مخلوق پہ رنگ
رنگ دے۔ دے کھکے آسمان نہ ٹھکبئی بہ ہمہ داسے مخلوق
وؤ چہ بے ددی نہ بے کھے وقت تیرید و نو خدائی اور غوغتہ چہ داسے
مخلوق پیدا اکری چہ دھغوی ژوندون بے کھکے آسمان نہ نہ کیری
پہ کھکے آسمان کبئی بہ دادم علیہ السلام نہ ٹھکبئی قسم قسم۔
مخلوق تیر شوے وی چہ دھغوی ژوند پہ دے کھکے او آسمان
کبئی وؤ خو یو وقت خدائی اور غوغتہ چہ بے دے زمکہ آسمان کبئی
داسے مخلوق پیدا اکومہ چہ کتو نہ ذیات خدائی تہ نو دے
کید سے شی او پہ کھان کبئی چہ اغوا ری نو پیر خدائی صفات

راوستے شی مطلب دادے چہ کہ خدائی رحیم کے پیدا مخلوق چہ
 اُنھواری نو پہ خان کنیں چہ رحیم پیدا اکوئے شی پہ نچل پوری
 پہ نر۔ پہ بنجھ، پہ کور، پہ باھر بس رحم دی د غسے نور
 د خدائی یو کم سل صفی نور نہ دی پہ دے کنی بکار کوئے شی او
 د دے پہ ذریعہ د خدائی خوشحالی او رضا حاصلوئے شی بس
 پہ دے غرض او صوفی پہ دے آدم۔ نو خدائی خوشحالی پیار
 د ہخ اولاد پہ دنیا کن پیدا اکوئے شود کہ اجازت و د کوئے شو
 چہ دے د خدائی د نور و مخلوق تو نہ خدمت اخلی او مخلوق شبہ
 او دوش دے بنی آدم پہ خدمت کنیں سو کرم دی۔ لکہ نور۔
 سپویدی، استودی۔ بار۔ د دریا بونہ او د غسے نور چہ
 چہ یخیز و نہ شود اقول د بنی آدم د پارہ۔ او بنی آدم۔ دے
 صوف د خدائی صفا تو پہ خان کنیں پیدا اکو لو د پارہ او عبادت
 پہ ذریعہ د خدائی رضا کو لو د پارہ پیدا شو۔ خو قصہ یکینی د
 او شو کہ چہ بنی آدم خپل نولہ تو جھہ پراکھے خدای نہ پہ کول
 کنیں پاتے راغے او کلمہ دے داسے خطا شو چہ دے د خپل خدمت
 او دے حقیقہ ختم کید و نکی یخیز محبت شروع کرد او داسے
 دوند کوثر شہ چہ د مخلوق پہ خدمت بلکہ عبادت او نکید
 او خپل مہربان خالق او مالک شے ہلو و ہلو کرد پہ دے وجہ خلق
 بیا پہ دی رحم او کرد او دودہ د دے غلطی د پارہ شے قبیلو و طنو

او علا قوتہ پیغمبر انرا اولیول اودوئی دا خطا کار بنی آدم پہ دے پوہ
 کہو چہ کو دہ داتہ شہر ائے اوتا دکانہ خہ جوہ کر دے نافرمان
 او د دنیا پہ مستو کبی مست بنیا دم دیکر اده دے خیل مہربان
 پیغمبر سواہ پرز وئے اوکے دے ئے پہ کتھو او ویشٹ تردے
 چہ دیکر پکشی مہ کر دے خہ مہربان خدا ای رحیم و دھگر دخیل
 دحم صفت کبی کے اونہ کر دے او پورہ پسے دے دے پیغمبر الوسل
 جاری اوسا تله تردے چہ پہ آخر کبی مہربان خود بنی محمد صلی اللہ
 علیہ والہ وسلم پہ دے مکہ معظمہ کبی پیدا شو پہ کومہ کبی چہ
 دامضمون یکم ÷
 دے خود بنی حالات عجیبہ دے دے دچا خاص قوم خاص -
 ملک یا خاص زمانے دپارہ بنی نہ کو اود تولا نہ عجیبہ خبر دے دادہ
 چہ پڑ دے پسے بل بنی داتله ہم بند شو - دے خود بنی دخیل ائی تلاء
 پہ ہدایت داسے عباد تو نہ مقور کول چہ دھغوی پہ ذریعہ دتولے
 دنیا دبنی آدم د نیکی او خدا ائی وانی انتظام اوشی او د خدا ائی
 دھگر دحیما نہ عنایت چہ دتور و زمانہ دپارہ د پیغمبر انوپہ ذریعہ
 کیدہ د ختم بندت پہ وجہ پہ ہتے کبی ہم فوق دانہ شہی - نو خبر
 او گدہ مشورہ - تحبام مطلب اوس شہوے شو چہ د حاجی د حج
 خہ شوق دے - حاجی دہا خاندان ملک او وطن نہ دخیل
 پہ بلنہ مکے معظمہ تہ دتھی دے دخیل مال، علم، عمل او خاندان

په وجه چله نه راځي او نه داتله شي او پدې کيس به ستاسو خماسي
اتفاق وي کي نو بيا خو به په دنيا کيس يو مالدار، عالم، عابد او
او خانداني سړي به چې نه وړپاتې شوې او حال دادې چې
کتا بو نو کيس يکي چې هکال صوف شپږ بېلا حاجيان د دنيا نه
راځي او کله د اهر پوره نه شي، ستاسو نه خو به شپږ بېلا کي سر ښکاري
خود اچيره شمارة نه ده ځکه چې آباد د دنيا د دوو اړې نه چې سل
کوږو ته وائي هم زياته ده ډ

نو دا خال خال کسان خداي په خپل فضل د اولي او کيد شي چې
په دې حاجي کيس هم د نورو په نسبت د خداي د پاره مينه او د
خداي ياد د بېله شته خو بې هيره وي بهر حال دا خبره معلومه
شوه چې حاجي پخپله چې له نه شي داتله داد خداي انتخاب
دې خو حاجي په دې نه نازي بڼي چې خبره بيا خو کويا څه هير
پاک او نیک به چې په دومره خلکو کيس خداي کما انتخاب
او کوو ځکه چې قصه مخکې پاتې ده، کي به شي چې حاجي په دې
کيس د خداي د رضا کوي که خپله خوځه کوي ډ

حاجي باند خداي پابندي نكيدل شو د خداي فرمائي چې
هکله حاجي ته د خپل وطن نه ائد شي خداي د دربار به د لوي اخت
په دود بڼي هلمته به هير خلق وي، غوثان، قطبان، وليان،
او صالحان به جمع وي ته به چې د دربار نه مخکې د کور نه روان شي

نو خان بہ ورتہ خدای کوئے خان بہ پید سے پو پو سے چہ پندہائی
 دربار کبئی پوید و نکی عالمان او عابدان شونگ چاے اغوندے
 شونگ سواو نہ بہ کوی؟ کوم خائے بہ او دیدی؟ کوم خائے بہ
 ژادی؟ کوم خائے تہ بہ شیبی؟ او د کوم خائے نہ بہ کوزیدی نم دا
 تو لے خبرے بہ حاجی مخکبئ مخکبئ ذرہ کوی - او د کور نہ چہ دا
 او ذی نو دودہ د کعت د رخصتی موئم بہ او کبری خیل تہ او تو لو
 دخصت کو نکوتہ بہ دعا گانے او کبری او دودی نہ بہ دعا گانے
 واخلی او دوی تہ بہ وائی چہ دونو نم تاسو مائے دعا کوی لچہ
 خہ ستاسو او د خان د پادہ پہ خدائی دربار کبئی دخیو کارو نہ او کوی
 شم او کھ ستاسو او د خان د بخنے د پادہ پہ ژرہ انکولا ذاری او کوی
 شم "پہ لا د کبئ دے د خدائی پہ نظر کبئ دے دودہ دملکو و سوار
 خہ سلوک دے د خدائی دربار اهل جوہ کوی او د بد سلوکی پہ
 وجہ دے د خدائی دربار اهل نہ جوہ کیگی - دا تول سفر دعا مہ
 سیلا فی سفر و نوغوند نہ دے، دودہ موئم، دودہ خبرے او دودہ سلوک
 د خدائی پہ مخکبئ دودہ د سید و نہ مخکبئ ملائکے خدائی تہ پیش
 کوی او پے دے دودہ دینکی او بدی فیصلے کیوری :-
 پہ دے خہ یا بدہ طریقہ دے میقات تہ راشی نو خدائی دوتہ وائی
 چہ خدائی دربار دویہ دوستو کیگی تہ هغه بنہو تہ نزدے شہ دے
 کوم کبئی چہ بہ دبار کئی تہ دے بنہو تہ پہ هغه گندارو جامو کبئی نشہ

تیلے د کو مو پے ذریعہ چہ تا خان د بل نہ لوئی گنلے دے داد۔
 غرور نکئی۔ توئی، بو تان، او سپیلی، قیص، او پوتوگ او باسہ
 او بی د یو دیر پے کس او غریبوں ہسے پہ دو د خاد و کبی پس
 د غسل نہ خان د اسے پت کورہ چہ پہ سہ سہ تو دے او سپیلی ہم
 ہسے پہ نامہ سپیلی پچھو کورہ کھاسی د کاغوی د پادہ دود د کورہ
 موخ او کورہ حکمہ چہ کھاسی پہ عاجزی او موخو نو سوے د سی
 پہ تکبر او بیلماد و شیطان تہ نزد سے کیوری او چہ کھاد د دباری
 نہ نیت او تہے نو بیسیا ہے دادہ پہ چغو سودو د اسے نارس
 وہہ چہ اسے خدا یہ تہ تاد اغوختے یم: دغہ دے دا علم خدا یہ
 دا کھاد طاقت نہ بھونڈبرہ وہ تاد اغوختے یم۔ لوئے احسان
 د داباند سے کورے دے چہ محہ کتھکار د داسے پاک کھائے تہ
 د او ستم۔ نو دغہ دے کاغوی یم پہ دے ہے و اسے چغو سود و کبی چہ
 حاجی حکے تہ او دسی نو د دے بہم پہ کتو د خوشحالی او کوری دعا
 کھانے او سوالو نہ د کھان، خاندان او ملک و وطن د پادہ او
 کوری او بیاد د خدائی کود تہ پہ کو ذ و سترگو پہ ڈرید و نکونین
 پہ خاصو خاصو دعا کھا نو د حجاز سودا د تہ او دریکی او دطوفان
 نیت د او کوری او کتھکید سے شوہ نو حجاز سود تہ دے چہ د
 بیت اللہ د پادہ د ذبہ یا لاس ہسے دے ورشی او داد بیکل
 کوری او داسے د اوئی چہ اسے اللہ خوتہ نویر لوئی تے چہ ماغوند

او لکھ چہ دیناوی اسمبلو کین ہفہ نمائندہ بنہ کنرے شی کو م چہ
 د خیلے خلقے دیارہ دیناوی فائدہ د حکومت وخت نہ حاصلہ کوی
 د غسے بہ دا حاجی پہ دے خدائی دربار کین وینا فائدے حاصلوی
 او د غنہ حاجی د دے عرض دیارہ خدائی دا غوشتے وڈ او پہ دومو
 خلقو کین ئے سخت کورے وڈ :

ہر کلہ چہ دا حاجی دا فائدے حاصلہ کوی نویا بہ پہ وطن کین
 خلقو سہ ملاقاتونہ کوی او خلقو تہ بہ دا حالونہ وائی او خلق بہ
 خدائی طرف تہ رابی پہ دے طریقہ بہ د خدائے ہفہ رحیم
 اصل ۷ او شی کو مسچہ بہ بھکین د پیغیر انو پہ ذریعہ کیدہ اوس د
 د ختم بنوت پہ وجہ بندہ شوے وہ۔ او کہ خدائی د نہ کوی دامقصد
 حاصل نہ شی لکھ چہ عموماً لیدے شی نو پہ دے جج دے حاجی غویم
 کمان نہ شہ او نہ رگتیل، کمان نہ ئے بھنہ حاصلہ نکرہ پہ خیل ژونہ
 کین ئے بتدیلی دانہ سوسہ نو د بل اصل ۱۷ او خیل بہ شہ او کوی
 نو معافی غوارم خبرہ او گدہ شوہ خوما بے د دے تفصیل نہ دا خبرہ
 سبکا دہ کولے نہ شوہ چہ دا حاجی د جج عرض شہ دے ؟
 الحمد للہ د کوئے ورٹے نہ چہ شہ دلہ دا غلے یم نو شہ پہ دے
 کین یم چہ د قام۔ وطن او د خاندان دیارہ کو م سوا ونہ کوئے
 ژوا کائے او کویم او د وئی دیارہ کو م عملونہ او کوئے خبرے نو
 کویم چہ دا تحفہ و دلہ یوسم۔ او خدائی د کوی چہ ہفوی پر :

بیا عمل او کوی او د دے په برکت خدای خیا جو مبرور او مقبول
 او کوڅوی او هم د دے قسم جو زیاده خدای خلق دا غواهی و خدای
 دے فضل ته کوره چرپه دے کبی خیا د تبلیغی جهاعت سوه هم ملاقات
 او شوا و هغه محنت چه خوب بخیر او د هغه عا بود چه په ورځو کبی کړی
 تبلیغی جهاعت هغه کا دونه کوی څه کله د هغوئ سوه د حاجیانو په کورونو
 کبی په گشت یم او کله په حرم کبی په حلقه د دس کبی ناست یم او کله
 په مولتی کبی د تعلیم سلسله وی او کله په حرمینو کبی خیراتق پیوږ
 وی نو خدای د او کوی چه خدای مونک د کوم مقصد د پاره د لته
 خدای د پادته دا غوڅتی یو موندو د دے اهل شوا د بیت الله
 د انوار او قیوضو برکاتو نه ډیره برخه یو شوا و خپله زندگي داسه
 بنیاسه جوړه کړو چه دا باقی ژوند څو منو د پاره څو منو د -
 خاندان او وطن د پاره باعث د خیر او کوڅی ډ آمین

جبهه او کعبه شریفه

دا د مئی میاشت ده د وړوکی اختر دویم جبهه ده څه نن نیمه کعبه
 مخکبی حرم شریف ته لار هم ماوږ چه ځای بیا موږم خو چه د دروازې
 هشوم نو پوهه شوم چه کیناسه پکا ردی بیا به دا ځای هم نه وی -
 چه کینا سم نو کچه شی یشی (بیت الله) ته م فکر شته تا سبوته ما دیو
 کله لیکلی وی چه بیت الله غونډه کوه ده دیو سوه او چیت

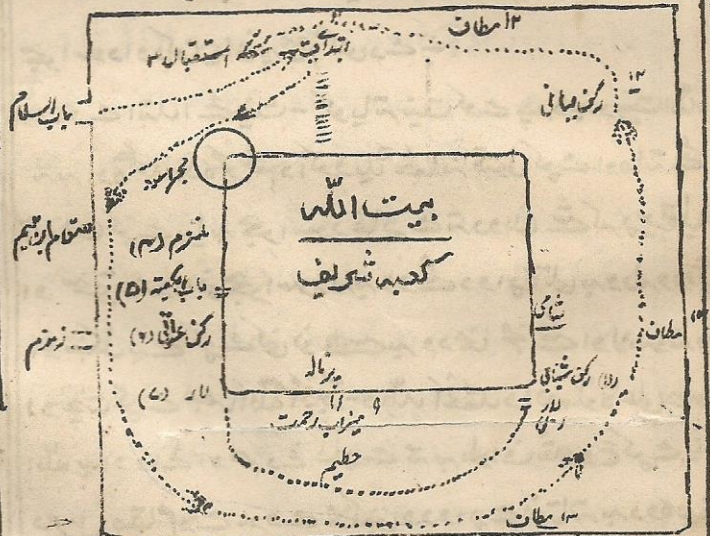
دے دے وکون دے دوت یوہ دروازہ چہ پہنچے غتے غتے تہ
 دی داتہ بنگا دی چہ دے وید سپینو زوید پتری لکیدی دی، بے
 غتے چند دے دوتہ لکیدی دی ہمیشہ داد و دروازہ بند دی دے
 پہ در کھو کنی داتہ کی بڑی۔ پکنی دنتہ ہم دغہ سی سی وکون
 دے دے دے دروازے تہ مخا مخ مقام ابراہیم دے۔ داهم پہنچوہ
 کینی بند دے او دروازہ پر لکیدی دے دے ہمیشہ بند دی۔ پہ دے
 کینی دنتہ ہفتہ کتہ ہم پرتہ دے پہ کوئے چہ بہ حضرت ابراہیمؑ اور دین
 اد دالس نیکس کوزہ اوچتہ چاد دیواری تہ وہلہ او حضرت
 اسماعیلؑ پہ ودلہ کتے داور دے۔ گویا خدایٰ حکم کویدے بمبیش
 دوتہ مخی بنائی او پلا دتھوئی اہم دی دے خدایٰ کو در جوہ دی پہ
 دے بہ جوید وخت لکیدی دی حکم چہ دے در خلا صو لو دپا دے نور
 مزدوران نہ وڈ پہ دے وجہ پہ دغہ کتہ دے ابراہیمؑ دے چو دکتو بنے
 اشوے اودا کتہ دے بغا دے خدمت پہ وجہ دموہ چنتہ دے
 شوہ چہ داکتہ او سپدے مقام ابراہیمؑ کینی دنتہ پرتہ دے او
 حاجیا توتہ حکم دے چہ اوخلہ دکتے نہ چا پیرہ اگر مخی نو بیادے
 مقام ابراہیمؑ لہ راشی او دلہ دے دے دکتہ واجب دطواف او کوہی
 دے مقام یوہ در دے بر ندہ دے چہ پہ مشکہ پہ کینی اتہ تہ دتھ
 خیر ما خبرہ داکولہ چہ نظرم پہ بیت اللہ (کے شویف) پر بیت
 پہ دے سخنے کوہی کینی چہ پہ بیت اللہ بر ندہ نشہ، غول

د حطیم پہ کو مو گیت و لاہ دی نقل کو ی دا حطیم د دے تخلو د گتہ
 بیت اللہ سوہ یو کہ کینہ فی غونہ دہ د بیت اللہ اود دے پہ یخو
 کینہ لا د دہ غویہ لواف کینہ دنتہ بہ شوک نہ ٹی دا د کچے شو یف یوہ
 برخہ دہ خود آبادید و نہ پاتے شو دے دہ او شوک پہ ججو اسود
 پودے مخ مکی شوک پہ دکن میانی پوری نختے وی دایوہ اکھہ
 گتہ دہ ججو اسود پہ یو گتہ کینہ د سپینو زرو پہ خول کینہ بند دے
 اود ا د گن میانی ہم پہ وعنا د کینہ پہ گتہ کینہ نچ غونہ دے خو
 کانر دے دے شوک پہ مقام ابراہیم کینہ خان لہ ٹاٹے لٹوی
 شوک د کچے پہ غلا فونو کینہ پت و لاہ دی خلقو نقل کول او ما
 د دے عاشقانہ تما شہ کولہ او خان تہ بہ م فلکو کا وچہ تہ بہ
 ہم وائے چہ کہ جہ لہ دا غلے یم کود دے پہ خدا میلو تہ
 د دنیا کتلو د پادہ نو یوہ د زمیندار ملہ ذم او سودا گرو
 گروہی نہ کیبوی یکن د خدا ئی پہ عشق کینہ داسے خان تاؤ تہ
 نیول خاص د خدا ئی فضل دے بل شہ نہ دی - ماوے خدا یہ
 خبا د عبادت و د سہ ہسے قبول کرے او ٹھا پہ خدا ئی مین
 عاشقان دوستان ہم دے کچے تہ داو لے چہ د امزے داخل
 او د خدا ئی دعا شقان سوہ خوا دی او کو ی پہ دے فلکو نو کینہ
 مانجہ تہ اود دیدم چہ مو نچ او شہ او باہارا او تم تو ملک د
 مو تہ و د ل و و - معلومہ شوہ چہ دا د لڑے لڑے نہ خلق

و جمع مانکہ لہ دا غلہ دے، ماوے خہ، غمہو بنو خہ چہ دچا موہیہ یا تاکہ
 او شی نوہ خہ نو بیا دموئخ اودس، روڑے حج او ذکوہ نہ خلاص
 شی۔ رہہ خہ عجیبہ خلق دے چہ پدے مہرہ کیلہ عبادت کوی
 اے اللہ! غمہو بنو دو لقمند ہم پہ عباد اقومین کوٹے اوچہ کعبہ شریفہ
 او دینی نوہیلہ بہ ورنہ معلومہ شی چہ مہی تیوب خود ا دے پہ بے
 نماچی دوڑہ خودی او نافرمانی کین نو سوے او حیوان یوشان دے
 پہ دے فکو و نو کین کائے تہ دا او د میدم ۛ

دطواف طریقه

د دیا ب پہ لادہ راتلو کی حاجیان پہ لادے کین اولہ بنی اہرامین

و اچوی چہ مکے معظمے تہ دا اور سی او سامان کیائی نو حرم شریف
 تہ چہ رو بیت اللہ چار پاپیوہ کھائے دے (۱) راشی نو معلوم یاد ہفہ
 مطوف (نوکر) بہ ورسوہ وی ہفہ شے حرم تہ دشنہ کویا چہ دنتہ
 و دشتی نو د حرم پہ منیم کبی بہ غونڈہ غونڈ پہ غلا غونڈ کبی پتہ یوہ
 کو تہ او دینی ہلنتہ و سہی نظر کبی بری شے نو چہ و دغور
 شے نو د بیت اللہ پہ نو اکبی پہ یو سو کلام کبی یوہ دروازہ دا شوا۔
 ہفہ تہ باب السلام وائی چہ دہفہ (۱) نمبر دے معلوم دے اذ خلق
 مَدَّ خَلَّ جِدَّتِي دَعَا وَكَلِي وَحَاجِي دَجِي اسود نہ یواخ تہ اور سی
 ہلنتہ شے او د دوی او د طرف نیت و دیاند شے کبی دا کھائے د
 ججو اسود او دکن یمانی پہ منیم کبی دے دے

(۲) دے ابدائے نیت۔ کو یا تہ نیت کوئے چہ دہ د بیت اللہ
 نہ بہ اوک محمد ارکہ کریم د اکذیلہ کمانہ قبول کوئے او مائتہ شے
 آسان کوئے بیا بہ ججو اسود غارہ شے تہ دوان شے کہ دیو تہیل
 او سختی نہ وہ نو ججو اسود لہ بہ ورشے دواہ تلی بہ و دلہ و روہ
 او سبکل بہ شے کوئے کئی نو لھسے بہ و دھنا مخ شے اولاسونہ بہ
 او چت کوئے بسم اللہ اکبر۔ واللہ الحمد والصلوة علی رسول
 اللہ بہ او د شے او ہم دے غارہ شے تہ بہ طواف شروع کوئے =
 درس مقام دے۔ ددے مخکبی و دواہ شے توتاتہ بہ دوہ یوہ
 نوئے تنبہ شکارہ شے دا بند شے وی د سو د دو مخ پر لکیدے

دے دے دروازے دے نہ تو غلاف پورے شویدے اور دے دے دروازے
 اور جو اسور پہ پہن کیں دوہ قلاچے کھائے چہ دے دیتے ملتعم دانی
 (۱۸) اور دروازہ (۱۹) شوہ بے مخکین بہ زے چہ دے بیت اللہ دے
 بازو پہ غلامید وشی نو دے گتہ تہ دکن عراقی (۲۰) شوہ دے
 نہ یوہ لاد دے بیت اللہ بل گتہ تہ تے دے خوتہ بہ یوہ طواف کیں
 پہ دے لہ تہ شے دے لادے نمبر (۲۱) شوہ مخکین یوہ کینری
 غولہ دے تہ حطیم دانی پہ دے بہ دباہا باہانہ داسے دے
 اور چہ دحطیم تہ لہ دے اوہ دے بیت اللہ تہ اوکو دے نوہ بہ دے
 دے و در دیوہ پرنالہ بنکارہ شے دیتہ میزاب رحمت دانی
 نو حطیم (۲۲) شوہ او میزاب رحمت (۲۳) شوہ چہ دحطیم
 خلاص شے نو ہفہ تہائی لاد بہ اووینے چہ دلہ دایغے دے دے
 نمبر (۲۴) چہ دلا دے نو اووینے نو دے بیت اللہ دے کو تے دریم
 گتہ بہ دانی دے گتہ تہ دکن شامی دانی دے (۲۵) شوہ
 مخکین بہ شے نو خلودم گتہ بہ دانی دے دے دکن یمانی دانی پہ دے
 گتہ کیں یو قلاچہ قد دے خورہ گتہ شے دے کہ گنہ نہ دے نوہ
 لہ بہ لاسونہ و در دے دے (۲۶) شوہ مخکین بہ زے تو دے
 چہ جو اسود لہ بہ او دے اوکو دے بہ کہ قیل و نو چنکو نہ مہ کو
 او دے مہ وہہ دکن گتہ دے دے کہتے سہہ مخا غنہ
 او دے اوایہ بسم اللہ - اللہ اکبر - الحمد للہ والصلوٰۃ علی رسولہ

اللہ نو یوشوٹ (یوکناد) پورہ شوچہ دغسے بہ اوکے طوافونہ کوئے
 اوپو دے مگر بقیہ بہ دشر دغہ ٹھائیونہ رائجی معلما نو ٹھان لہ اگدے
 دعا کا نے جو پے کو پیدای امیان ٹے یادہ وے نہ شق نو بے د معلما
 نہ طواف نہ شق کوئے او معلما ہا وخت دی نہ نو وخت ٹے ہسے
 تیور پیڑی۔ بعض تعلیم یافتہ کتابونہ پہ لاس دھوی ہمز دعا کا نے
 وائی آسانہ او دینے پر علیہ اسلام دطواف طریقتہ دچ نہ ٹھکنیں
 یاد کپڑی او ہا وخت بے د معلما نہ طوافونہ کوئی او ٹھابونہ کھٹی۔
 دطواف دشر وخت کا ٹے خود رتہ معلوم شہ کئے (۱) پہ پینتو کبیں
 پہ ذرہ کبیں او دایہ، مذہب بیت اللہ طواف کوم۔ اوکے کذا دہ۔ تہ ٹے
 ماتہ آسان کرے او قبول ٹے کرے۔ بس۔ حجرا سودتہ مخا مخشہ
 بِسْمِ اللّٰهِ اَللّٰهُ اَكْبَرُ وَبِسْمِ اللّٰهِ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللّٰهُ وَاللّٰهُ
 اَكْبَرُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّٰهِ۔ وایہ او خ۔ خ۔ دکن عواق
 حطیم۔ دکن شامی بہ رائجی ددوئی نہ بہ واورے ددیم کت
 کبیں بہ دکن یمانی داشی کہ ہلنتہ قبیل نہ و نو ورتہ دوارہ۔

لاس یا پنے لاس ودرہ او دادعا او دایہ ÷
 اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِیَةَ فِی الدُّنْیَا وَالْآخِرَةِ ط
 او کیا ملائیکے ستا پہ دُعا آمین دائی ÷

بیا ٹھکنیں تر حجرا سود پورے دا دُعا او دایہ ÷
 رَبَّنَا اِنَّا فِی الدُّنْیَا حَسَنَةٌ وَفِی الْآخِرَةِ حَسَنَةٌ وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

دَاذْ خَلْنَا الْجُمَّةَ مَعَ الْاَبْرَادِ يَا عَزِيزُ يَا غَفَّارُ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ ط
 یوکن اذ خلاص شو او دعا کانی هم خلاصه شوی دتپه سوونه
 روپے کوکے نو دا دعا هم یاده کوه د غیے دا دعا کانی په دغه خایلو
 کنی په هس کن اذ کوه چه او کذا اذ پوره شی نو طواف خلاص شته
 د طواف نه پس به ملتزم ته راشی کوم چه ماتا سوته په (م) کنی خوسه
 دے نو دخلته په خپله ژبه هسه دعا چه د خان د پاده د مور پلار
 د پاده - د مور و ژوند و د پاده غوارے او غواړه - اذ اړه - د
 ملتزم دیوال ته که تهیل نه و و در تر غاړه و زه شے مخ او
 گیتو مخ پر کیده - اذ اړه - که ژرانه و دخی نو ژر ه غو
 شه بیا دمطاف نه (دا د طواف ټول چاپیو ه خائے دے چه
 خلق پکښی گوتی او نقشه کنی شے نمبر (۱۳) دے) دا اوزه په خوا
 کنی متصل دمقام ابراهیم یو په پنجو که ده د ابله که کوسه وه او برونه
 و دسوه هم ده تاسو لوستی دی چه دے کنی د ابراهیم مکتبه ده
 قنبر یا نو د خه نه دی هلته دوه دکمه واجب د طواف او کوه
 په اول دکعت کنی پس د اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ نَهْ قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ اَلْحَمْدُ
 او په دویم دکعت کنی پس د اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ نَهْ قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ اَلْحَمْدُ اَوایه او
 او چه مونږ خلاص کړی نو شے او گدے او د ژبه د اخلاص دعا کانی
 او کوه بیا د هغه خائے نه یو سو قدم کنی بنه پنجه آباده لویه کوته
 ده پکښی نو شے کو ه دے خوا د شامته د دزمزم د اوبو پیس دی

دے نہ ودرشہ خدیوہ مہرہ کیلہ اوہ پے درے سا اوٹھنہ او
 بیاٹھ پے سہر و وجود و اچہ اودا ددعا اوکھو چہ ربہ حلال
 فراخ دزق داکوٹے، فائدہ من علم داکوٹے او دھرا
 مرض نہ م جو د کھری دا دطواف قبول کاوڑ۔

خدائی و دا خوبو بیا بیا نصیب کھری اوچہ کوم مو کھری دے
 ہفہ د خدائی قبول کھری آمین

د صفامہ وہ مخکنی عاشق منکر

خٹہ حیران ہم چہ نن ظاہری مسئلے اولیکم اوکھ د عشق ہفہ ہے آدمہ
 آہ و بکا او فائدے اولیکم - حقیقت خود اسے چہ دانے مضمون د
 چہ د مسئلہ و کئی پونہ ٹی دہ اوکھ دامنہ نہ کٹے وھلے شوے نو د
 چہ د طوافونہ او بیت اللہ دا آبادی بہ ہم پے وجود کنی نہ دے دا غلہ
 خبرہ دا وہ چہ بیت اللہ د کوم نقشہ چہ مادا خکے دہ دا ہیت ہم
 دلستہ نہ ووداٹھاے د غرو نو پے منکر کنی یو غیر آباد و بجا وادی
 د و، خوارے یہ پکنی ورتیلے چہ خلئی او غوختل چہ دا
 بیت اللہ بیا آباد کھری او دے ہفہ پت پتیا دونہ بیا -
 دا بہکارہ کھری نو خدائی پے ابراہیم دا امتحان اوکھو چہ تہ نچلہ
 بی بی ہا جوہ سہ وود کوئی ٹوئی اسماعیل دے دھلے غیر آباد
 دادئی تہ بوزہ اوھلتے پے پرنگدہ او دا تیوس مہ کوکھ چہ

چه آخر داخيله بي بي او د بود هاعن خوبه خوشي اسماعيل مڅه
دنگ مرگ ته پريزد مڅه

ابراهيم د شام نه داخي اوخيله بي بي هاجره او اسماعيل
هم د دے زمزم سوه چه تن پکين د او بود ديا بونه دي او هغه
وخت پکين شاخکي اوبه نه وے سوه د يوکلې ابو د يوکلې
خودا ک پريزد دي او بيرته تر شام ملک ته شي ابراهيم منو
بني دے د خپل رب د حکم تعميل کوي ليکن دهغه بي بي هاجره
هم د بني بي بي وه هغه چه د خپل خاوند په دے پريخود وپوهه
شوه نو دومره قدر ته او وے چه خوبه خاوند په دے
ويجاړه ميره کين د دے معصوم بچي سوه د دے لگو او بود
نگ خودا ک چه ما پريزد دے نو آيا دا د خداي حکم دے ؟
ابراهيم ورته او وے - چه هو! داماته دخداي حکم دے
دايمان او يقين مجسمه حضوت هاجره خپل خاوند ته واځي.
چه خه - خه - بس! نو بيا ته خه - خه! په سببونو ايمان نه دے
چه گني حمدا او به به خله من شي نو گني خه او خه! په
موشي خه! په مسيحي خه! دے يقين دے هغه د هه خه! ته
نه هه خه په خپلو پتو حکمتونو پيدا کول شي ؟
دا ديو دے بي بي ايمان او يقين دے اوس کوډي - چه دا
ايمان به نومره آبادي او خوشي پيدا کوي ؟

خیر : ابراہیم لود او بی ہا جوہ سوہ دم عصوم بچی پاتے شتوہ شہ
 روزے او یہ او ہوساک او شہ نو آخر تر کو مے بہ کیلہ
 لب شہ و دخلاص شوہ

ہم دے دمزم او بیت اللہ خو او شاکنی دامور او موتی
 و خدائی پہ آسکہ پراتہ دی۔ صوف و خدائی ویرہہ
 و درندہ نہ ویرہہ نشہ و خوداکی و ختمید و فکر نشہ
 و خاوند نہ کلمہ نشہ، دین۔ دینتوب پہ فکر و نو کبش
 اختہ نہ وہ پہ دے کبش خوداک او او بہ خلا صیدی
 او اسماعیل و تنہ نہ لے و ہی۔ شونہ مے لے او چے شوہ
 ستر مے دا او دے، او نہ غنہ نشہ، د کوئی زور دے
 د تسلی شوک نشہ :

پہ دے وخت کبش دھا جوہ بی بی بے آرام ذرہ و خیل
 بخوئی پہ مے تکلیف و انسانی طبیعت پہ وجہ قد دے بے
 آرام شوہ او یو خوا بل خوا مے منہ مے شروع کرے
 و دمزم نہ پہ لودہ غوندہ مے فاصلہ پنکو س شبیہ قدم
 کبش د صفا غوندہی وہ او س خو غلور پنچہ کز دہ پہ
 ہفہ وخت بہ غوندہی وہ، ہفہ نہ و اختہ، یو خوا بل خوا
 او کاتہ چہ چرتہ قافلہ اوینی او درشی تونہ او بہ او
 غوازی یا درتہ چرتہ ہسے او بہ منکادہ شی خو ہیش

اونہ کوئی اور دھتھہ کھائے نہ مروہ بلکہ غونہائی وہ، داہم اوس
 نہ کہ شوید ہ خٹکو رے غوندے دے، اور غلہ، اور غسے شے اور
 خٹلہ تملہ، راتلہ اور کمرہ، خور اور بوٹے اور نہ موندے اور پدے کہیں بہ کلمہ
 کلمہ دخیل پچی دید و دیارہ ہم دا غلہ چہ یوہ مروہ دے اور کہ
 ژوندے دے نہ

دانی بی چہ پے آخر کہیں دا غلہ نو دخل ائی پہ قلد تو نو د جابر ایل
 پہ ذریعہ یا د اسماعیل پہ لتو وھلو داد ذمزم اور بہ شکارہ
 شوے چہ دارا غلہ نو ذر زرتے ترکیت تری چا پیرہ کہہ چہ ابہ
 جمع دی ہسے نہ چہ اور بھیزی اور خلہ صے نشی۔

دای چہ دے آبوتہ اوے، ازم زم، اور در کئی اور در کئی، دروخ
 نیمہ کہیں یوہ قافلہ دا غلہ اور دھا جوے نہ شے اور بہ اور غونختے
 دے ورتہ د آبود استجمال اجازت و رکرو۔ اور ہغوئی دلمہ
 پہ اوسیل و اوٹکیدہ نہ

خٹہ مودہ پس حضرت ابراہیم، داغے، پھیلہ بی بی اور خیل زوی
 شاد۔ اور آباد اور دید و۔ تردے چہ اسماعیل پہ
 دے قبیلہ کہیں دادہ اور کور اور بیائے دخیل پلاد
 سورہ دا بیت اللہ آباد کور و کورم قصہ چہ ماہ دغہ
 مخکبی مضمون کہیں کوریدہ داد صفا مروہ مندا دے دی
 اور دائے حقیقت دے، موندتہ چہ ٹوک چہ لہ راشی

..... دا حکم دے چه د بیت الله طواف
 اوکړی. نو په باب الصفا را ازی او د صفا غونډای ته وځي
 او د غلته د هاجرې بي بي، اسماعيل او ابراهيم د خدايي.
 د فرمانبردارۍ قسم ياده کړی او خان ته اوگوردی د
 خدايي سوه د غلته لوز اوکړی چه به دا خېا منلای شو
 د د اقم خلقو يعنی بي بي هاجرې نقل دے او که خو پيد
 نافرمانه يم نو که لوز کوم چه که دلته د دوئی نقل اوکړم
 نو که به هم د دوی په تابعدار دی کښ د خداي پوره
 پوره تابعدار جوړ بیکم به د خدايي د رضا د پاره
 د خپلې پښې اچوئې. خاوند او هېڅ چا پروا نه کوم بېس که
 ماته په دنیا بېس هراڅه چه پېښ راځي که په ميړه کښ
 لکه تنده داځي که ويره تر هغه داځي که به ئې پروا نه
 کوم، او بېس د خدايي به يم او د خدايي به يم د لوز د
 د صفا په غونډای اوکړی او د تير و نافرمانو د پاره د
 سوا لونه اوکړی او د اکوژ د رښې او په دے فکر و نو او
 د کړو نو کښ د په خپله د به تدبه ابا سې دعا کمانې د کوی
 کوز کوز د کورې خان ته د فکر کوی، بي بي هاجرې د حق
 اسماعيل او د حضرت اسماعيل پلار حضرت ابراهيم او د
 هغوی قرباني او تابعدار دی ته د کورې او دے ته د فکر کوی چه

خدائی پر غمورہ کوئی فضل او کھوچہ سہ دے چہ ٹھونڈ
 خودی سہ پہ اطاعت او فرمانبرداری کنی ہیچ مناسبت نشہ
 او منگ یے دے پاک مقام تہ راہ شو۔ اے خدایہ ٹھونڈ
 دھدایت دپارہ موبزلہ توفیق را کھوچہ گورہ موبزہ پہ ہف
 کھائے کنی قدمونہ کدو پہ کوم کھائے کنی چہ ہفوی منامے
 دھلے وی حضوت محمد منامے دھلی دی صحابہ و اغوثان
 او قطبان پکین خان خولے خولے کوسے و چوتہ ہفہ دیشتی
 عاشقان او چوتہ ماغوند مختون او نا فرمان ابدہ دے
 احسان بہ کھہ شہہ شکویہ ادا کوم ÷
 ٹھکنی پہ منیہ کنی یودوہ شینے نینے راخی پہ دے کنی پہ منامہ
 تلہ پکار دی داہم دجہاد۔ شجاعت او پیر دین دقوبانی
 نقل دے گویا موبزہ پہ دے منامہ دا ثابتہ و چہ دہرہ
 اوس نو ٹھونڈ و نڈ بدل شو اوس نو بہ کھہ۔ کھادولت،
 عزت، آبرو ہر شہہ پہ دین قوبان وی کہ صحابہ و قہ پہ دنیا
 کنی دین خود کویدے نو کھہ بہ ہم پس دے دین سپاہی
 ہم کھہ پتکے، کھہ سپلی، کھہ آدام او تختونہ، دخالہ د
 دین نہ دار او قوبان شہہ پہ دے عاشقانہ انداز کنی
 بہ ہورہ تہ ارسہ ہلتہ بہ ہم دعا کالنے او کوی ÷ پہ صفا او
 مودہ باندے کبی نا پویہ معلمان یا دھفوی آجوقی شاگرد

لا سونہ دے کُحلہ او چتوی او پہ اللہ اکبر سوہیے غور زوی دَا
 دنا پوھمہ خلقو کا دے بس سمہ او کُہ دُعایہ صفا موروہ
 کہنی او کُریا پہ خپلہ پختو کہنی تے او کُہی تے خدا ئی پہ تو لوڑ پو
 پوھیکلی پہ جنگ کہنی آسونہ نہ سوہی بیڑی دچ نہ ٹکھنی تاسو
 تیار دے نہ کوئی او پہ حج کہنی تے مسئلے او دعا گانے یاد یکی
 نہ۔ نو شے درتہ د دعا گانو خایونہ بنایم :

پہ صفا او موروہ سبہ پہ قلاہ د دعا گانے۔ نو ذونہ۔ او
 استغفار ونہ او کُہی کوری دا دے منلو داو دعا گانو بروت
 وو۔ چہ آب زمزم او شعو او بیت اللہ آباد شو او دھکے۔
 معطلے دا دموہ نوئی بنی ہر پہ وجود کہنی داغے پہ دعا گانو
 او سواو نو کُہنو د ذرہ د دنیا آبادی د شئی کُہنو دنیا پہ
 دین بداییدے شئی کُہنو عذابونہ پر لے کیدے شئی۔
 کُہنو چ یواذے کُہنو نہ بلکہ د پیر و خالقو د ژوندون
 سبب جو پیدے شئی۔ خو کہ جنگ دا سے اکُہ۔ خدا یہ کُہنو
 پہ دے جن بات کہنی دے منلو سے نصیب کُہے۔ خدا یہ
 تہ کُہنو دامنہ سے کُہنے کوئے منجوتہ الطاعت او سبنا او مرنو دیشتی۔
 عاشقان کوئے : امین :

پہ بیتو نو وھل

نت و خپل معلوم سوہ دفاتر تے د مچہ واپس دا تلہ نو پو عجیبہ :

واقعہ میں ولیدہ دیرہ گنہہ جمعہ دہ او شوقا خبی ما دخیل محل
 نہ تپوس او کو وچہ دا شہ چل دے دے معلم راتہ او دے چہ
 دا د فیصلو عدالت دے دلتہ خلقولہ سزا اگانے دخلقہ پہ
 محکمی درکوی محہ وروہ اندل شوم چہ م اکاتہ نوید دینیل رہ
 سپاہی سہہ بنیت وڈ او پہ یوسہ یائے را ایخے وے دفعہ سہہ
 د دوہہ ولا سو نو نہ نو دوسہ و نیوے دے دے مجرم سہی
 کو چہ اغوستے دے، عربی دو مال ہے پہ سہہ دے خہ سپین روہ
 غونہہ سیکارید و سپاہی دے پہ او کو، پہ شا او کلمہ پہ بل اندام
 و اہلہ او دا الجرم ورتہ بنہہ ولا دے دے۔ ما د معلم نہ تپوس
 او کو وچہ دا د خہ سزا دہ دفعہ او دے چہ اکثرا سزا ہے
 نہ اذاتہ و دیکہ بی، ما وے خہ دا کھونہ دخلقہ چہ دا شہیہ
 خویش نہ دے نو دا حکم چہ د شوعی قانون دا دفعہ
 بہ محو نہ سپیند رو بوتہ مگر انہ پر یو ذی، حکم چہ صوہ
 کیلہہ خو ترگی وائی مو نخو نہ خود غویب کا دے مایہ
 خو اکثرا بیلما خان وی۔

بیا معلم او دے چہ د درغوسزا اہم بنیتونہ دی، ما
 وے خہ ا نو د کچہ دا و بازا رو نہ کا کانونہہ خو بہ اسلامی
 شہیوت (پہ پاکستان کینی) منل کھان پر یو عی، ما وے خلتہ
 تہ خو دا شہیوت پہ پاکستان جادی کچہ دے چہ دے نمل رو

د شاکانو نه غوږتیا اوځي او ټوټه خو به کوی چه لوی چا ټا
 خیفی او ښه سپیند روځی، په بازار کېن په ښتونو-
 وځی شې څه ملاز مې په پکښ نه وی، دروغین وکیلان
 او سفارشیان به نه وی- او کله مې قصه لوبځی او په پندونو
 مثلونه او ښه ماده تاریخونه خو به نه وی او امن امان به وی
 بیا ما خیال او کړو چه څه داڅو د دے ښتونو بوکت دے
 چه مونږ د دے وځی او د دے شپه د ریاض پلاره او د مکه
 معظمه منځ کېن په صحرا کېن منزل کاؤ ږ

په سوونو روځی داسه وځی او چارانه پورته نه کتل او
 ځموندو وطن کېن په دوغو پخو سو کو نو شو کي کیځی ږ او
 ناقص قانون نه چل نه ورځی چه سو ټک امن قائم کړی
 د به کامل شریعت ځموند په وطن پاکستان جادی کړی

د جنت المعلیٰ مقبرے زیارت

نن د خداي فضل ته او کورنۍ چه د عبد القادر معلم د خاص
 کادر دار نواب بابا چه يو پختون دے د لور واده وکړه هغه
 مونږ ته د پرمختګ ښی وځی و چه تاسو به ځماده وځی
 میلمانہ ځی مونږ د هغه د وځی ته لاړو د هغه کور عین

دَ جنتِ المَعْلٰی مقابرے دَ پاسر پہ پخت و۔ مونہ چہ تلونڈ دہ۔
 لہے نہ یو دیوال غوندے دہ دے سوا دا غلے وو اوٹائے پہ ٹائے
 بہ پکین سودی ہم و و ما دہاجی درستان نہ ہوس اوکرو چہ
 بخور دیوال دے، ہفتہ راتہ اوے چودا خوجنت المَعْلٰی دے ماٹ
 خہ۔! دہ دہی پڑا خرو او دا کھونڈیہ بہ دنتہ کھو او دے
 پاکو روھو تو زیارتو نہ بہ کو دے

چہ دہ دہی موراو نو ہرہ نو دختہ نہ دا کوڑشو او دے
 دیوال پہ یو سودی کین دنتہ و دنتو، پہ توتو سوا پہ دہ
 یو خاص دقت دا غلے او داسے معلومہ شوہ چہ دلہ خہ
 خاص انوار ادبرکات دی ہسے چار دیوارئی و پکین شہ
 نو ہفتہ ہم نریدے دے او دَ قابر خو بغیر بعض بعض سلو
 شہ نہ معلومیدہ یوٹائے شہ کندہ غوندہ وکچہ خہ و دغلم نو
 شہ پہ غور کو پوخ اخور یا ہئی غوندے وہ چہ دگوشے نہ
 دَ جیکے دَ مخ پورے دا غلے وہ او لب غوندہ دہ دہ سردے
 شکاریدہ چہ سی پکین و د کو زیدے شہ۔ او چنکٹہ
 او درگی او مہرے و دتہ دنتہ و دنتہ باسی۔ لب
 داسے تیارے نوٹے نوٹے ہئی نو دے ہم معلومیدے
 او کوم ٹائے چہ پہ مہرے شہ و۔ ہلتہ بہ داسے یو دگہو۔
 غونڈو دہ وکے غوندے شکاریدہ او شہ لوند غوندے بہ و

غیر دعوہ مار نو قبر و نو حال اویکے۔ ددے مقبرے پہ
 خستہ کنیں دیر د پیغمبر صحابہ و تابعین آرام کوی پیغمبر
 ددے مقبرے پہ بارہ کنیں ویلی دی چہ :-
 پہ مقبرہ کنیں بنہ مقبرہ د جنت المعلى ده - ددے مقبرے
 او د حرم نہ بہ او یا زره مرقہ بے حسابہ جنت تہ داخلگی
 او دھ یوسے بہ دا او یا زره و شفاعت کر لے شی ددوئی
 بخونہ بہ د کھوار سم د سپود می هسه وی - چہ دا
 حضوت او دے نو ابو بکر اوسے چہ -
 اے رسول خدا ! دایتک بختان بہ شوال وی :-
 دا بہ غریبان وی ، خود بنی جواب در کھرو :-
 سایہ شپا^{۱۶} دس روپے یو کتاب اغشته دے چہ پہ هف کنیں د مکہ
 معظی قول حالات دی هف کنیں لیکلی دی چہ د کعبہ یو منجور
 خوب اولید د چہ د شپے عک خلق اوم دے یوسے د جنت المعلى
 نہ دا او باسی او چرتہ بل خواہے اتری - ما دے چہ دامرے
 دے او باسے فر او بل کھلے تہ ئے اوڑی :- نو مغوی راستہ او دے
 چہ دا د پاک نو مقبرہ ده او دامرے پلیت دے ددے کھلے قابل
 نہ دے دامسلہ ده چہ حاجیان چہ لہ راستی نو ددے مقبرے
 زیارت د کوی حکمہ چہ پلے کنیں د صحابہ و تابعین نو یو عالماتو او
 اوصالحا نو قبر و نہ دی آکو چہ یہ یقین سوه دا ویل مکران دی

چه گئے داد فله نکی صحافی قبر دے تر دے چه در حضرت خلیفہ
 بی بی قبر ہم شکی دے چه نکه خلقو پہ دے قبر و نو دیر کد حلا نہ
 زیات خلای شیخ کار و نہ کول الدے وجہ محکفی عبد العزیز
 با چا دران کول پہ ظاہر خود کد بد گری دی لیکن در خلقو
 بد دے نہ ہم دیر زیات بد و دوا ہوتہ در خدا ای
 معافی او گری، اصلا ح پہ بل رنگ ہم کید سے شوہ خوچہ
 اوس آو شوہ نو او شوہ، پہ ہا حال زمانے بہ کلمہ خود آسیانی
 و در نول محکفی و دران شو، مطلب داد و احو نہ دے او ہفتہ
 پہ ہا حال ژوندی دی ادژدندی بہ وی بد تنعیم، چه کوم
 خائے د عمر سے دیارہ احرام تر لولہ سی سے درخی د ہفتہ نہ
 چه داد دران شی فیلد کبھی یو غور رخی ہفتہ، جیل البکا و
 دائی - دائی چه ہم دے تنعیم پہ لا در حضرت مدینے
 منور سے نہ پہ ہجرت تلے و - دائی چه حضرت د مکے معفی
 نہ اودتہ او پہ دے غور دے نو دے غور کد تر اشو و
 کمرہ ادا نسوس سے کاڈ چه او گور دی ÷

د مکے داسے کا فزان دی چه د اقسام خوب بنی پہ کلی کبھی نہ
 پر پی دی او مدینے نہ ہجرت کوی - محمد بنو کد نہ ملک
 زہونہ بہ دے خبر و تہ د قیا نوسی قیصے دائی خودی
 تہ گناہ نشہ محکمہ چه سہی یو خمیز لیلے نہ وی نو پہ ہفتہ

ہم دغسے داسے گمانوں نہ کوی - کہہ دیو مقبروتہ تلے وم خو کھا
 ذبحہ پکین نہ وو دید لے لکے چہ پہ دے ادیرہ مقبرہ کینہ
 آدرزیدہ نہ پکین گنبد ونه وو ادنہ پکین جھنکے اندرے و
 نہ پکین غلافونہ اوخو شبوئی وے پہ دے وجہ کہ دایقین
 سایہ دایم چہ داخر پروران و بجاہ - غارونہ ادنوراد پرکاتہ
 دک دوخونہ و د اوچہ پہ چاکین لب دیر روحانی ژوندن وی
 نو بکونی چہ و بکونی سایہ یو کائے شعی ضرور پررق کوی - اللہ
 و ددوی پہ بکک ما و تاسو او بجا او بیابا و کھونہ زیارت
 نصیب کوی ÷ آمین

تن جنہ = سپرے ۱۸-۵-۵۶

تن د حرم اوخونہ دک معلومیدہ تیرے جیسے نہ پکین خلق ویر
 زیات پہ غرہ ناست وو - کت پہ کت پکین دو و جو اسکاتے
 دے پہ پیوس داتہ معلومہ شوہ چہ داخو د سپرے با داو گکید و
 داتی چہ پہ دے و درخینہ کین دھند و ستان، پاکستان او جاورے
 جہاڑونہ داسیدلی دی - مانک کین اوکاتہ دیو پکین و کینے شیہ
 نہ چا پیرہ و عسورہ طوافونہ کول، پہ سپنوا حوامہ نو کین بریخینہ
 پہ دے حالت کین م یو ڈو وکی تہ خیالی شوچہ پخیلہ جھواسو
 تہ نہ دسید و نو یو سیاہی ورتہ اوچت کورے و بعضے زمانہ و خیال

وارہ وارہ پچا پہ غیک کبھی نیولی و و پہ عزہ کبھی طوافونہ
 کوی۔ یوسوی داتر یو برہا او بنا ڈچہ پہ کت کبھی ناست و دو
 تن او چت کمرے و او پہ دے طریقتے طواف کاؤ۔ کھٹے پہ
 کھٹے پکبھی دالہ اکبر "او دیا اللہ" یا اللہ، بے اختیار چنے دی
 خہ دیر حیران و م او و چہ اے دیہ اشوہہ بنہ خلق دے
 چہ خوانان کھٹے پہ کھٹے دخر مستو پہ طوافونہ باند پیل طاقونہ او
 کھوانی نگوی او وارہ کھٹے دے فائدے لو بو او پہ غرمو کبھی دینا او
 نہ دبو سار و چرو لو پہ کھٹے چہ اسودتہ تو پونہ وھی بو د اکان
 دے مطلب قصو پہ کھٹے چہ پچپلہ تدوت نہ لوی نو پہ پیلو۔
 پیسو پہ کتو نو کبھی طوافونہ کوی، او زمانہ کھٹے دایر و کھٹے فائدے
 جنگو نو، میتو نو تو کھٹے او ضد و نو پہ کھٹے دسبحان اللہ اکبر
 وارہ پہ غیک، وائی۔ نو غوب و دوستو نکو اتاسو شکان مہ
 کوی۔ ما ورتہ بنہ پہ غتو غتو او کتیل خو پستتانه بابا اکان
 کھوانان، بیبیا نے او ہلکان م پکبھی پہ نظر دا نغله پہ دے دے
 دتوئے نہ م اسویلے اوت او و م دے چہ اے دیہ اشو نو ورت
 ورو، زمانہ و او کھوانا نو کبھی د اشو تو نہ پیل کھٹے ادما پہ داسے
 حالانکہ کبھی بیا جملہ دا وے چہ د پستتو نہ د ک حرم او نیم ما وے
 خدایہ اتہ خود لہ دعا کانی قبلے دکان د پادہ خوم دیرے دعا کا
 کھٹے او نو دے بہ ہم او کرم خودا دہام د خاندان او د تول

ژبہ کا پہرہ دیکھنا ہو تو ریکی کنی نوچہ سے پیلاشی نو د
 ہفتہ ڈبہ کا سپین وی د غصے دا تودہ کتہ سپینہ وہ خوچہ
 کنا ہنہکا رلا سونہ وروہ کتہ نو دائے تودہ کتہ۔ اوچہ کنا ہنہ
 کتہ۔ او تکہ سپینہ کتہ او بیاد جنت کتہ تودو لے شی نو کھا ستاد
 غویبے اندامونہ خوبہ خدود کنا ہونہ تودوی نو د کپے پہرہ تودوی
 کنی دا ہم اشارہ وہ کنی نو دے کپے نہ خوبہ نیکا نو ہم اس وروہ
 وی۔ پہرہ یو بل حدیث کنی دا جی چہ دا ججرا سود گویا دخلی
 غیبے لاس دے پہرہ ٹھیکہ کنی۔ نوچہ سے دگر اس وروہ نو گویا
 د لوئے بادشاہ خلی سہوئے جوہ تازہ او کتہ او لوزونہ او کتہ
 پہرہ بل حدیث کنی دی چہ پہرہ ججرا سود باند بشمارہ ملائی کے دی
 د غلتہ ہر خد دعا پہرہ کوئے داملائی کے پہرہ آمین وائی اور سول
 ویشی دی ذکر کوی د ججرا سود سلامونہ او بنکول او کری کنی
 دا د جنت کتہ دا بہرہ د کتہ نہ اوچہ نیکی او بیابہ وریسے ارمانو نہ
 کوی وائی چہ دا بہرہ قیامت نہ مخکن پودتہ کتہ شی۔ تارین
 کنی نیکی چہ د نو حہ طوفان کنی دا قدت پہرہ اوقبیس غرہ کنی
 محفوظ کتہ وہ اوچہ ابراہیم بیت اللہ آباد کرو نو د ججرا
 پہرہ بنو نہ دے دلہ کتہ بودہ

د ججرا سود خصوصیت

قی و دے شکیان او نکیر چین خلق دیر دے د هغوی هلاکت

خود خدای په لاس کښ دغه هغوئی به وائی چه هملکه یوه کتبه او
 د هغه د اودومره برکات داغو مبالغه ده دا قسم خلق محکمن هم
 تیر شوید اوس هم نشته دے او بیا به هم وی چه هر شخه یواځه به
 عقل تلی نو نتیجه ئے دا شی چه تله او تو کرئی دواړه مات شی
 دا ودرئ - دا کتبه د ادم د زمانه نه ده او تر قیامت به وی دا د
 مخلور لاسه کتبه ده دا تو اوسه څنگه پاته شو که او هیڅ څوک
 داسے زور او در انقله چه دا ئے وکړه کړے وے یا سیلا بونوړے
 دے، چرته په ځا ورو کښ پته شو دے دے اخرو د اودومره مکه
 څه دنگ چر پاته شو که: نو که به چا کښ عقل وی خو هغه به -
 اوس هم پوهه شوی وی چه دا معمولی کتبه نه ده ده مکه و
 به تیرید وکښ غرونه د کیگی، دریا بونه اچیکگی نو د دے پاته
 کیده څه معنی لری؟ خو خیر چه نه پوهیگی نو تا دینجی واقعات
 دا ودرئ او د ججوا سو دیدونه ودرشی - کور دئ! د طوفان نوح
 قصه چاته نه ده معلومه او که دا طوفان هل ځای دے او که نه
 دو په شام او غروب کښ خور و نو په دے دومره طوفان کښ دا
 چا چر کړه - دا کتبه په بیت الله کښ ده او بیت الله د غرونو په
 منځ کښ کوز واقع دے دا کتبه جو هم - ایاد، عبالقه، قوامطه حمله
 کونکو افکله ده او خپلو وطنونو ته به ئے او دله خو بیا به ئے
 په چغو سوړو بیاو ته د اودوه وائی چه د قوامطه قوم خرابیت

یاد دے سوہ یا پچھ سوہ اربنان دجھو سوہ پہ اوچتو لو موہ
دی چہ پہ کوم او پچھ سوہ جھو سوہ کینہو دے شو غفہ بہ مو کینہ گچہ
پہ سوہ نو اربنان تر د لاندے موہ شو نو پھہ شو چہ ہلکو
داکتہ د و نہ دہ دے کینہ شو غہ چل دے پہ کعبہ کینہ شو
شو خلہ او دیکھ دے دے خود اکتہ او ناخلی خٹکہ نو او س
د دے گتہ او د نو دکتہ پہ فوق پوہہ شوی کٹہ نہ او یو بل
کار او کوئی اتاسو دلہ و دشی او او کو دئی چہ ستاسو انکار
پہ اقرا د ستاسو کلک والے پہ نوئی ستاسو علم پہ پے علم
او ستاسو معبوی پہ عاجزی بد لیگی کٹہ نہ د

خبرہ او کدلیگی پرون کھا معلم عبد القادر دیر او خاندل
چہ ماور تہ او دے دودہ د حرم خود و موہ دیر نوئی چلال
دے چہ ماہیلہ نن پہ یو میاشت پس د خطبے ممبر او لید او
د پاسہ پر خطبہ د یو کے عالم او لید او او بیارم ورتہ او دے
چہ کھا دا حال دے نو داہیلہ پہ تہو چہ حاجی تاسولہ د چہ نہ
نہ و د خیمہ مخکین کے تہ دا اڈسی او تاسوئے بیامنی اعون
او مزدلفہ تہ پہ مخہ دا خلی او پہ واپسی تہ بیامدینے
تہ او لیگی او بیاتے پہ جہا زکین سوادہ کوئی او وطن تہ
دستوی نو دے غریب بہ خٹہ خبر شو چہ دا دم مصلی کوہ
خائے دہ د پیغمبر مصلی کوہ خائے دہ مقام ابراہیم

اول چرتہ و سہ او اوس کوم کھائے دے جبراسود، حلیم ارکن
 شامی۔ عراقی۔ یمانی شہتہ وائی دولتہ شہ کول پکار دی، طواف
 کہن شہ و پیل پکار دی، کوم کھائے کوم دعاہ، بس داخو تا سود
 و خان دگتے دپارہ دکان لگوے دے، ہسے خلق شہ یو خواہل
 خوا کرئی او خان تو خلا میں کوی، او کیا ایتا روپی تو داخل
 معلوم دانہ او دے خیرہ خو ہم دغہ دکانہ ادچ عبادت پہ دوخو
 خو پر پردہ پہ میاشت کہن ہم کول کران دی، داخو عشق او
 دکان محبت الہی عبادت دے داپہ دیرو دیرو زار و شوکیرو
 طواف نواد و اجہر۔ نفلونو ملتزم پہ ڈہ اکھا تو حاصلیری
 نوچہ خلق یو شو دو ذولہ راشی نو موندو دسیہ ہم دغہ ک
 لکہ چہ تا او دے ماوے رہ دیروئی فضل و دباندا کویا شہ و شہ
 میا شتہ و پہ حرم کہن خان تہ دیروہ کرم، خدا یہ موندو تو تو دینہ
 ضم دیرو دیرو دختونہ پہ حرم کہن دحصادید و دپارہ داکرے
 چہ دغہ حق پہ بازار کہن بنے سودا کھانے او کوہ او خیل و زندن
 دمحبت الہی پہ قالب کہن واد واد دے جبراسود او بیت اللہ
 فیوض، انوار او برکات حاصل کرو دے آمین:

دزمزم و او بو خاصیتونہ ۱۹۵۲

داخو تا سو اولیدل چہ دزمزم او بہ جبریل، اسماعیل و تبت

ما تو لو دپارہ د خدائی تھائے پہ حکم دا اوہیکے دے نینھ نہ
 ہننے فائدے بیکم، خود بنی وائی چہ دھکے پہ مخ د زمزم داوہ
 نہ پئے اوہ نہشتہ، بلکہ بعض معتبر کتابوں لیکی چہ داوہ
 د آب کو تھنہ ہم غورہ دی او دلیل پر د دے چہ دے
 پہ ذریعہ د خود بنی سینہ د نیٹلے شویا نو دھنہ سینہ خوبہ
 پہ ہنہ او بود نیٹلے شہہ کو م چہ دیرے شے وی او وائی
 چہ د زمزم اوہ پہ سہی بھن د اسمانی روحانی ملائیکہ لیدو
 د جنت او دوزخ کو طاقت پید اکوی او اللہ ویرہ دوزخہ
 نہ دے کوی د خود بنی وائی چہ پوخر مسلمان چہ دیرے د زمزم
 اوہ بیامومی لکے چہ دلہ پہ حرم کبن بیہ د کے وی نوپہ د ککینہ
 تر مہنی او دے د مانگین والی، او تو د وائی پروانہ کوی دے
 ظاہر تہ نہ کوری د دے باطن تہ کوری او منافق تر ہسے
 شکہ کوی حان پہ نور دینو خود کو او بومہ دی د
 خود بنی وائی چہ تہ پہ ہر نیت چہ د زمزم تھنہ خدائے بہ ہنہ
 کوی، وائی چہ امام شافعی د علم د پارہ د زمزم اوہ تھنہ د
 او د اقی چہ خدائے پاک ورلہ لوی عام د کوے د وائی چہ یو
 سہی چو تہ ستوان خواہہ نوپہ ہننے کبن چو تہ ستان دہ
 ہنہ ستان تہ پہ موی کبن او نینہ نو ستو کے تہ دا او تے مگر
 تہ نزد شہہ شکہ رائے د دے تہ او دے چہ د زمزم

او بہ او خنبہ او دایت کوہ چہ خدائی داستن م دموئی ندا
 او با سے ہفتہ سی لہ او کدزم او بہ تے پہ دے نیت
 او خنبہ خدائی بنہ کد او ستن تے دموئی نہ او تہ دادنگ
 دگیل دے د او بو وچید و دیارہ او د نظر بنہ کید و دیارہ
 د دے او بو استعمال پیوہ زیاتہ فائکہ و د کوئی د داخو بدنی
 ناجوہ تیا کلا نے دی داخو دومرہ خیز نہ دے دے نہ علاوہ
 د ذرہ نہ دگنا ہونو سخت ذنگو نہ پہ دے او بو پورے کیزی د
 د دے او بو پہ بوکا تو کتا بو نہ ییکی چہ ٹوک د دے چو نگ پہ
 سی و اچوی نو ذلت پر نہ راجی د

د زمزم د او بو خنبہ نو کولہ پکا دی چہ ہفتوی د دے خبر د
 خیال او ساقی کوئے چہ کہ یکم ہفتہ داری چہ غن و قبلہ تہ
 کوی ایسما اللہ د او دائی، پہ دے سا دے او خنبہ، الحمد
 للہ د او دائی او د نفع رسو کی علم، فواخ رزق، او د ہر موض
 نہ د جو پید و سوال د او کوئی او نو د چہ کو م جائزہ سوال دی
 ہفتہ د ہم او کوئی پہ دے او بو باندے او دس کول جائز دی
 خواستنجاد پیوہ نہ کوئی، مہرے چہ پاک کوی او صاف شقی نو پہ ہفتہ
 د زمزم او بہ د تہوک دیارہ اچول جائز دی د مویض د
 شفا دیارہ د دے استعمال بنہ دے دیشتیامبرہ نو
 دادہ چہ حاجی صاحب کات سیوہ د مکے معظمہ او مدینہ

او مدینے منور سے نہ ختم ہوئی اور دتہ د تبوک سے واپس
 گئی۔ نو ہفتہ خوبصورت د زمزم او بہ دمکے معطلے نہ او کھجور
 د مدینے منور سے دی، دو بیٹا لائے، قالینی مصلے او بہ بازار
 کبنا خود دیوان تو کی، دینو د چایان، امریکے او برطانیہ
 جو د خیر و نہ دی خلعو د خرش د پارہ مکے معطلے تہ داو دی
 دی، دمکے والی پکینی ختم نشہ پیلو ارزان والے پکینی او داو لے پہ دے
 سہ نہ لیکم۔ ماسوہ خوب سے ہم نشہ او کہ خروے نو طعہ پہ کتابوں
 خرش شوے، پہ دغہ زمزم او کھجور بہ اکتفا او کرم، نور نہ ختم۔
 شہ او نہ دشو طبع کوی، ہان دا کتاب، مرمبر کو مقاماتو د تقی
 حال تو نہ دک بہ نیلو عزیز انو او وطنیا نولہ یوہ پاندادہ تحفہ
 یوسم، اولیٰ خلد اپہ منگ د تبوک پہ حقیقت پویر کوے

== آمین ==

~~_____~~
~~_____~~
~~_____~~

دعا دَقْبِلید و حایونہ

صفا

مرہ

مینہ

رکن یمانی

سورمات

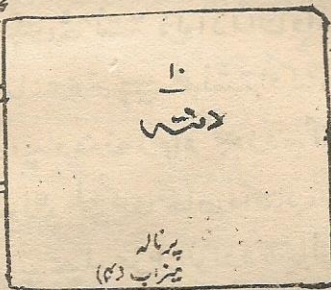
جبراسود

ملتمزم (۱)

دروازہ مخکنی

مصلی اوم سہیل

او محمد

لاستہ

بند دروازہ

روستق

پیرناله

تیزاب (۲)

حجر

لا

لا

دھیم (۳)

ابن عباسؓ کو خود بھی نہ روایت کوی چہ ملتزم (۱) دعا۔
 قبیلید و حائے دے دلتہ د چچا دعائے رد کیلیدی :-
 دیمہ د مخکنی دروازے شاتہ۔ بالمقابل یہ دروازہ دہ چہ اوس
 بند کبرے شوے دہ دے او د رکن یمانی پہ مینہ کبی
 حائے۔ چہ دے تہ وائی مستجاد :-
 دلتہ د گناہونونہ خلہ سے حاصلیدی :-

ختم مانع راشی، درے درے او شوے چه یخنی و هله یم اخوب
 یاد یرکم کوم یا هر زیات راشی طواف دانہ پاتے بشویدے نن
 عہ قد دے مبنہ یم طواف یم او کورد۔ اللہ تہ و قبول شی او او س
 یم وے چه خہ ییکل پکار دی چه دے دے و دے و دے کوفارہ او کوم
 ..... نو ییکل یم شعوے کول پہ اشعار و کبش
 او شو انہ شاعر و م او نہ یم خو حال دادے چه تاسوے و بی
 پہ دے خدائی مبنہ پو هیگی :

د ز ر چ ف

داخلے یم حرم تہ بیت اللہ لتا زاد یکم : ہر حائے تاتہ ڈر یکم
 جے شہادہ کناھونہ نوم حکم نہ صبر یکم : ہر حائے تاتہ ڈر یکم
 پہ گتہ داسود یم پہ دوڑہ کبش و سود کوش : پہ مخ مخ و سبکل کومے
 و کومے سلام واخلہ او س دیم تہ نہ رسیم : ہر حائے تاتہ ڈر یکم
 یل خود بخوملتزم دے چه پہ غار اسود : در غارہ و زہ مسعد دے
 تند دوا و مخونہ او سینہ کیڈ : پیگم : ہر حائے تاتہ ڈر یکم
 دویمہ در وازہ ہم دوشے دی دباب : زہ کے کباب کباب
 دا او یہ اللہ یم داخلے نہ خود یکم : ہر حائے تاتہ ڈر یکم
 پہ خوا کبش مصطفیٰ دہ دادم خلیل احمد : ثابہ پہ مشد آمد
 طواف نہ پسندے حاکمی دود کعت کرم مصطفیٰ : ہر حائے تاتہ ڈر یکم

خطیم کین رحمتونہ غمہ پیشمارہ دی را جمعہ تہ چہ نہ شے تہ نہ منع
 او یا پیغہ برانٹے خواہ شا کین دی نوریزم تہ ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 دلاندر دماں اب نہ یورہ خاصہ وصلے ادہ تہ بس دلہ خو جلوہ وہ
 خہ کتہ زہ نہ دلہ یہ بقو دی شکویم بے ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 بیاشانہ مقابل دیا کین واوہ مستجلوہ تہ دا کھائے دا ستغفار دے
 بیان بہ تہ تہ او کیم بس پہ کھان بیانہ پوہیکم تہ ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 پہ خوا کین ہفتہ گیتی چہ یما فی کن پکین دے تہ ہر کھائے دعا پخوے دے
 امین ملائیکہ وائی خہ دعا کیم چخیزم تہ ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 و احال دیت اللہ او یا مقام ابراہیم دے تہ خلیل در ب رحیم دے
 خلیل دے آہادی کیم پہ تہ کتہ بہ او دریزم تہ ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 داکتہ وہ یونہ بہ پنچو کین وہ دابندہ تہ دا کھائے نہ دے سبے پندہ
 طواف نہ پس دے کھائے کین خہ و اجوتہ او دریکم تہ ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 بیان خوا کین تہ نہ زوم دے دلہ و رشہ پہ ستا تہ یزے ویرے آخکہ آب
 دد ذق اہم د علم د شفا سوال تہ او دریکم تہ ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 بادشاہ تہ داسے وایمہ عالی تہ تہ کریم تہ تہ پہ ہر کھائے رحیم تہ
 تہ تہ پنچے کلہ ستان چہ یزدم صبریزم تہ ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 خہ خوازم خدایدہ ستان چہ دوستان کما غفور شوقہ زہ تہ تہ نہ پورہ
 پہ تہ گرانہ نہ دے بس پہ کن و پورہ کیلیم تہ ہر کھائے تاتہ ڈر یکم
 کما غفور ناہل متورن چہ تہ طوف و تہ دا اول خوتہ رحمت و

میلیم یہ خیر غوارم بل یہ ہیشتم نہ پوچھیکم۔ ہاں تاتہ تاتہ ڈریکم
 چہ دیو شوم دی نوہم تہ ودرکوی دے خیلو تاتہ کلک شوی جماتی نہ
 سو انگلاے یم لتانہ بل تخذایکو کہ او دریکم۔ ہاں تاتہ تاتہ ڈریکم
 خا خود غہ سوال دچہ کوہم تے خیلہ ر یہ۔ بنخہ یم دیو بے ادبہ
 دچہ کارو نہ گران دی خہ پوہم نہ پوچھیکم۔ ہاں تاتہ تاتہ ڈریکم
 سہ دے او بو اوشی بطور نیشیت وائی۔ ب دزہ ونا پاک وائی
 دا چہ کھو بند قبول کوہم تے قیامت کبں نہ کیو پوہم۔ ہاں تاتہ تاتہ ڈریکم
 رحمانہ تے ناجورہ ساندہم وھہ نین دیوے۔ ہاں سو در دکنن نین دیوے
 کوہم دتہ کش کوہم واپہ نہ ہم نہ خودیکم۔ ہاں تاتہ تاتہ ڈریکم

چہ پوہم تاتہ تاتہ ڈریکم

دچہ پہ بارہ کبں حدیث

وائی چہ پوہم درخ خوب بنی دمدینے منورے جماعت کبں سہ د خیلو۔
 ملگرونا ست و نو پوہم دودہ ستہ مجلس تہ داغلہ یو خود مدینے منورے
 او بل د طائف نہ برہ دے طوف قیامی وک دے دو او پوہم لا دکنن
 صلا کرے وہ چہ جماعت کبں بہ د خوب بنی نہ خہ پوہم نہ کوہم
 او دایے مقور کرے وہ چہ د مدینے منورے ملگروے بہ سو الوہ
 کوہم چہ دوئی کینا ستہ نو انصاری دمدینے حضوت تہ اوہ
 چہ خوب نہ بنی مو بن نہ تاسو نہ یو سو الوہ کوہم جواب را کوہم

تر مطلق قدم دے کہ اوس موند پہ نور و سود لوک بنی را و ذر
 نو حساب ئے د خدائی سہ دے ہفتہ حساب نہ عاجز نہ کے
 صاف ایمان او یقین د بنی پہ احاد پیکار دے بے یقینہ سکی
 خود - غیور منظور نہ دے

(س) نمک چہ واجب طواف او کروی نو گویا د اسماعیل د
 اولاد نہ ئے یو غلام آزاد کرو۔ (غلام ۱۴) د اسماعیل د اولاد
 غلام آزاد دل پہرہ لویہ خبر دہ د غلام دھار اندام پہ
 آزاد اولاد آزاد کوئی ہار اندام د اور د دوزخ نہ آزاد دیگی
 (س) د صفامو دہ پہ منج کبئی نو کنا د صند د اسے دی کہ بس
 غلامان چہ آزاد کوی۔ نو پہ او کہ کنا د تہ کہ گویا او گیا غلامان آزاد
 شو (فکر او کوی) د نمک بنی حدیث دے

(م) پہ عرفات کبئی نور پہرہ او بختہ نوادہ و ارکام ذیہ یخن
 او کرمی د بھلے مسلمان حاجی تہ خدائی گوری او ملا نکوتہ پہ
 خور سہ وائی گوری: کجا بندہ تہ بختک د دوزخ د عذاب
 نہ بختہ غدا ہی خنک چنے دھی اخہ دہ مادہ قول کنا ہونہ
 معاف کرے۔ (۶) پہ قربانی سہ د خدائی پہ خزانہ کبئی ددہ
 ک رنگو دنگو موا تہ جمع شو و ع شی :

د اچ دے او دائے نو اپونہ دی، نو د دومرہ لڑی کار د پارہ
 حاجیا نو نہ توفیق و د کوی چہ گویا خیل د بہار تہ دے دا غوازی

دے گویا درباری شی، نوذباد شاہ د درباری ناسے ولادہ
 ویسہ او خوب، خبرے اتے، یوبل سے سلوک او معاملہ -
 عبادت او طواف و تلاوت اور ریاضت خمورہ پاک او د خدای
 د خوشے پکار دے، کیدے شی چہ دکھی نہ جاسوسیان دہ
 و حال نگوانی کوی او کہ دہ کادہ یار قابل بیانہ مومی،
 نوذباد نہ یاد دربار نہ سیر کدا اٹھی ۛ
 نوچ دہ یرو ثواب و عبادت دے خود پر و احتیالو نو نہ
 چک دے دب و موبدہ دچ آداب او بنائی ۛ

حرم او کعبہ شریفہ

داتیک عربی دے، تاسو پہ دے کتاب کین دیوخلہ اولوسہ
 خو پہ مطلب لے لاندہ ئی یوہہ شوی سحرم دہکے معطلے نہ چاپیوہ
 پہ یو سومیلہ کین چہ کومہ ٹھک دہ ہفتہ وائی اد اٹھک دہ یوغزت
 قابلہ دہ، ددے پہ شان پہ دنیا کین نوذک ٹھک نشہ او داوے
 د اٹھک چہ ہساکہ خمور بنیکہ آدم ۴ جنت نہ ٹھکے تہ داکوز کوہ
 شو نوذ خدائی نہ لے مدد او غوغتہ چہ دیہ شیطان خوٹہ
 پہ جنت غزندی پاک کائے کین پرے نبسورم پہ ٹھک کین بہر مٹہ
 ونگ پریدہ دی تہ کما حافظ او ناصر شے، نوخذئی و دلہ و حفاظت
 د پارہ ملائیکہ دا اولیوے او دھنوی دہکے نہ چاپیوہ او دریکہ

سو کئی نے کولہ داسو کی پٹہ دغہ حد و دواو لگیہ کو م حدود چہ
 د حرم دای نود اٹھکہ حرم شہ - دویہ وجہ دادائی چہ ہا کلہ
 ابراہیم حجرا سود پہ کجہ کیبہ نود اکتہ دومہ پوقیل چہ
 پہ میلہ نود دے رنہ ادریلہ ادا د نر اتودے حد و دریلہ
 کو مہ چہ اوس حرم وائی - نود ادریلہ سود دہکتہ حرم شہ
 دیمہ وجہ دادای چہ پس د آسمان نود اٹھکے د پیل ائیں خدای
 پاک ٹھکے آسمان تہ او دے ائینا طوعا و کرہا - یعنی ہا حکم پہ
 خوبنہ امنی نود وائی چہ دھکے دے حصے جواب و د کو د چہ ائینا
 طابین - خدا یہ موزخو متا بعد اریو نو ٹھکے دے ٹھکے تہ دا
 عزت حاصل شہ :

وائی چہ آدم اودہ طواف نہ او کورہ نودیت اللہ دروازے
 تہ نے مخ کو داود و رکعتہ واجب موزخے او کورہ بیاملتہ
 نہ داغے اودا دعائے اولوسہ : **اللھم اےک تعلم میوی و**
علائی فی فاقیل معانی و تعلم ما فی نفسی و ما عندی فاشھری
د زوی و تعلم حاجتی فاعطنی سوائی اللھم اےک اےک اےک ایمانیا
قلوب و یقینا و فاقی اےک اےک اےک اےک اےک اےک اےک اےک اےک
بما قضیت علی ، دای چہ آدم اودا دعائے اولوسہ نو خدای ورتہ او
 چہ ماستاد محابولہ کورہ اوستا پہ اولو کہیں چہ شوک دا دعا دادائی
 یہ دے دینا و آخر حاقو نہ تریمہ کورہ ، ابن عباس دادائی چہ

وائی چه الله پاک همراه شیپه او در رخ کنی په بیت الله شاپور شله
 رحمتونه کوزوی ^۷شیپه د بیت الله د لوا ف کو نکو دپاره -
 مخلوینیت په بیت الله کنی موخ کو نکو دپاره او شل یو ائے د
 بیت الله کو نکو دپاره ابن عباس د نبی الله د ایت کوی چه په دوخ
 د قیامت به حجرا سود له خدای د ده سترکے دد کوی چه دابه پر
 لیدل کوئے شی او یو که بر به به و د کوی چه دابه پر خایر کوئے شی نو چاچه
 داسکل کوئے وی دابه ده ده دپاره شهادت او کوی - حضرت عائشه
 وائی چه خلقو حجرا سودی پر خلکوی گودی دابه ستاسونه دکن شی
 محکم چه دا خود جنت گنهر ده او د جنت خیزونه دلته د پاتے ندری
 دابه د قیامت نه ممکن او چیت شی او بیایه قیامت کنی د شهادت
 دپاره د اشی : ابو هریره وائی چه حضرت رسول وائی چه حیا
 حجرا سود له لاس ورو د کو نکو پیا د خدای سی مصافحه او کوه
 چاچه د حجرا سود سی دعا او کوه خور به قبوله شی په بل حدیث
 کنی دا غلی دی چاچه پیغمبر نه دے لیدے او د هغه سوکے بیعت
 نه دے کوئے نو حجرا سود نه لاس ورو دل دای چه پیغمبر په
 دکن یانی او قیاملائیکه مقور دی چه د دعا کو نکو په دعا امین وائی
 او دلته دعا ما ممکن لیکله ده : د کچه شو یف یعنی د آخری
 او نیم سوره کاله او شواو پدے کنی هیت نقصان نه دے داغے
 سی د باد و نو باد انوفچه پدے کنی هیت آبادی دے یح پاتے کیل

نشی - داسے چھوٹک نشہ چہ چاہیت اللہ شریف ٹخنیں نہ وی لیدے
 اوکعبہ او دینیا او دے بے ڈرہا پاتے شی - قول دگوترو او نوروہ دغو
 سیلو نہ دگبے دپاسہ جلا کیبوی او ائی چہ ناجوہ مے ددوغ دالی
 دپادہ پہ بیت اللہ دپاسہ خان راغور دوی نوٹوک فوراً جوہ شی
 او ٹوک خود مے شی او دے ثبوت دادے چہ کہ کونوے پہ کعبہ کینا
 نو دا غلافونہ بہ دمرغور غلورک دو او حال دادے چہ دا بالکل -
 پاک وی - وائی چہ ہا کلہ دگبے دجند دے کبھی دچار او دکی پہ خولہ
 کین یکنو دے شی نو ہفتہ زرخا شتو و عکری کو بخی بردار بہ مکہ کین داسے
 کوی او چہ ہا کلہ جند دے لے شی نو بہ سو نو خلق دمنہ و دشی او ہفتہ
 پاکین کائے شی - کعبہ ہفتہ دخت پہ ستر او ددو کین دطواف نہ نہ
 خانی کیبوی - وائی چہ دابن زبیر جنک دا وخلق پہ جنک دایہ وین دگبے
 نہ چا پیرہ طواف کاؤ ÷

دکعبے دے عزتی نتیجے

وائی چہ شیخ دین بادشاہ ددہ تہ دمنیل قبیلے خاقان دے چہ داکعبہ
 انہ دے او پہ یمن کین یوسنہ مزید او کو جوہ کوہ خلق بہ درتہ حج لہ دایا او
 ستابہ پر نو مکیبوی دہ دا خبرہ خوشنہ کوہ او دا ادا دے او کوہ پہ دے
 ادا دے سوہ چہ نو حیات کوہ زویہ تودہ تیادہ سیلی دا غلام دد بادشاہ
 اسونہ او تریک او یہ نو کین غلبہ پیدا شوہ بادشاہ دخیل مجلس -

عالمان دا او غوخته هغوی تر پوس او کړو چه موږ غوږ بیت الله
 خواکین مقیم یو تا سوخته بله اراده غوږ نه ده کړه ^{مستع} ورته خپل حال ده
 هغوی ورته او دے اهله اراده کړه کوه و د شته بیت الله طواف کړ او
 غلاف ورته ورته غوږ ستوه قویانی او کړه اذ کبیه و خادمانو خدمت او کړه
^{مستع} سل سل اوسنان د دوغی حلاول شوو کول او غلاف ^{مستع} کبیه ته
 ورو غوږ ستو اخیله خلاص شو او په بعض تادیجی کتابونو کبیسیکي
 چه تبع له دے اراده په وجه د شپه دوغ او ده وچه سکودا پاسید
 نور وند و په دے د عالمانو نه پوس او کړو هغوی ورته تجو
 او ښو ده او دے بیا جوړ شته خوک والی چه سوغی شوه او نو
 بیلل تر شوی و شوا بد بوئی به تر تل پین شوا نو بیا په چغو چغو
 کبیس ورته عالمانو دا تجويز او غوږ نه نو جوړ شو وائی چه اول غوږ نه
 په حکیمانوس کړه و خو هغوی ورته جواب و کړه و چه دا گنج
 او پم محمد نو په کتابونو کبیس نیشته نو بیا هله عالمانو ته محتاج شو
 او دا هسه قصه نه ده ، خدائی په خود کتاب که فرمائی چه -
 وَمَنْ يَرْدِفْهُ بِالْحَادِ يَظْلِمُ نَفْسَهُ عَذَابُ الْيَمِّ ط -
 شوک چه په بیت الله ظالم کول او غواړی نو خه به در له دردناک
 عذاب و کړم :

مقام ابراهیم

دا یوه کتنه ده چه ابراهیم ^ع په پراول و او د کبیه آباد ^ع به ^ع په

کلیلہ کو یا با تقد رتی و نگید و نکے اندر پائی رہ۔ بل روایت دے چہ ابراہیم
 پہ دے کتہ اود دیدہ او خلقوتہ بہ شے رچہ دیارہ در تلو چہ و ہلہ
 اوبل روایت دے چہ داہد کتہ رہ چہ ابراہیم پر چہ اپنے رہ او
 نگود و رہلہ سو و نیچہ کیلے شے چہ داد رہ و اہ و اوقات پہ مختلف و ختہ
 کبن پہ دے کتہ شوی وی۔ وائی چہ دایو خنککل قلدے کتہ رہ او د
 ابراہیم ۴۱ داوہ کتہ نینہ پکبن دی۔ دے تہ دس و زور و دہ طوقہ تر
 غابہ دے دی دے دے دے یجید او نہ خرابید و پہ خاطر کلک اعظام
 شو دے دے داکتہ پہ یو کلک کلبند کبن پہ پنچو کبن بند رہ دہ وائی
 چہ داکتہ د بیت اللہ سہک دوہ و نر دے و چہ دے او کبیت
 اللہ پہ منہ کبن بہ ہیلہ بڑہ تیریلے شہ
 د دے مقام ابراہیم تعریف قرآن پہ دے الفاظ کہیلے دے
 د ائجند و ائجند مقام ابراہیم مصلیٰ (ترجمہ) پہ مقام ابراہیم
 کبن موثر او کبری۔ او پہ حدیث کبن داعی چہ دکن یمانی، او مقام۔
 ابراہیم بہ ہر یو دایو قبسی غرہ شہ شے او دی بہ شاہدی کوی
 دھہ چاد پادہ چا چہ دی مہکل کوی دی او دغلہ موثر کوی دی
 د مقام ابراہیم خکلول او مسہ کول نشہ د

حجرا و میزاب رحمت

دچو اسود نہ چہ طواف شہ و شے نو دد او دہ د بیت اللہ داشی بیاد پسے یوہ

نوئی لادداشی چہ دامنہ یوہ کنیر فی غوندی دہ خفے تہ ورتتہ دہ۔ پیر طوف
 کنس بہ پیر دے لادنہ وردے دے مہ دے جیو لا دوائی او چہ دتہ ورتتہ نوڈ
 کجے شہینے دے دیوال سوہ خلود لاسہ کھائے چہ یوہ یوہ مصطفیٰ پر جو رہ دی
 او کہ یوہ اوگوس نوڈ غلے پیر مہ دے جیو کنس بہ یوہ مینا پ رحمت او دینے نوڈ
 دیوال سوہ کھائے تہ جیو دوائی۔ دے پیر بارہ کنس حضرت علی دوائی
 چہ خود بنی ابوہ یوہ غمی جی تہ او دے چہ دے جیو پیر دروازہ یوہ ملائیکہ
 دہ شوک چہ دے جیو تہ د نفل یا واجب موئم د بارہ ورخی نوڈ ملائیکہ ورتتہ
 دوائی، مغفور اللہ ما مغفی کما تیر کنا ہونہ معاف شو او س نوڈے ژوند
 شو دے کرہ او دے جیو پیر بلہ دروازہ بلہ ملائیکہ دہ چہ ہف دے سوہ
 تہ شوک چہ موئم او کوی او باہا او غمی دوائی چہ مہو مالک ان کنت
 من امۃ محمد صلی اللہ علیہ وسلم، پتارحم او کوسے شہ کہ پیر امت د محمد کنس پیر ہیز
 کھار پاتے شوے۔ دوائی چہ پیر جیو کنس موئم داسے دے کہ چہ پیر کجہ کنس
 دمنہ موئم او کوی کھک چہ دا کھائے د کجے نہ خلود لاسہ دے خود آبادی
 نہ پاتے شوے د پیر دے جیو کنس خاص د میزاب رحمت (د بیت اللہ چہ نالہ)
 عبادت او موئم دیر مقبول دے دوائی چہ د میزاب رحمت د لاند شو کہ موئم
 او کوی نوگویا داسے پاک شہ کہ چہ د مردنہ او س پیدا شو چہ پاک دی
 حسن بھری دای چہ حضرت عثمان غنیہ ورتتہ کور تہ راشے نوڈ کور
 خلقوتہ لے او تہ تا سومانہ پتوس نہ کوی چہ خہ د کوم کھائے نہ انعام
 ہفتوی ورتتہ او دے۔ د کوم کھائے نہ دا غلے۔ دہ دے۔ خہ خود جنت

یہ دردانہ اولاد روم، او حال داڑچہ دے د میناب رحمت دلاندا
ولاد د خدائی نہ تے سوالونہ کول نہ وائی چہ دے ججو کبیں د
اسماعیل بتبر دے اود غنہ وائی چہ دلہ د ہاجرے دفن ہم شویا

د زرد سرپے

ہیرے ودخے شوے دی چہ خہ یودرد کبیں کیریم او نیکلوتہ ہلو
اور کاریکم نہ تاسو بہ وائی چہ کھنے خہ پہ وجود ناجورہ وم بخونہ
خبرہ د اود چہ مادہ کے معطی اود مہا پنے منور دے د حال تو بہ پایا
کبیں خہ دیر عجیبہ عجیبہ کتابونہ اغشتی دی پہ ہغوی کبیں دہ کے معطی
د بنیاد د غر و نود کو یا نو د پغمبر د کو د مبارک او خاص کو د کجے
شی یفے د کھتے کہتے خہ پوخ د کر دے ہغے تہ پودت دم۔ یو طرف
تہ بہ م دے تہ کتل چہ خہ ادم پیادہ د ہندوستان نہ پہ شلکونہ
کھن ادا کجے شوی یفے تہ یو اٹھے د دے گناہ د معافی کو لو د پاد د اغلے
د چہ خدائی ورتہ اود دے دادانہ مہ خوردہ او ہقر او نولہ ہقر د
د پادہ خوموہ ڈر اکھانے ادا کو دے: خوموہ تے طوافنہ او کوہ او
خوموہ چغے تے او ہلے او بیابا تے او وھلے نو ہیلہ تو بہ تے قبولہ
مشوہ۔ ولتہ کہیم د گناہونو بوجی بے شمارہ بے تعداد د خدائی
او د بنیاد مود حقوق ضائع کو نکے۔ پہ دیر ناز او غور پہ جلیونو
او د خستونو د سونو رو پود بہتو سکہ پہ لادی پہ داک ٹاپی د اود

پہ جہاد پہ موقتہ دکن خہ پہ آدم پہ سفوراد وان یم کہ پہ لادے
 کبی موئم او نہ شتو نو خیر دے۔ ولے حاجی صاحب حج لہ ودان دے
 پہ لہ کبی ذکر نشہ تلووت دقوآن پاتے دے، پہ مرہ کیدلہ
 خود اکونہ دی غوری دی۔ میوے دی اشوتیونہ دی۔ اودا سے
 نعمتو نہ ارم یم خودم چہ ما پہ کور کبی دھیفے نوم نہ واودیدے دے
 حاجی صاحب دے کہہ: ان خود اک خود دلہ دی پکار دے چہ تپ نہ
 شی دملگرو سہ جہکڑہ دہ۔ ہلکہ عہ لتانہ پہ خہ کم یم:
 تہ پکشی لا کوم خانسا مان دا غلے تے۔ بیہ تہ پریہ تا غونہ ما دیو لیدلہ دی
 پہ دے مستوا دیے پروا ہو کبی مکے معظمے تہ دا غلم چہ کعبہ شہ یقہ یم۔
 اولیدہ۔ ذہرہ خوم اود دینا آخورد دے دپارہ دا غلے یم خوما د کعبہ
 پہ بادہ کبی نہ چوتہ دملہ صاحب نہ خہ اودیدلہ وکونہ مادا غاوری
 کونہ لے وہ چہ کئے پہ حج کبی بہ ددو پو، منظروری، د خود اک خنباک
 د سامان اود دیو غور دہ نہ سوا بل خہ یعنی د حج مسائل ہم پکار
 دی پہ دے وجہ بکہ نولہ کعبے شہ یقہ تہ اودیدم ادا سے ناجا تہ
 وم چہ دینت چل نہ دانہ، دینت تو لو خائے نہ پیشہ نم، د جھوسود
 پہ مخا کید نہ پو ہیگم، سو کڈا دہ بہ کور حکم خبر نہ یم دکن یانی
 کم خائے دے ا دھلتہ بہ خہ وایم، خبر نہ یم، پہ طواف کبی بیشہ وایم
 پیغبر انوچہ طواف کا ڈاھقوی خہ ویلی و۔ بس دغلہ بہ لکہ
 دیونو د کعبے نہ چا پیوہ کور خیدل شہ و غکری، بے خایہ سلاہونہ

کوی، کله بوه بوه کچه شو ییلے نه گودی کله یو په تهیله وهی کله بل
 اود طواف په کاشی کنبی او تر اود کورگی بکله په مزدور دخی یو استاذ
 انیسې هغه راشی او یو پوره کنگی راوان کوی اود غی ناپو په
 چلے ته خه عربی تکی والی - دے طرف ته اودید و نکی کله خواړو
 وانه مودی، او که واؤدی نو هغه وییلے نه شی، کله چه میهم ادائی
 نوبه دے نه پوهیگی چه حبا د دے ویلو مطلب خه دے ؟
 خلاصه داده چه د طواف نه غوبل جوړشی دا چله چه روانه شی
 نو خلائی و خایر کوی په خلقو داسے ورخی چه اکثر خلق یو خوا بل خوا
 غور زوی او تر پکے وهی په دے کنبی دے کوم نه وی که دوستو پاته
 کیږی نو د استاد سبق نه آوری او چه روا نوری نوبیانو طواف
 او نه شته او پخپله خوشه ورتله نه - چه کنبه په لاره تلے او هغه
 ئے وییلے په دے لولقیه او کله طواف اوشی او چیر زده اوشی -
 حکه چه معلوم صاحب به بله چله هم له بیائی چه دده پیسے اوشی که
 داکندل خه او کنتی او که نه کنتی بلکه د کپته په کاشی که زیان
 او کوی یو حاجی صاحب دعوه او کوی چه - پرې زده مریه نه خو
 روستور دستور اتلے،

حاجی صاحب عین د حج په خاصو وړو کنبی راشی، دستور
 مختلفو مشکلا تو د رته بیل تکلیف رسونی وی - او بیا کاشی نا
 اشتادی په تادی تادی کنبی د کچه طواف او کوی او بیس بیا

چہ نہ روان شے، منی، مزد لہ، عرفات، دھمی جہرات
 قربانی، خلق، داتکی نہ وہ ٹھکنی چوتہ اود دیلی وی اونہ پر
 پوھیکی داتول کا دوتہ نہ معلوم پہ نقل دے اوکری دے پدے
 نہ پوھیکی چہ دام شہ اوکریہ اودے م اوکریہ۔ داکار چاکرے
 وڈ او ما پہ شہ فرض اوکریہ۔ حاجی دورہ اچہ دا یو حقیقت
 دے نو خفہ کیڑہ مہ۔ او پچیلہ جواب داکر کچہ دے عمل
 بہ شومہ اٹھوی :

اوم، خود یو کوتاھی دیارہ پہ شلگونہ شلہ داتلہ، ڈہا کانے
 اوسوالونہ وڈ اوکھاسا چوتہ یو ٹھل داتلہ اوشوا و ہضم
 پہ داتے حالت کنی چہ کو م مایان کپڑہ او بیاپہ دومرہ پیتھ پیتھ
 گناھو نو کنی داتلہ او پہ طواف کنی پہ منہ دا او تریکو کو ٹھیل
 چہ ڈہا نیشہ، اتلہ سے پہ قلارہ لگول نیشہ نو بڑ فکر اوکریہ
 و غے دتو دو پیچہ برانہ، یو لیا نو اصالا نو دے چہ دیارہ پہ کلا نو
 ٹھکنی پتارے کول، پہ قدم قدم دعا فی غوغتہ مو ٹھو نہ پہ جہاعت
 سبہ باقا عنہ پہ لاد کنی کول، تلا و قنہ کول۔ امر بالمعروف، اہ
 نہی عن المنکر کول، تول اتلہ امونہ قابو ساتل اوچہ کیجے نہ
 پہ داغہ نو بیابہ درتہ پہ کلونہ او نیاشتو پراتہ دو اڈرہ اوکریہ
 نوے ستاؤتہ شے یو وڈ، پہ پوھہ پوھہ او بنہ پہ توجہ بہ شے
 زالمی کولے، سچا سے بہ شے لکولے دطواف پہ وخت کنی

بہ نئے داخیال کا وچہ یہ خشک چہ کہ طواف کوم دغسے برہ
 آسمانوں کو کئی دیکھے ہا المقابل ملائی کے دبیت المعمور نہ طواف
 کوی، دیہ دیہ فضل دے دے چہ ماغونہ مختور دن ددوی ہسے
 طواف کبی ادنگا و خہ - دلہ اسماعیل ناسہ کرے وہ ادے
 زمزم سوہ ہفہ دتندے نہ لے دھلے دے اریہ داہفہ حجومفا
 دے چہ دلہ خوب نبی ولادہ او ابو جہل و رباند حملہ کرے
 وہ اوچا و رباند لوی غور زوئی و دہ دلہ سجدہ کوم
 او دہفہ نبی یاد تازہ کوم او پہ دے حطیم کبی دھا جری بی
 بی قبر دے داد او کرہ چہ یو شو و کعبہ موئم خو پکینی اکرم
 خہ داد کعبے شریف دد و اذہ وہ چہ نو بی دنہ لاپہ نو
 خان پسے نئے راپور دے کرہ اوچہ دیہ ساعت پس راوت نو پہ
 دد و اذہ کبی ادو بی او خلقوتے و عطا و کرہ داد او کہ چہ نم
 پہ غتبو غتبو لادہ او وودم اوہ! ہفے لوٹے ہسوا پہ دے ملوئم پورہ
 خیلہ سینہ او ذرہ او نکو او دخیل امت دپادہ نئے سوالونہ او کرہ
 اے خدا یہ ما ورتہ او دسوے چہ داد گناہونو تیخے سینہ
 و دسیہ او لگوئم او چنے سورے و دسیہ او ہم او دخیل
 بنی دپاکے سینہ پہ طفیل دخیل ذنگ و ہلی ذرہ و صفائی سوال
 او کرہ او داسے بشکر او یا سم چہ اے دیہ چوتہ کہ او چوتہ
 داسے جو اکلانے او پاک ٹھانے تہ داتلہ دیہ خہ دیہ لوی۔

احسان دے، ادا خوب بنی دے سینے پہ کھائے کھاسینہ لگی دل
 در از شمع کجے لہ تا قویان شمع۔ اے خدا یہ کجے خود دے۔
 قابل نہ و م خود تارا و ستم اوس خوستا میلیم یم ستاد و خیر لقا
 یم او نہ چار و تو نیکی سوا نگرے یم رہ ستا پر غمہ کیگی نہ او
 کھا بہ پر کا دا وشی دے دہ نہ ما خانی پرے گدے دے
 او داسے بے چنے سو دے او دھم او بیا دے خوب بنی دے سجدے
 پہ کھائے دہ رکھتے واجب طواف او کرم بخیل تندی نہ
 او کورم او دے خوب بنی ۴ ابراہیم او ادم ۲ تند و تہ او کورم
 او پہ ذاد ذاد ڈھا او کرم اچہ گورہ دے فضل نہ لافور
 او گورہ۔ چرتہ داپلیتا او ذلیل تندی او چرتہ ہڈ پاک
 اوستا پہ مخکنی پرانہ تندی ادبہ: پہ دے نقل م اد بخبے پہ
 دے لگو سجد و م اد بخبے رہ: چہ کوم کور دے خود
 بنی غوغتے دھرم مالہ دا کورے او کوم شونہ چہ تے پناہ
 غوغتے وہ دھتے نہ ما پھر کورے دے
 بنی داسی یکے دے چہ کھا پہ ذرہ کبی را او چتے دے
 او دہ پر خفگانہ نیچے ورھے غلے غلے کور کھیل م یو خواہیم
 حمان نہ کتل او بل خواہیم دے مقام تہ کتل، نو خدا تے
 د ما او تاسو پہ دے پوہہ کورے چہ دے چچ د پادہ ٹومورہ
 پتادے پکا دے او دا ٹومورہ نو تے عبادت دے دے:

دجج اراده لودنگی نه پکار دی چه یو کال مخکنی د حاجی عالم
نه خوچه د ذوق د درد پکینی وی سبق آوائی او بنه د کمان په
تولو حال تو پوهه کوی نوییاد جج له راشی چه د جج په خوند
پوهه شی - یو اے د درد پوادمظود و په ججو فو هغه د زنگی
انقلاب نه دا مخی کوم چه د جج کو لوم مطلب دے

خود دینه دامطلب کما هم نه دے چه د دغه حاجیانو جچه
شده و ددی نه هلا د بانکل جج نه دے نه : دا جج دے
خو کما بیان د مکمل او پوره فائده من جج په پار کبئی د
کویا چه عوالم مکمل او پوره جج کول غواری نه هغه نه پکاری
چه د دے خوب و خیال او ساتی کو دے چه مایه مختلفو ملوک
نو کبئی په دے مضمون کبئی بنکاده کوهے -

که چوے ته یاخه د بل جج ته ناقص وایور چه کما او
اونه شخه د گل چه د دو پو تیادے کو د غصه په جج بانس -
کمان مخکینی پوهه کور او بیائے او کور و نو په داسه حال تو
کبئی به تاته بیاضی حاصل شی چه ته ناقص او اے کوی چه ته میده
د کونیت د جج نه نقل جج هم نه کوهو دا جج یو نوی کناه دے کف و د رتبه
شودید دانا پوهه حاجی په نقل کولود جج دیاده د تلونه پس د دے فوض نه غلام موشی
او همدونه پکینی کوهو شوه چه کور نامست یو او تشی په موشی دونه جج او د کوهه پور
تو دے کو دے

دیر کارونه وی اودرے یو شو دی نو بے د نفل نه بل دے
 غریب کوئے خه شی، نو د خدای دپاره ماداحال اودک تاسو
 خفه کیږئ مه. خکه چه هر حاجی کوتر راشی نو امیلونه ورته
 خلق واپوی او بیا دپه اعتباری شی په جرگو کین کینینی
 او گویا درے خاور میاشته کین د قوم مشر شی اودم خلقو
 پرته دیر اعتبار وی خو چونکه د غریب خو نقل چه کرته
 دی چه یو شو ورته تیرے شی هغه د کاغذ کل مرادے
 شی، بیا په کین رنگ پاته نه شی اونه بیا د تاخ د کینودو
 دی. یا هر دیران ته گذار شی.

حاجیانو روزنرو! پکار خو دا دد چه داحال تاسو مخکین
 وینل دے. او ما پرته دچه دراتلونده مخکین عمل کرته
 وئ او بیا چه له راسته دے خو تاسو په بوسو کین او په
 بوتله او چا پوهیدونکو دا جرأت او فکر و نو دا ترخه
 گوټ خما په نصیب لیکل شوت و د ما اودک د خدای
 شاهد دے چه ما بے د دے نه چه خدای همدننه
 جوته مبرور جوته او گر خوی بل خه نیت نه دے
 کرته. تاسو چاچه چه کرته دے. هتوی دهم خفه نه
 شی او کوشش د ادری چه بیا که نصیب لے شوت دی نو په
 صحیح طریقه دچه دالو لے نرض ادری او چاچه چه نر دے کرته

هغه دهم اول اول تيارے شروع کړی چه مسئلے
 د چ زده کړی نو بیا د چ له لاره شی چه داسے چ ے نصیب
 شی نو بیا به ماته دُعا او کړی چه یره یو مختون کنه کار د
 خدای د رضا دپاره چه کومه د چ طریقہ بنودلے ده هغه
 خو د یره خو ده خدای د هغه او بنهخی ربه ! تاته معلومه
 ده چه حُما والیکل خالص ستا د رضا دپاره دی په خپل جناب
 کښی ے قبول کړے او موثرله د قبول چ توفیق راکړے آمین!

د چ سفر او د حرم شریف ۶ ذیقعد

جنازه

د چ د فرض کولو عرض د مسلمان په نظر کښی د آخرت نقشه
 راوستل دی او ده ته واخوډنه ده چه د مسلمان د پیوی
 ژوند خان له خه حقیقت نه لری دا ژوند خو د آخرت د
 پاره دے او ورته په لا اَله کښی را بنکاره کړے شوے ده
 چه غیر الله هر شیخ چه دے هغه هسے باد دے نن شته
 او صبا به نه وی استا دپاره "إِلَّا الله" یو د الله د رضا
 طلب دے چه د مسلمان دا ایمان او یقین نصیب شی انود
 دُنیا په کار کښی بوخت او په د یر وگتوختو کښی پروت کلمه کوته
 پنځه وخته چغه وعله شی چه اِلَّا الله او دے خو راشه

والا الله دمنلو ثبوت ورکړه، ایماندار او د غیر الله نه بیزار وکړ
 تله کیندی او د الله سره د لوی پوره کولو د پاره مانتو ته ورشي
 د امشوق ورته حکم کیږي چه نن نو دے هر ځای چه دے کچه
 شریفه ته به مخ کوی خو یو دخت به بیا داسه هم راشي چه
 دے به عین کچه ته مخی او هلته به بیا د دے مشق په خوندو
 پوهیږي

بیا په دے مسلمان دروژمے کلین امتحان کینی چه کوره
 د لوگم ځان عادت کړه د الله رضا کتل آسان کار نه دے
 تنده او لوکه هر کال یوه یوه میاشت تیره ده پتا به داسه دخت
 راجی چه ته به پکښ اوکے تگے کیږمے

بیا د زکوة د کولو عادت په کښ پیدا کړی چه مال د خدا کچه
 نامه لښت زو کړه یو دخت به ستانه په سو نو روپی لگی چه
 ته د دے عادی ئے.

دغه داسله جاری وی چه دا کچه ته مخ کول لوی ده
 تنده تیږول او زکوة د کول خدای ته قبول شی نو اوس ده
 باندسه آخری امتحان راشي چه هغه ته به دای ده ته د خدای
 حکم راشي چه تر اوسه خوتا مخ قدره کچه ته کاو او پنځه دختا
 به کچه ته د لار دے داخه د کچه لار داخه چه خوندونه داخه
 او د کچه ښکاره اواز او برکات او دیني خوندونه لار او کچه ده

پہ کہیں پہ لوہے تندے راجی نو خیر تہ خود روڑے عادت
 لے پرداہ بہ نہ کوئے او پیسے بہ و حرم پہ لاد لگی کلہ بہ د پیسے
 پہ خائے روپی اد لہری. خوتہ د زکوۃ عادت کے تیار شدہ دیت
 پاتے شہ بال بچہ، د کامداری، زمینداری او د کورنہ درے
 خلوں میا شے باہرت و تل نو درے خو پرواہ نہ لہرہ دا
 موٹہ، دا روڑہ. او دا زکوۃ د کاروئے خو تاشکے کوی دد چہ
 تاد چیل بال بچہ، د کامداری، زمینداری او دھنے نہ د خیر
 حاضری پرواہ نہ کولہ تاخو لا الہ پد صدق و پیکہ دو د الہ
 او گناہ مسافری دہ خیر دے امتحان دے. د لا الہ نبوت
 او د اللہ رضا دہ.

نو دا پہ ریتیا د پٹ روڑہ او زکوۃ منو کے سہرے کورنہ
 بال بچہ تہ، چیاو خپوانو او معاملہ تہ سلامہ او گری دد ازہ
 روپی پہ جیب کہیں دا چوی او د لوکے تندے، شوگیر و پہ
 د متو نو کہیں د شہ لو او زورے برداشت شروع کوی او پہ
 دے کہیں د کے معطلی خوات شہ تہ اورسی دلتہ دہتہ خائے
 حکم ادشی خد! دیکہ خدہ تہ پہ خپلہ ابادہ کہیں پونہ معادہ
 خہا کور را نزدے شہ اوس دا گنہو لے دگناھونو ککرت
 او د فتنے نہ د کے جائے او باسہ دا پلیمت وجود د پاک کہہ او
 خان روڈے دہ کہہ دہ سپینے خادرسے لنگ کہہ او پیرا کہہ

سے داجوہ ادعات پہ "لبیک لبیک" الفاظ لوئے لوئے چہ
 دھہ چیل دقان عزت، کبر پر پریدہ کوز کوز کورہ، دغہ
 بیت اللہ رائے اوس بہ ورقہ اور سے . داکار اوشی ادبیت
 تہ تہ راشی، بیا درتہ حکم ادشی چہ کورہ! داکور خود گتو
 بنکاری لیکن چہ دیر پہ اوب پہ کیں کرے، ادچتہ خبر سے او
 نہ کرے خبر وہ! دچچر اسور نہ لب پہ شک دطواف نیت اوکر
 اوخاور خلہ پہ دمہ دمہ، ہنکتہ ہنکتہ کورہ، سبحان ربہ
 الرحمن ملہ دایہ . حنا نہ سوالو نہ کورہ ادخان دیر ذیلی
 گنہگار او مختورن گنہرہ .

چہ داطواف خلاص شی نو بیا درتہ حکم دے چہ مقام
 براہیم سرہ دوہ رکشتہ داجب اوکرہ، بیا د زہزم ادبہ خبر پہ
 صرہ گیلہ اوخینہ او بیا پہ باب الصفا درشہ . دصفا صرہ
 پہ مینم کیں اوکے خلہ تملہ راتلہ اوکرہ بیا خلق دکرہ او پس
 اوس دیکے دیدن ادشو خ کورہ کہ ددارہ اختر نہ بکین پہ
 روڑہ کیں تے نو داکار دیر دیر کورہ چہ مرگ، درتہ ہرہ ورم
 یاد دیری او طواف خہ ہن و پریدہ دمہ . دیکے دفضل موئم نہ
 پہ طواف کیں دیر جواب دے

داہر حہ چہ ادشو دا د آجرت دتلو او دمرگ دتیار
 نقشہ دہ بل خواتہ پہ نقشہ شہید لکہ خلق وی، ضرور پہ کیں دہ

درے تنہا ہر وقت مری، دھوی جنازے پہ حرم کی پیدی
 و خواہ شا جنازہ ہم حرم تہ راجی گویا دھری نماختہ مند
 دوستو دمرگ نظارے دی دوسے جنازی دوسے عمر و اودے
 احرامونو او طوافونو مطلب وادے چہ مسلمان تہ غیر اقلد
 ہیچ نہ دے او ایلہ ورتہ ہرختہ ہرختہ دے پہ دے سچ پہ صل
 کنی و لا الہ الا اللہ عملی و وظیفہ پختیدی۔ او چہ حاجی بیرتہ
 راشی۔ او چہ قبول نو دودہ و دنیا محبت کم شی۔ او ہر وقت و
 احزت پہ عم غمین شی، پردی جنازہ خیلہ جنازہ او گنہی خیلہ
 کوکہ خیل تنہا او خیل و روپو کم والے دیو والے دقبرخہ والے بن
 والے او گنہی او دایقین او کپری چہ کہ ڈروپو خاوند پہ آرام کی او
 خوار زار او عزیز سہے پہ سچ کنی سر و ہلے کرجی د غتے بہ بے

عملہ او بد عملہ پہ قبر کنی پہ عذاب دی
 نو گویا د چہ نقشہ او سفر و احزت عملی نقشہ وہ ہفتہ بہ
 دیں خوش قسمت دی چہ پہ دے خیال چہ او کپری۔

اللہ و دایے چہ احبا او ستاسو نصیب کپری آمین
 پہ حدیث کنی راجی چہ چہ مبرور (قبول) عتہ دے چہ حاجی
 کورتہ راشی او دودہ جوہ دن بالکل بدل شی کہ اول پہ عاقتہ
 کنی نار است ووا نو د کعبے پہ طوافونو بہ دودہ پزیرہ کنی کعبہ
 آبادہ شی۔ او کہ دودہ معاملہ ٹخنہ پاک نہ دی نو دیا کو حایونو

په لیدو په ده کبل پاکې داسې اوچې داسې اولنې لودا قبول
چې نه ده - الله د موذن لانا قبول چې اوساقي - آمین

د حج شپږ ورځې

۵۷-۶-۶

دا تر اوسه هر څه چې اوشو دا د حج تیارې دوو چې په
اصل کې صوف شپږ ورځې کار دې چې هغه زه تاسو ته
لیکم اوچې څه پر په هغه ورځ، انشاء الله عمل او کړم
نو بیا به درته دخپل زېږې حال وایم او اوس منځه لیکم -
د لوی اختر په اتم تاریخ په کعبه شریفه کې لوی
قاضي د ماسپڅین نه وروستو یوه خطبه وایي او په هغه
کې د آتم تاریخ نه د حج مسائل بیان کړي، د غصه قاضي
صاحب بله خطبه په نهم تاریخ په عرفات کې او
درېمه خطبه په یو لسم تاریخ په منا کې په مسجد
خیف کې اوردی -

په اتم د لوی اختر د سحر د مائحه وروستو
په مکه کې حاضر خلق د نورختو نه وروستو اول غسل
او کړی بیا احرام واچوی. بیا دوه رکعته او کړي. او بیا
د حج نیت او کړي د مکې محطه نه منا طرف ته چې د مکې
محطه نه درې میله ده روان شي په لار لا اِلَهَ اِلَّا الله

"لیک لیک" استغفر الله او درود شریفه والی. ادھی
 دما پسخین نه مخکین منانه ادرسی او د مسیحین خیف موره
 قیام او کړی او پر دغه ورم شپه کین دما پسخین مایکیر
 ما پنام، ما سخت او سحر موخه او کړی او میا په نفهم تاریخ
 عرفات ته روان شی. د سحر د نهانخه نه دروستو عرفات ته
 روانیدو خبره ده عرفات د منانه شپه میله
 لسته ده، په لار کین مزدلفه په دره میله کین راجی
 خودلته به نه حصار پزی. فیغ به عرفات ته حی په عرفات
 کین د مسیحین غره په خوا کین کونیدل خه دی. د زوال نه
 مخکین که ممکن وی نو غسل و او کړی، په مسیحین نوره کین
 چه مسیحین ابراهیم ورته هم والی خطبه کیدی چه هغه د ادبی
 د خطبه نه پس ما پسخین او ما زیگر موخه دما پسخین
 په وخت کین امام او کړی په مینه کین به دما پسخین سنت
 نه کوی، د عرفات د قوت د چه جات ده او وخت لے د فم
 تاریخ د زوال نه د اختر د سحر پورے ده، د ده د قوت
 په وخت کین به توبه، استغفار، سوالونه او زاری د حان
 او خپلوانو د پاره کوی، حان به دیو ذلیل، مختورن او په
 گناه ککړ کین د ژبا که درمله نو دا د چه د قبولیت نښه ده کین
 نو شکل د ژبا د جوړ کړی -

داد قوف و نور حوتہ پس ختم شی نو دینہ پس
 بہ داهام نہ در ستو دعوت نہ مزدلفے تہ راروان شی پہ
 لارے بہ الحمد لله لا الہ الا الله استغفر الله اولتیک
 لبیک ہیر ہیر دای یوہ محسوسے کنتہ دہ ہلتہ بہ
 گہندے وحی دایہ لارے کیں راحی اود عذاب نازلید مقام
 دے۔ اوچہ مزدلفے تہ را اور سی نو کہ ممکن وہ نوحسل
 سنت د اوکری، دما بینام نہ روستوی نمازہ خلق دعوات
 نہ رادے۔ پہ لارہ ہم دماحہ اجازت نہ دایہ مزدلفہ
 کیں بہ دما سختن پہ وخت کیں دما بینام وخت موٹہ قضائہ
 اد دما سختن پہ جمع د امام سرہ بے دستو نہ اوکری پہ
 مزدلفہ کیں دے ہیرہ شپہ پہ عبادتو تلاوت او استغفار کیں
 تیرہ کری، داشپہ دلیلۃ القدسی تہ زیاتہ دی۔

پہ مزدلفہ کیں بہ شپہ تیرہ کری، سحر بہ لستم تاریخ
 دی۔ دالوی اختر دے، د سحر موٹہ بہ پہ جمع اوکری بیابہ
 پہ مزدلفہ کیں ادیا کانہی دچنہ ہومرہ بول کیں ارمانا
 تہ بہ چہ درے میلہ دہ روان شی نواول کار بہ دا اوکری
 چہ دمناد دریم شیطان تھلے چہ مکے طرف تہ دے ہفہ
 بہ پہ جند جند کانہی ادنی او بہم الله الله اکبر رغبا للشیطان
 بہ پہ عہ یو کانہی سرہ دای او کہ دایلے او تہ لگی خو دخواستہ

حوص کنس کانرے بریوخی نو بس کار تهید دے گئی آده به پوره
 کوی، کانری داتنه یا مخه دحان سره احتیاطا داخل
 بیا به قربانی اوکری بیا به سر اُخزئ ددے ورے کانری به
 د زوال نه مخکس وولی- زنانه به یوه گوته دینخته کت کړی.
 بیا به ددے ورے کارو نو نه پس هکے معطی ته دطواف زیارت
 دپاره داروان شی، داطواف فرمن دے او تر دیار لسم کیسه شی
 خو په اول درم حه دے بیا به که ما سپخین دما مخه وخت و
 نو مکه معظمه کنس د مونږ اوکری او منا ته د واپس روان شی
 شپه به منا کنس اوکری، بیا به په یو لسم، دو لسم او دیار لسم
 ورے جهرے د زوال نه دوستو په ترتیب سره وولی او
 منا ته به بیر ته راجی، په دو لسم د جرد نه پس که خوک هکے
 ته راتله غواړی نو راتله شی. خو سنت دنی ددے چه دیار لسم
 نه هم پاتے شی په دیار لسم چه رچی اوکری نو هکے معطی ته به
 را شی، اطواف صدر، به اوکی، په دے کنس رمل رتړکې نشته
 چه طواف خلاص کړی نو هغه دوه رکعت واجب به اوکری
 داطواف که په دے درم نه کوی نو درخصت په درم د اوکری
 بیا د دزمزم اوبه په مړه کیدپه او خینی، په وجود باند دهم
 واچوی بیا به ملتزم ته راشی او دخانه کعبه درشل به ښکل کړی
 او دپه عاجزئ د دعا گانے اوکری بیا د حجر اسود ښکل کړی او

پہ دے جدائی و انسوس اوکری او سوال داوکری چہ خدا یہ!
 دارالہ تھا آخری راتلہ مہ کہے بیام ہم رادے، بیا دیہ باب
 الوداع باقہ کچھ تہ رادعی۔۔

دا ہفتہ چھ دن چہ دکوم دیارہ مخکن دی ریتارے سفرے
 او تکلیف شوی دوا ددے نہ پس کہ چرے جہاز تیار نہ دی
 نو پکار دی چہ طوافونہ اوکری داند چہ بس تکتہ ہم واعستہ
 اوس کعبہ ختم کوم، دکچے پہ طواف کنش شہیدتہ رحمتونہ کھتل
 دی، نوچہ وقتہ دی نوگتہ دے پرینہ دی۔ نور حال بہ کہ خیروی
 چہ شہ چچملہ پہ دے عمل اوکرم نو تاسوتہ بہ لیکم۔ اللہ دجوونہ
 قبول چہ نصیب کری۔ آمین

دُزِہ لُویںے

دنی آدم پہ وجود کنش زہ بادشاہ دے پہ پتول وجود
 بادشاہی کوی کہ پہ زہ کنش پاک والے دی نولاس خچے او پتول
 اندامونہ پاک کار کوی او کہ زہ پلست دی نو اندامونہ پہ پلست کار
 اخترہ دی، دزہ پہ محل یو طرف تہ دیشطان دقونم محلے
 دی چہ حورین زہ پہ غیور اللہ مین کری۔ او حورین پتول اندامونہ
 غیور اللہ تہ محبوب او خداے اودائی اوہی وخت حورین اندامونہ
 حرام مال، زنا، قتل، بے نمازی، دوزخ خوری، زکوٰۃ نہ ورکول

اوچے سرہ د طاقتہ مذکول خو مخ کبری اوچہ شیطان دوزخ
ترجی نود بنی آدم ولویه د لہا خان سارہ بوزی -

بل خواتہ اللہ پاک د حقہ ملائکہ د حقہ پیغمبران اوریا
اور صالحان پد نبی آدم پیسہ لکین لے دی دوزخ د اپلیت او پیسہ پہ
تسم قسم شہید پاکوی - او د اللہ پاک د محبت شہید پرکھی اچری
اددہ لاس ایسے د خدای او د حقہ در رسول پد قابعداری کنی
لکوی ، دوی اول خود شیر اللہ پس د لا الہ د پاک گنار کوی
او د غیر اللہ د معبودیت بیت نکار پست تکریم کوی او د ایمین ورلہ
پیپا کوی چہ اللہ خدای د معبود دسے حقہ د خالق مالک
او دازق دسے ستا قول طاقتو نہ حقہ پیدا کنی دی او د حقہ
پد حکم بد پد دنیا کنی اوست داد پاکے کھے غنیمہ شہید د
انسان پد زہر بامدست او مخی نوصلتہ پد کنی بیا د خدای د محبت
ہمینہ خاکے او نیسی -

دوزخ پد پللیت نو بنی کنی دوزخ پد پچکری نہ آچو د او
خدای قیمتی محبت او رضا د غیر اللہ د دنگو نو پد مینہ کنی
اچو د او کرکہ مذکورہ او پد دس نہ پوھیدو چہ آخر د خدای
دامینہ اور رضا د دوسرہ بے بیشہ دہ چہ پد پللیت زہر کنی بچاتے
شی اوکھ پاتے شی نو دامینہ بہ د حقہ نامدست دی ؟
دخی اچہ دوزخ نو پیسہ پاک کرد او د لا الہ الا اللہ چہ سوان

مے سوان کرد او بریننا په کښ پید کړ وچه بریځید و شک
 نورک شى. او د توره د شیطان د هلاکیدو ذریعه او مړخو
 اوچه په دے طریقہ د خپل زړه محل د شیطان نه خلاص کړو
 نو بیا به په مړنو د حق علی الصلوٰۃ
 آواز خوږ لېدی او د بانگ پخه به هر دخت ځوږه په ځوږو
 کښ اوریدل شى. اوچه ما شته ته ورشو او مچ په قبله شونو
 د خدای حکم منل به د ځان د پاره یو لوی دولت گټه او د غټ
 به ځوږ په زړه کښ د سړی په ځای د یوه بله شى اوچه روڼه
 د شى او د خدای د حکم منلو کښ خوږ حاصل کړو نو بیا د خدای
 د مینه د زیاتو په زیاته شى او په زکوٰۃ وړکولو به نوره هم زیاته
 شى ..... اودے به یواځی
 په فرض موده ، فرض زکوٰۃ او فرض روزه صیبر نه کوی بلکه
 نفلونه او د غټ نور چیرته کارونه به په کښ ډیر ډیر کوی
 او آخر کار به په ده د خدای د انقل اوشی چه دے پر بیت
 الله ته راوغواړی اودے به یواځی د ځان د پاره نه بلکه د
 سونو خلقو د پاره د خیر سبب او گټه په مکه معظمه کښ پر د
 د خورنې دغه صحابو د حالات وادری او د بیت الله په طوافونو
 به د خدای مینه په زړه کښ خپله کړی او د مقام ابراهیم په
 واجبو به مے لاریاته کړی د صفا مروه په طوافونو د صفا ،

عرفات او مزدلفه په دتو نو نو، په چنو او ژړا کانو، په سوالونو
 او زارو به یو ریتنه عاشق جوړ شى بیا چه د مدینه منوره
 سفر وکړى د حضرت دروغه برکات او فیضونه حاصل کړى
 مسجد نبوی په خلویبتو موخو نو به په زړه کښ یوه نوسه دنیا
 آباده کړى او دج ته پس به دده د زړه لوبه پاک ساک شى
 او یو ته چه راشى نو په خدای خبرو به لکه د پتنگ هسه میڼ شى
 او بیا به له په له په موخو نو، روژو، زکوٰتو نو، دین په تبلیغ
 او نصیحتونو کښ خپل دخت تیروی،

دے به بیا د زړه پاک لوبى ته د شیطان گندکى تېریدى
 دے به د شیطان کارونه او پلټى خه او پیژنى د جبرود کانه
 د ویشونه پس به ورته شیطان هم ډیر په پام پام راځى
 او دا به دای چه اویا کانه خوم په سر دوه لاسه خورلى
 دى سرېم گنجه دے، په دے حاجى اعتبار نشته هسه ندلته
 په وطن کښ راپسے دتوبو او موخو نو، دروژو او خیراتونو
 کانه راادلى او ما پرے نور زحمتی نه کړى.

تاسو پوی شوى چه خدای او د هغه رسول د هغه ولیان او
 دوستان خوون د زړه لوبه پاکوى او شیطان خوون د زړه لوبه
 پلټوى اوس دا خوون کار دے چه موون د زړه لوبه پاک
 ساتل خواړه او که پلټت مو خوښ دے. کما یقین دے چه

پاکوالے پہ دھڑچا خوبن وی او پہ پلیت به میٹوک رضا نہ
 دی نو راجی! چہ دپاکوالی کاروندہ او کپرو او صفہ واسے چہ اول د
 غیر اللہ محبت دے چہ مال دولت اولاد وکان زمکہ او رخصت
 نور کاروندہ دی داد زہ نہ ادباسوہ کاروندہ به کوٹخو تر صفہ چہ
 خدائی حکم نہ وی ادبیا داتلاش شروع کرد چہ یرہ! خدائی پہ
 پہ ختم یر رضا شی او چہ وامعلوم کرد نو بیا به پہ صفہ عمل
 شروع کرد! غت غت خدائی درضا کاروندہ مونہ روزه چہ
 او زکوٰۃ دی داخو واسے کاروندہ دی چہ خدائی پہ حکومت
 کنی بے دے نو تو نو نہ حزید نہ کیڑی او زیاتی نور
 کاروندہ چہ کوٹھے نوزیاتے مرتبے بہ بیاموی - اللہ د جو بن
 د زہ لو بنے پاک کوی - اد اللہ د د چل ذات مینہ جو بن
 پہ زہ کنی مال کوی - او بیا د د ا د کے خدائی تر و تازہ او
 میوہ دار کوی او د خدائی رضا د جو بن مضیب شی
 آمین

شیشیشیشیش

دملایے منور بہ سفر روانہ

نعتے دجانان سرہن بیکاری چہ دتاو شوے
 وائی بس تیارشی دالاری من بہ بختو شوے
 حُکم دے جانان لہچہ محبوبہ دم داللہ دے
 یم غریب نیولے بس خبرے پہ بختو شوے
 خشک بہ حُر در حُر او خشک تاتہ حُر او در یدیم
 بنیہ ہم من دپیری گوزنی شوے پہ سبتو شوے
 ماندہ میرے سوی بے ادبی او خلا فو نہ
 زہم دیر در زیری ستر کے زہم پہ کتو شوے
 تاتہ بہ زہ وایم شرمندہ یم او کسندہ یم
 او کرہ شفاعت حُما عمل حہ پہ لوستو شوے
 خدائی وائی ظالم کہ درلہ رائے عفو غواری
 تہ لے امداد او کرہ کاریم کیہی پرتو ختو شوے
 زہ کہ کو گشتی شوہ او دشرم نہ وھی پیری
 ہے ورتہ او درین کا دمڑ پہ بختو شوے
 مہ و درک نہ خاکین افرمان ہم محبوب دے
 مشہ رجاء داسے شے بخر کہ پہ بختو شوے
 نعتے دجانان سرہن بیکاری چہ دتاو شوے

دمدینے سفر او دبدار شہداء

دشورو پہ شہید دما سختن نہروستہ مونہ: دے مکے مغط
 نہ پہ لاری کیں مدینے منورے تدرار وان شو. مونہ شہید
 منگولی وڈ. یوحہ وڈ. یوحید الغفور خان دکتہ خمت.
 یومیر احمد شاہ اور حجت اللہ دسا ولی ہیر. یونور حسین
 دشیقندر اوبل زیارت خان د خاوری وہ. مونہ تیولہ
 شہید سفر او کرو. او دشورو پہ ورخ غرمہ مونہ دبدار
 مقام تہ اور سیدو. مونہ دے نہ ہتہ خیر نہ وڈ. چہ
 گنے دا ہنہ بدردے. پر کوم کیں چہ اولے اسعلا ہی جنگ
 شویڈ. او پر دے کیں دیار لس صحابہ شہیدان شوی
 وڈ. او اوڈیا کافران پر کیں مہر وڈ. اتفاقاً ما د یو
 صاحب نہ تپوس او کرو. چہ دے دے اڈے تہ نوم دے
 ہنہ راتہ او دے چہ دے حائے نوم بدردے.
 ماتر تپوس او کرو. کوم بدردے نو ہنہ راتہ پورہ حال
 او دے. پیدے وجہ جو مونہ پیر نہ کیں دیرہ بے تابی
 پیدا شوہ. دلاری دتلور اسرہ جدا غم شہ. چہ ہسے نہ
 لاری رانہ لادہ شی. اخو خدائی تہ منظورہ وہ. معلومہ
 شوہ. چہ لاری بہ نیتہ کینیتہ دلہ او دیریگی. تہ فکر نشستہ

اودے حائے تہ پہ لسن اتر منتہ کین ودرسی۔
 مونز بول ملگری اتر نور خلق ہم شہد ابردار تہ
 روان شو۔ پر لارہ کین یو کے مونز تہ غے لہ راغے۔ ہلتر یو
 سپین کیوے بد و ناست و۔ ہند وانی نے خرٹو لے ما
 ورتہ اودے۔ مونز سرہ لہ شہ۔ مونز تہ شہید انو حائے
 او بنایہ۔ مونز بہ تالہ بخشش در کو۔ ہغہ بد و مونز
 سرہ روان شہ۔ اودانے راتہ اودے چہ داخونز کل
 چہ دے۔ داد میدان جہاد سر دے۔ راتہ چہ سو۔ مونز
 ودر روان شو۔ غلکین یو جماعت راغے۔ دہ راتہ اودے دلتہ
 دودہ رکعتہ مونز او کوئی۔ مونز دودہ رکعتہ مونز او کو۔ او
 بیاروان شو۔ کوم حائے کین چہ د دیار لسن جہاد و د
 خنید و حائے دے۔ ہغہ تہ مونز لسن اتر منتہ کین
 اور سید و۔ دلتہ قبر و نہ نیشہ داو بو تالاب غوندے
 درے پاوہ قدرے جور و۔ د غلتہ کین یو جہاد و ناست
 و۔ ہغہ چہ مونز اولید و۔ نو مونز لہ غے لہ راغے۔ او
 مونز نے د غہ حائے تہ بوتلو۔ اور راتہ نے اودے چہ دلتہ
 کین دبدرد یار لسن شہداء خج دی۔ ہغہ ددی نو مونز
 واخستہ۔ او بیائے یوہ خاصہ دعا کو لہ۔ او مونز بہ پر
 امین وے۔ چہ ہغہ دعا بس کوہ۔ نو مایہ پستو کین د

حان دپارہ۔ د خاندان اور وستانو او تلوو مسلمانانو د پاره
 د عاکول شروع کړه۔ او شما ملگرو به پرے امین وے۔
 د پړ عبوتناک مقام و۔ دا تصورم کاوه۔ چه آر به اثموره
 مہوبان نے کوره دیار لس د پاسه درے سوہ (۳۱۳) صحابہ
 دومره مضبوط و۔ چه د زرو کافرانو سره پړ د غیر
 آباد صحرا کین جنگ کوی۔ او یا کافران و حتی۔ او او تیا
 بندیان کوی۔ پړ د پړ و اسویلو اوزار و د غے خائے نه
 واپس راروان شو۔ پړ خوا به جمونیز خیلو ناراستو۔ عیاشو
 د خدای او د هغه د رسول نه بغاوت او نافرمانو ته کتل۔
 او بل خوا به مونیز د دے شهید او دے بہادر ی او پړ خدای
 او د هغه پړ رسول قربانید و ته کتل۔ او خدای تر مو د
 عرض او کړو۔ چه ربه! مونیز هو شخړه چیر یو۔ نو تارا باند
 رحم او کړو۔ خات ته او کوره۔ جمونیز عملونو ته مه کوره۔ ربه!
 پړ مونیز د دے شهیدانو پړ بکت رحم او کړے۔ مونیزه جمونیز
 خیلوان مړه۔ ژوندی۔ دوستان او د دنیا تلو مسلمانان
 او بیسے۔ او مونیز هم پړ دین مین او قربان کړے۔
 پړ دے زنگار ننگ وینا کانون کین مونیز بیر تر راروان شو
 پړ وایسې کین موبیا پړ جماعت کین د رخصتی نمونخ دوه رکعتہ
 او کړو۔ او هو چا د خپل خپل خیال مناسب سوالونه او کړو۔

او خیلِ حائے تہ را غلو. او پہ دے دیں خوشحالہ شو. چہ اتفاقاً
 خدائی پر مونی د بندر د شہدائے زیارت او کھو.
 حاجیان صاحبِ چہ دیکے نہ رانی. نو چہ در ابغ اڈے نہ
 را و اوہی. نوبلہ اڈہ راشی. نو بیاد بندر مقام دے. تا سورد
 تپو سونہ کوئی او کہ موقع موبیا موندہ نو د شہدائے زیارت
 او کھئی۔

دروضہ پہ مخکین

یا اللہ شہ عجیبہ غوندے مقام دے
 داروضہ دہ دینی حاسلام دے
 چوتہ حہ او چوتہ دلتہ کین راتل !
 پہ و اللہ چہ اے اللہ داستا انعام دے
 حہ پہ شکو ستاپہ کوم کوم رنگ او کوم
 تہ کوم لے بس داستاپہ ما اکرام دے
 خہ ادا خوا کین لے صدیق صاحب د غار د
 پہ زرگونہ خلد بیابیا پر سلام دے
 دا قاخودے ژوندون کین تل رفیق د
 بیابہ موگ کین رفاقت د خدا نظام دے

داعمردے یوقدم شہ ورتہ غنکین
 چہ ددہ پہ برکت اسلام اسلام دے
 دسلام تحفہ م دہ تہ کر لے ودا ندے
 پہ بنکارہ د عبادت دے لوی امام دے
 دلتہ وحی بدراستہ پہ رسول باندے
 جبرائیل اوخوہ نبی چہ ہم کلام دے
 غنکین ورشہ دبی بی فاطمے کور دے !
 بیاض صفہ ہ پردے تولوم سلام دے
 بیاروضہ دہ د جنت زرولہ راشہ
 دودہ دکنہ ضروری دی دیر قیام دے
 خواکین جنت البقیع ہم چہ ہیر نہ کپے
 خدروضعے پہ کین بنکارین بی نورادغام دے
 د احد دشہیدانو حائے پر نہ دے !!!
 د حمزہ روضہ کین دانی چہ کلام دے
 د قبا جماعت کین مونہ لکہ عموہ دہ !
 قبلتین اوکورہ مسجد حرام دے
 د خندق زیارت ہم اوکورہ فکو اوکیرہ
 دلتہ اوکورہ ساقی سورہ دک جام دے
 بس کہ لے رحن خدای تہ د قبول شی !
 جماتولوتہ پہ بار بار دیو سلام دے

دَمَدِ پِنے منورے اَنہ روئے

چہ معلّم راتہ اوئے . چہ نن بہ تاسو مد پِنے منورے تہ
 حئی . نومونہ دَ پِرے خوشحالی نہ پیر جاسو کس نہ حایند و .
 لاری کس چہ کیناستو . نو پو خوا بہ مو خان تہ کاتہ . او یو
 خوا بہ مو دَ خوب نپی هغه لوی دربار تہ خیال کاو . چیرنید و
 بہ . چہ اخر مونہ بہ دَ خوب نپی سرہ ستر کے خشک لگو و .
 او بیاسلام بہ ور تہ خوشک کو و .

خیر لاه و . مطون جُون پشی او کړه . هغه دَ سلام الفاظ
 وے . او ما خاص طور ستر کے کوئے کړے وے . پیر یو
 شرمندگی م دَ هغه تکی وے .

بیائے حضرت ابو بکر صدیق سرہ جُون پشی او کړه .
 جَاخو دَ صدق اوریشتیا و سرہ هلا و تحہ نسبت نہ و .
 نو ما وے چہ دَ صدیق دَ سلام قابل خورشیتی خلق کړا
 داتہ پیر کس خوشک را وے . خیر سلامونہ او شو .

بیاد حضرت عمرؓ پیر خشک او درید و . دَ هغه جلالت او
 دَ انصاف نہ دک ژوند . او جُون دَ خوشامند و او ظالمونہ
 دک ژوند . اے الله ! ماته خو هلا و دایقین نہ راتہ . چہ دی
 بہ جُون سلام و اخلی . خو یورسم وو . او شو .

دانو د ورمی ورته قصه وه. بیا به هره ورته خه پت
پت کو چیدم. او د لوسته نه به م سلامونه کول. که کله به ورته
خواله ور غلم. خو چرخان ته م او کاته. نومایه و. چه هک که
د اسلام د لوسته نه واغشته نو هم دیره ده.

دومره وه. چه د تبلیغی جماعت په برکت به مایه مسجد
نبوی کین تقریرونه کول. په هغه کین به ماذ خپل نالافتی. د
رسول د حقافت او بغاوت اقوالونه کول. او خلقوته به م
په د وران تقریر کین وے. چه.

د خدای په مادیو احسان دے. چه سوره د دو مره
رو سیا هو خه خدای د خوږ نبی د بادت راوستم. اوس
ماته دعا او کړی. چه رسول او اصحابه م سلام واخلی او
حمد د پاره د خدای نه سوالونه او کړی چه ماته بخښنه وشي.
د اسلسله به هر ورته وه. نن د جمعې ورته وه او تمونیز

مک معظی ته واپسی وه. د اشواق په دخت کین روضه الجنه
ته ور غلم. دوه رکعته نو مخ م او کړو. د یوزاری او توبه م
اخلی. بیا م زړه کلک کړو. خلق کم و. د خوږ نبی سلام له
ور غلم. زده م خه قدر خه و. معلومیده. چه خوږ نبی
به رضا شو و. دی. د پیره دمه دمه م ورته سلام او کړو.
او درو دم پراو و. د شفاعت خواستونه م تراو کړو.

بیا حضرت ابوبکر صدیق رضی اللہ عنہ اور حضرت عمر رضی اللہ عنہ تہ سلام لہ ور غلم۔ او د
 ہنوی درضا کولود پادہ مہیرے خوشامندے او کپڑے پیک
 طریقہ مہیلہ اتمہ درخ پہ صحیح معنوں کن سلا مونہ او کپڑو او
 خوشامند کورتہ را غلم۔ ماوشہ خبروی۔ حماد سلام جواب بہ
 دوی را کپڑے دی۔ او دایر دولت دے۔ دے جمعہ نماز تہ لہ لاد م نو
 بیشمارہ مخلوق راجح وو۔ حکم دگنڑے پہ وجہ او شہ پیک وجہ
 چہ یرہ دیاب الرحمت دروازے د پائیزار پہ حائے کن نماز
 تہ او دریدہ پکار دی۔ او ماوشہ دخیل ذلت اور سوائے
 دے نہ بلہ دربعہ نشستہ۔ کینا ستم پیک کن غارمہ را غلہ د
 خلقو دے لے را روانے وے۔ دے بعدے کولو حایہ کن نہ و
 پہ د طریقہ د جمعہ نمونہ او شو۔ چہ کورتہ را غلم۔ تما ملگوری
 ہم کورتہ را غلی وو۔ دوی ہم دغہ خبرہ وہ۔ چہ نہ یرہ
 کنہ وہ۔ اللہ تہ قبولہ شی۔ دیوہ عجیبہ جمعہ وہ۔ او دیر خوب
 نمونہ وو۔ ملگورم وے۔ چہ سجدہ پہ کن عامو خلقو نہ وہ
 لگوے۔ او خونڈے دا کوی۔ چہ شوک بے سجدہ پاتے شی۔
 شوک دبل پہ ملا سجدہ او نکوی۔ د عاشقانویو قابل
 دید منظر وو۔ خدا ی دستا سود تہ لود املاقان نصیب کوی
 او تہونہ نہ د خدا دا قبول کوی۔ دماز یکو د نماز تہ پس
 مونہ را روان شو او صبا تہ یولس بے مکے معظی تہ را اور سید و

کمالیہ منورے نہ واپسی

بس چری دیشکال ووریدلہ
خوکر م پفرق کن عرب نیولہ
پہ در ورسلام م ربہ چغیدلہ
خوثرہ ابہ ماخوڑہ خوڑہ کولہ
دغہ طعہ دچہ تا نہ م کولہ
بے تانہ اشنانی مانہ کولہ
پہ دیانہ م غوغا غوغا کولہ
بیابہ راشہ حمازہ شاہد کولہ

واپسی دمدینے نہ چہ کیدلہ
ماوراء غلہ خدے وصال و
نہ پوہیکم چہ رضا بہ و محبوب
ارسلہ کہ خدہ یریم کنہکار
ترضا شہ شقام خدای تہ اوکڑ
اخرچہ تراندہ شہ کوم یو درکن کیم
خمدلہ م خوچہ بیام را و غولہ
دوستور و شتوچہ تہ کورای رجما

واپسی دمدینے نہ چہ کیدلہ !

بس چری دیشکال وہ وریدلہ !

حماد جہ نہ واپسی

دتلو پہ وخت کنن نومونہ شلور ورتے پہ جھاز کنن
اوشپن ورتے پہ لارو کنن سفوکڑے و اوخر پہ اسانتیا
مکے معظی تہ رسیدلی و و خو پہ بیرتہ راتلو کنن مونہ دری
دیوش ورتے پہ سمندر کنن پہ دیو تکلیف تیرے کرے -

قصہ دادہ۔ چہ دعویٰ بویہ بناریو د انگیزانو قبضہ دی۔
 اوہسے برائے نام مشران چہ ہفتہ تہ شیخان وائی۔ ناست
 وی۔ دایشخان کلہ کلہ دی یوبل سرہ جنگوی۔ او کلہ رے
 نظر بند کوی۔ او ددوی داکو شیش دی۔ چہ یارائی حاجیا
 مہونہ د ارام تو بونہ خبر نہ شی۔ حہ د اقدارے کافی گنہرم۔
 نورزیات پر لیکل مناسب نہ گنہرم۔ نو چہ مہونہ بھرین
 تر اغلو۔ او د سعودی بادشاہ چہ یو بہادر او دیندارہ سر
 دے۔ علاقہ خلاصہ شوہ۔ نو بہ بھرین کن مہونہ پر زورہ
 دیو لاپہ نہ بل لاپہ تبدیل کرے شو۔ او د بھرین بنار د
 داخلہ نہ منع شو۔ د بھرین نہ ترکرا پچی پورے قولہ سمندری
 لار مہونہ پر لاپھونو کن اوہلہ۔ او د پورے دیوے ورے
 پر غار و کن پاتے شو۔ حہ پوہیٹم چہ پر دے کن د اللہ
 د حکمت و۔ چہ مہونہ نہ پر دے طریقتہ گناہونہ وانہ
 وی۔ لوکے۔ تندے۔ او د دہ وید و خطرے د اتولے
 را غلے۔ او خدای پر مہونہ بتوے کرے۔ مہونہ پر دے
 ویرہ کن خدای بنہ یاد کرد۔ پر چغو چغو مو ورتہ
 اُجکے تو یو لے۔ او لوزونہ مو ورسرہ اکہ۔ اللہ تر د قبول
 شی۔ او خدای د مہونہ پد لوزونو تینیک کوی۔ امین :

دیارلس گھنٹہ طوفان اومونبر لایم

نن طوفان دسمند پرختہ قابل کوم
 هر یو چه د الله خرسنگ بل کوم
 خدایا دینو داس بزم خد زل کوم
 بیایه بزم ساحل کین رخ داخل کوم
 مارا اوباحه دیر یو جال کوم
 پر درود سلام که اول حاصل کوم
 دطوفان چو خه تاسو کوفاضل کوم
 خه طوفان د الله رکین خل کوم

پر طوفان دگنا هو نو کین راکو دوم
 پر تو بو تو بو مو بزو سرشوع شو
 چار چایو چه اومونبر راکو دوم
 نس آتہ گھنٹہ سفار خنک لایم که
 اے الله دگنا هو نو د طوفان
 وسیله خیر نبی لہوم تاتہ
 دطوفان چو هیلہ پر خدا امین کوم
 که طوفانی بد نووی خه خو ویم

اے دجن طوفان لویہ مدر سه ده
 خود اهلہ چه کمال تر خه حاصل کوم

دکتونکو تاثرات

دچ تحفه "خمونبر د هغه لپښتنو و نرو د پاره یو معلوما
 اورو حانی تحفه ده. کوم چه فاضل مصنف مختوم حاجی
 کا حاجی صاحب قبله د خیلو کم علموا و ناپوهه حاجیان
 لپښتنو په خد مت کین په ډیر خلوص پیش کوی. گویا

محترم حاجی کا حاجی صاحب دار و روح پرورد تحفه دہو لو پستو
 روپرو دپارہ تو مقدس مقاماتو در سید و اود ہغوی نہ
 پہ صبح معنوکین روحانیت حاصلو دپارہ یوشمعه بلر
 وی۔ چہ دہغے پر رنرا کین دچ کولو پہ صبح خوند بہ پوہ
 شی۔ اود اعام بنکارہ خبرہ دہ۔ چہ ہلنتہ جو نرکم علمہ
 پستتہ رو نرہ دکم علیٰ پہ وجہ دچ پہ فرائضو دچ
 ضروری ضروری اوبنیادی خبر و نہ پہ ناپوہ دچ
 کولو د صبح خوند نہ محرومہ پاتے شوی دی۔ اود اوجہ دہ
 چہ بیایہ ہغوی کین دچ کولو نہ پس روحانی تغیر نہ
 شی لیدے۔ دچ کولو پہ صبح خوند اود ہغے پہ لوہ اہمیت
 باندے پوہید لو دپارہ داتحفہ یولو یہ رہنمائی دہ۔ حما
 دے شمیرہ گناہونو پہ وجہ حیات اثرات دے قابل
 نہ دی۔ چہ حق پہ لوہ انداز کین حقہ اویسکم۔
 میکدے تہیم را غلے نوے نوے
 ساقی لگ ماسرہ تہ نا کام کوہ

ختم شد

دَجِّ حَقِّ دَ تَفْسِيرِ حَبِیِّ مَقْدَمَه

اول. دویمہ. دریمہ پارہ چاپ شوہ !

تاسو تہ معلومہ دہ۔ چہ پر کتابونو کین لوئے دے مطلبونو نہ
دک کتاب اودھر قسم انسان دپارہ یو ہوا بر اعلیٰ د فائدے
کتاب قرآن شریف دے۔ دا ہم لہ تاسو نہ پتہ نہ دہ چہ پر
بازار کین ادا خاص کر صوبہ سرحد اود غیرے علاقہ جات د
پیشونو پر لاس کین د قرآن شریف داسے پینتو تفسیر نشتمہ چہ د
ہند پر کتو لوئی میانہ حال اولہ تعلیم یافتہ حضرات د خیل خیل
پوہے مناسب چہلہ روحانی خوشحالی حاصلہ کری۔ پر اردو کین
چہ یرد نہ د عالمانو اود یرد و قیاضو سنیانو د اسلامی ریاستونو ولایت
حضراتو د انجیل د ستیارتھ پر کاش اود غصے د نور د باطلو مذہبو
د کتابونو د یرد والی پر وجہ د خیل علم مال اود دولت اود کوشش پر
د ریمہ یرد نہ تفسیر و نہ لیکلی اوجو ابی کار و نہ کریدی۔

لیکن د پینتون قوم خد خاص خصوصیات و نفسیات دی۔ اود
د دغے تفسیر و خطاب اود رہ د پینتون د پارہ ہم نا کافی د۔ پیدے
د جوہاتو سرہ یو خود درد لر و نکو بے طاقتہ کسانو د دے پر بارہ کین
د لگو و د خونہ د پینتو تفسیر کار شروع کریدے۔

دا د خدائی فضل و د حق کتاب د خدمت برکتہ و د بعض
قیاض حضرات سخاوت و د خصوصاً د اسلامی ریاستونو

مذہبی محبت دو چہرہ مونہ کی پہلو بہ مدہ کتب دے قابل کرو۔ چہرہ
تاسو تہ دے تفسیر مقدمہ چہرہ دے ۶۸ مخز دی او دیارہ او تفسیر
چہرہ دے ۲۰۰ مخز دی او پیر دیو عجیبہ عجیبہ مضمونو مشتمل دی
پیش کرو۔ ہر مشک آں سہتا کہ خود پیوید نہ کہ عطا دیوید

کتاب تاسو سہرہ بڈریعہ ..... ارسال خدمت دے امید دے چہرہ
تاسو بہرہ دے دکتو نہ پس مونہ دے چیلے رائے او ہدایات او دغیرہ
قلبی اور قلمی امداد و نونہ سرفراز گیری کہ نور سیاسی کارونہ کول ضروری
دی۔ نود اہل و نہ زیات ضروری کار دے پد کتب شمولیت ہر روحانی دزدن
لردنکی خلق کوی۔ اللہ دے امداد کو نکو حصہ اترتہ نیک بدلہ ورکی او نور
بت دے امداد دیار خدا پید کی۔ امین والسلام۔

دیچہ تحفہ جماد شپکو میاشتہ و تبلیغی سفہ او دے تاثرات دیہرہ دیکھ
دیچہ ضروری مسائل او مقامات مقدسہ دو۔ خصوصیت یاد کردی
حبیب الرحمن دارالتصنیف و رستم، ضلع مردان !!

دارالتصنیف دے امداد کو نکو نومونہ

۱۔ حاجی محمد درخان صاحب خیر آباد ۱۰/۱۰	۲۔ حاجی محمد حسین صاحب چارکلی ۱۰/۱۰
۳۔ حیات محمد صاحب میروند ۵/۱۰	۴۔ بدکت میروند ۵/۱۰
۵۔ زرین علی ولد شیرعلی ۵/۱۰	۶۔ کل حسن حاجی محمد یوسف شیروند ۱۰/۱۰
۷۔ امیر۔ رستم ۲/۱۰	۸۔ آزاد نور میروند ۱۰/۱۰
۹۔ خانے میروند ۱۰/۱۰	۱۰۔ سید نور ۱۰/۱۰
۱۱۔ حاجی زاہد علی ۱۰/۱۰	۱۲۔ خیر محمد ۱۰/۱۰
۱۳۔ ارسلان خان ۱۰/۱۰	۱۴۔ ناظم فضل عظیم ۱۰/۱۰